CIA
OSS
FBI
DIA
NSA
KGB
GRU
FSB
SVR
FAPSI
SOE
MI-5
MI-6
GCHQ
ABWEHR
BND
BfV
MAD
HVA
DGSS
DGER
SDECE
DGSE
DST
MOSSAD
SHIN BETH
AVO
SAVAK
VATICAN

col.(r) FLORIAN GÂRZ

CIA CONTRA KGB

SECRETELE SERVICIILOR SECRETE

PREMIERĂ ÎN EUROPA DE EST !

Editura OBIECTIV CRAIOVA

Colecția EXPLOZIV

col. (r) FLORIAN GÂRZ

Nepoatei mele Diana

C.I.A. CONTRA K.G.B.

SECRETELE SERVICIILOR SECRETE

Editura OBIECTIV Craiova

Cuvântul specialistului

O LUME URÂTĂ ŞI FASCINANTĂ

Pe sub ochii cititorului acestei cărţi defilează o lume crudă, nemiloasă, urâtă, dar fascinantă în cel mai adevărat sens al cuvântului. E lumea spionajului şi contraspionajului, lumea în care ne-am cheltuit o mare parte din viaţă. E o lume de neînţeles pentru cei care o studiază din cărţi, o lume a cărei existenţă e greu de crezut de cetăţeanul român prea bulversat de propaganda post-decembristă. Şi totuşi, această lume există, trăieşte şi se luptă după regulile ei nemiloase şi crude. O luptă ascunsă între spionii şi contraspionii lumii e de preferat oricărui conflict militar. Desigur, e de preferat pentru ţările care şi-au organizat servicii secrete puternice, bine pregătite şi bine înzestrate. Din păcate, România nu se numără printre ele. În nicio altă ţară din lume n-a existat o batjocură mai mare la adresa serviciilor secrete ca în România. În perioada socialistă, ideologia politică dominantă şi obsesiile personale ale dictatorului Ceauşescu au slăbit serviciile secrete ale Securităţii şi Armatei până la limite insuportabile.

Diversiunea fesenistă din decembrie 1989 a definitivat demolarea organelor informative române. Ne trebuie ani lungi să ne revenim la normal. Desigur, ne vom reveni dacă vom fi lăsaţi s-o facem, dacă liderii politici vor înţelege bine rolul serviciilor secrete.

Ca şi în celelalte cărţi, col. (rez.) Florian Gârz lucrează cu informaţii exacte, extrase inclusiv din lucrări de prestigiu, astfel că nu poate fi bănuit de niciun fel de părtinire. Dincolo de cortina vieţii, apar sforile prin care sunt manipulaţi oamenii politici şi cetăţenii de rând. Bine ar fi ca măcar liderii să pună mâna să studieze astfel de lucrări, să nu se mai lase prinşi în capcana propagandistică a serviciilor secrete duşmane cum, din păcate, s-a şi întâmplat în România. Nu suntem o ţară lipsită de duşmani, nu suntem în afara confruntării informative. După decembrie 1989, România a devenit raiul spionilor duşmani, a manipulatorilor şi diversionistilor de tot felul. Suntem în pericol de a pierde părţi din teritoriu dar nu ne trezim la realitate, nu punem accentul cuvenit pe munca serviciilor secrete. Despre acest lucru ne vorbeşte Florian Gârz în cartea sa. E o carte avertisment pentru liderii politici. Sper să-l înţeleagă corect.

Cui foloseşte o asemenea carte? În primul rând, celor care s-au trezit în înalte funcţii politice sau administrative fără a avea un minim de cunoştinţe din lumea informaţiilor

exacte. E obligaţia lor să se informeze şi să ia măsuri în cunoştinţă de cauză. În al doilea rând, e o carte necesară cetăţeanului de rând, subiect al manipulării efectuate de serviciile secrete adverse. Fiecare avem datoria să cunoaştem, să nu ne lăsăm manipulaţi împotriva fragilelor servicii secrete naţionale, să le oferim sprijinul necesar, chiar împotriva propagandei desfăşurate de agenţii serviciilor secrete duşmane ori de către idioţii din neamul nostru. Citiţi-o şi nu veţi regreta!

Pavel CORUȚ

CUVÂNTUL EDITORULUI

Editura „OBIECTIV” – Craiova îşi continuă seria *„bombelor”* editoriale!

După revista *„OBIECTIV MAGAZIN”* (cu difuzare în judeţele Olteniei, timp de 3 ani) şi volumele *„Războiul parapsihologic împotriva României*” (Teodor Filip), *„Secretele lui Pavel Coruţ”* (Eugen Delcea şi Oana Nuţă) şi *„Secretele USLA”* (Teodor Filip), iată acum, în librării, chioşcuri şi pe tarabele difuzorilor en-detail, o nouă *„bombă”* din „*colecţia EXPLOZIV”*: *„CIA contra KGB – Secretele serviciilor secrete”.*

După unul din şefii USLA anilor ’80 (Teodor Filip) şi după un contraspion militar (Pavel Coruţ), Editura „*OBIECTIV”* vă propune un nou *„greu”* al serviciilor româneşti de informaţii: col. (r) Florian Gârz, bihorean ca şi lt. col. (r) Teodor Filip.

Adepţii lui Ticu Dumitrescu şi cei „lămuriţi” de diversiunile post-decembriste ale agenţilor de influenţă ai spionajului străin vor exclama excedaţi: *„Iar securişti?!”*

Dar, oare, întrebăm, cei enumeraţi mai sus au fost cu adevărat *„securişti”,* în sensul peiorativ atribuit după ’89 unei întregi structuri de siguranţă naţională, prin

extrapolarea la întreg a *„calităţilor”* de poliţie politică a unei singure părţi, Direcţia I a Securităţii? Este clar că nu! Teodor Filip a fost un uslaş care a contribuit la salvarea multor vieţi omeneşti şi la eliminarea actelor teroriste de pe teritoriul României. Pavel Coruţ, deşi nu mai are nevoie de prezentări suplimentare, în calitatea contraspionului Paul Cernescu, nu a făcut nimic altceva decât să protejeze dezvoltarea Armatei şi industriei militare româneşti de eventuale activităţi ostile ale oficinelor de spionaj străine.

În ce-l priveşte pe autorul cărţii de faţă, col. (r) Florian Gârz, o parte din activitatea şi biografia sa o puteţi afla lecturând rândurile de pe coperta-verso. Merită, însă, a puncta şi adăuga câteva aspecte mai mult decât importante şi interesante.

Florian Gârz este unul dintre puţinii militari ce s-a exprimat făţiş împotriva lui Ceauşescu, cerându-i schimbarea, motiv pentru care, la 1 iulie 1984, a fost destituit din Centrala M.Ap.N., după 30 ani lucraţi ca ofiţer în Serviciul de Cercetare Strategică al Armatei. Până atunci, făcuse pregătire la Academia de Pace a ONU (1979-1981), participase ca expert la câteva seminarii şi colocvii internaţionale, pe linie de securitate europeană şi mondială, şi adusese (de la Viena, în 1979 şi 1981) primele regulamente şi instrucţiuni în legătură cu rolul şi locul trupelor de menţinere a păcii.

Cum aproape întreaga sa pregătire militară a fost efectuată de pe poziţia de şef de promoţie, nu e de mirare că, în 22 august 1968, căpitanul Florian Gârz, ofiţer în Secţia de Legături Externe a Armatei române, a fost chemat urgent pentru a asigura translaţia întâlnirii istorice a ministrului Ion Ioniţă cu ambasadorul (Davis) şi ataşatul militar (col. Rossa) ai Ambasadei S.U.A. Iar Nicolae Ceauşescu l-a solicitat ca translator la întâlniri cu ataşaţi militari şi delegaţii militare străine.

Putem, apoi, trece oare cu uşurinţă peste faptul că fostul şef de promoţii (ca şi Antonescu) a îndeplinit, între 1961 şi 1975, misiuni specifice pe linie militară la Londra, Beijing şi Ankara, exact metropolele în care a fost ataşat militar viitorul mareşal Ion Antonescu?

Fostul şef al Secţiei Analiză - Sinteză din cadrul Serviciului de Cercetare Strategică a Armatei (anii ’80) şi Secretariatului Consiliului Suprem de Apărare al Ţării (1991-1997) este considerat de specialişti, încă din anii ’80, unul din cei mai buni analişti ai domeniului politico-militar. O dovadă a profesionalismului său sunt şi predicţiile din anterioarele cărţi, unele deja împlinite (războiul NATO – Iugoslavia, predicţie făcută înainte de 27.05.93!), altele în curs de realizare (a se vedea titlul cărţii din 1995: *„NATO – globalizare sau dispariţie*? *De la războiul rece la pacea pierdută”*!).

Col. (r) Florian Gârz posedă o doză incredibilă de modestie şi bun simţ, calităţi proprii doar marilor valori, care nu mai au nevoie de elogii. În aceste condiţii, subsemnatul a fost şocat de o afirmaţie a domniei sale, aparent lipsită de modestie. „«*CIA contra KGB – Secretele serviciilor secrete*» este o carte unicat în Europa de est!” După surpriza de moment, am ajuns la concluzia că trebuie să-i dau dreptate. Un superprofesionist în domeniul analizei şi sintezei informaţiilor secrete ştie foarte bine ce gândeşte şi scrie. Rămâne doar să vă convingeţi şi dumneavoastră, stimaţi cititori…

În ce ne priveşte, promitem ca EDITURA *„OBIECTIV”* să continue, cu aceeaşi frecvenţă, apariţiile-bombă din cadrul *„Colecţiei EXPLOZIV”*, aducând în prim-plan şi alte subiecte sau alţi *„grei”* ai serviciilor secrete din România. Pentru că, într-o perioadă de haos generalizat şi de război total împotriva Neamului românesc, în care nu cunoaştem mare lucru, nici măcar din prezent şi trecutul apropiat, iar istoricii sunt trecuţi pe *„stand by”* de legile în vigoare, cine oare poate descâlci mai bine iţele plasei diversioniste întinse deasupra Carpaţilor decât *„greii”* informaţiilor române?

Eugen DELCEA

Capitolul I: RĂZBOAIELE MONDIALE ŞI SPIONAJUL MODERN

Serviciile de informaţii militare (spionaj) cu misiuni strategice la scară internaţională, ca organe permanente la dispoziţia guvernelor, cu un rol esenţial în elaborarea politicilor externe ale Marilor Puteri, s-au născut la sfârşitul secolului XIX şi începutul secolului XX, cu deosebire în contextul creat de primul război mondial.

Serviciile de informaţii militare de nivel strategic naţional nu se confundă cu structurile de cercetare de la trupe, care au existat şi funcţionat de când au apărut armatele.

Cercetarea militară strategică este legată de apariţia armatelor de masă, a căilor ferate, a telegrafului şi radioului, de naşterea statelor majore generale şi de apariţia practicii elaborării încă din timp de pace a unor planuri de operaţii pentru viitoarele războaie.

Deschizători de orizonturi în acest domeniu au fost germanii, sub conducerea generalului von Moltke, fondatorul primului stat major general din lume, denumit „*creierul armatei”,* a primei academii militare de comandă

şi stat major din istoria armatelor şi autor al primelor planuri de operaţii militare elaborate din timp de pace. Acestea aveau să ducă, în războiul franco-prusac din 1870-1871, la spulberarea armatei franceze în marea bătălie de la Sedan şi la capitularea Franţei. Atunci, s-a demonstrat pentru prima dată, la scară mondială, ce înseamnă cercetarea strategică în războiul modern.

În contextul primului război mondial, serviciile de informaţii militare de nivel strategic şi-au stabilit, pentru prima dată ca obiectiv fundamental, accesul, cu ajutorul unor spioni recrutaţi, la planurile de operaţii ale adversarilor potenţiali.

Un succes răsunător, pe acest front extrem de sensibil al războiului secret, a fost obţinut de spionajul militar al Rusiei împotriva Imperiului Austro-Ungar. Astfel, înaintea primului război mondial, ataşatul militar al Rusiei la Viena a reuşit să-l recruteze pe colonelul austriac Alfred Redl, care a lucrat în Statul Major General – secţia Operaţii, iar apoi a ajuns Şef al Serviciului de informaţii (spionaj) al armatei austro-ungare.

Timp de zece ani, colonelul Alfred Redl a furnizat ruşilor informaţii de o valoare excepţională, inclusiv conţinutul planurilor de operaţii ale armatei, ceea ce şi explică înfrângerile zdrobitoare suferite de trupele austro-ungare pe timpul campaniilor din Galiţia şi Serbia.

Trădătorul Sturza, precursorul lui Pacepa

În primul război mondial, şi România a avut parte de trădători care au intrat în istoria spionajului militar.

Este vorba de colonelul Alexandru Sturza, fiul lui Dimitrie Sturza, fost de mai multe ori prim-ministru al României şi unul dintre cei mai apropiaţi oameni de încredere ai regelui Carol I.

Colonelul Alexandru Sturza, ginerele lui Petre Carp, mare moşier şi om politic germanofil, care la ultimul consiliu de coroană înaintea intrării României în război a declarat că doreşte *„înfrângerea armatei române”,* şi-a făcut studiile militare superioare în Germania, unde a fost recrutat de spionajul militar german.

În seara zilei de 6 februarie 1917, în calitate de comandant al Diviziei 10 infanterie, colonelul A. Sturza a trecut frontul la inamic. Ulterior, prin manifeste tipărite de spionajul german, colonelul A. Sturza a îndemnat trupele române de pe front să treacă de partea trupelor germane şi să întoarcă armele împotriva guvernului României şi trupelor aliate ruseşti.

Colonelul Alexandru Sturza îşi ducea la îndeplinire misiunea de subminare a armatei cu ajutorul unui complice,

respectiv locotenent-colonelul Crăiniceanu, comandantul Regimentului 25 infanterie din aceeaşi divizie, fiul generalului Crăiniceanu, fost ministru de război şi comandant al Armatei a 2-a.

Locotenent-colonelul Crăiniceanu a fost arestat, condamnat pentru înaltă trădare şi executat de către un pluton din propriul regiment, în vinerea Paştelor.

Colonelul Alexandru Sturza a fost condamnat la moarte în contumacie dar, după război, a revenit în ţară şi, după o scurtă detenţie, datorită influenţei familiei sale, a fost graţiat şi a murit de bătrâneţe, ca funcţionar la o bancă germană din Bucureşti.

Cazurile celor doi trădători nu ar trebui uitate, mai ales în perioada actuală de „tranziţie" când tot mai mulţi ofiţeri ai armatei României studiază în străinătate şi sunt educaţi în *„spirit pro-NATO şi pro-occidental",* în loc de spirit pro-România, cum ar trebui.

Obiectivul lui Canaris: petrolul românesc

În perioada interbelică, cel mai activ şi mai eficient serviciu de informaţii militare din Europa şi din lume a fost cel al Germaniei celui de-al treilea Reich. Spionajul german a cules în mod sistematic informaţii vitale despre statele ce

urmau să cadă victimă „războiului fulger” declanşat de Hitler la 1 septembrie 1939, respectiv Polonia, Franţa, Cehoslovacia, Marea Britanie, dar mai ales fosta U.R.S.S. Pierderea, în final, a războiului de către Germania nu poate fi pusă pe seama serviciilor sale de informaţii şi mai ales cel al armatei, Abwehr, condus de amiralul Wilhelm Canaris, ci pe nebunia lui Adolf Hitler, care şi-a propus cuceriri dincolo de puterile Germaniei.

Unui analist neutru nu-i pot scăpa din vedere victoriile armatei germane din primii ani de război, respectiv ocuparea Poloniei şi nimicirea armatei poloneze în septembrie 1939, nimicirea armatei Franţei, considerată la vremea respectivă ca „*cea mai puternică din Europa*” între 10 mai – 15 iunie 1940, cât mai ales pierderile provocate armatei sovietice în vara şi toamna anului 1941, de la Brestlitovsk până în faţa Moscovei, de ordinul a 5 milioane de morţi, răniţi şi prizonieri, la care serviciul de spionaj militar german şi-a adus o mare contribuţie. Spionajul militar german pe uriaşul front de est, unde s-a hotărât de fapt soarta Germaniei în cel de-al doilea război mondial, a fost condus de generalul Reinhard Gehlen, care va juca un rol vital şi în anii războiului rece pe frontul anti-comunismului.

Un succes de importanţă strategică excepţională, atribuit serviciilor secrete germane şi în special Abwher-

ului, l-a constituit contribuţia acestora la atragerea României în sfera de influentă a Germaniei.

Conducătorii celui de-al treilea Reich au fost conştienţi de faptul că, fără petrolul românesc, Germania nu se putea angaja într-un război cu Marile Puteri europene.

De negocierile secrete cu România s-a ocupat personal şeful Abwehr-ului, amiralul Canaris. Acesta l-a contactat pe Moruzov, şeful Serviciului de Informaţii al României. Deşi şeful spionajului militar german nu avea o părere prea bună despre Moruzov, cei doi au colaborat bine, punând la punct un sistem eficient de pază a rafinăriilor şi câmpurilor petrolifere româneşti cu trupe germane şi instalând în funcţii de control în industria petrolieră oameni selecţionaţi de Abwehr. Ulterior, după preluarea şefiei statului de către generalul Ion Antonescu, Moruzov a fost destituit şi trimis în închisoare, acuzat de colaborare cu serviciul de spionaj britanic. În locul acestuia, a fost numit generalul Eugen Cristescu, care a continuat colaborarea cu Abwehr-ul şi amiralul Canaris, până la ieşirea României din război şi alăturarea ei la coaliţia antihitleristă. Cristescu a plătit cu viaţa această colaborare, fiind executat împreună cu mareşalul Ion Antonescu în grupul criminalilor de război, nominalizat la Teheran şi Yalta de către Stalin, Roosevelt şi Churchill.

Războiul spionilor

Perioada interbelică a fost în realitate o pauză între două războaie. Echilibrul european, stabilit în Europa şi în lume în urma Tratatelor de pace de la Versailles, Trianon şi Sèvres din 1919-1920, s-a dovedit fragil. Condiţiile impuse Germaniei de către puterile învingătoare au creat în această ţară o stare de nemulţumire explozivă care a favorizat apariţia nazismului şi a lui Adolf Hitler.

Primul sistem de securitate colectivă materializat în instituţia Ligii Naţiunilor, creată la iniţiativa preşedintelui S.U.A. W. Wilson, în 1919, menită *„să pună capăt tuturor războaielor”,* a eşuat în misiunea sa. Invazia japoneză în Manciuria din 1931 şi cea italiană din Etiopia în 1935, urmate de atacarea Finlandei de către U.R.S.S., în 1939, au subminat iremediabil rolul şi locul acestui organism, în care marele diplomat român Nicolae Titulescu şi-a pus toată speranţa pentru a salva România de la dezmembrare.

Rusia şi Germania, eliminate de la procesul de edificare a noii ordini politice europene instituită după primul război mondial, s-au coalizat prin Tratatul de la Rapallo şi au încălcat şi subminat în mod sistematic prevederile Tratatului de la Versailles. Germania a părăsit Liga Naţiunilor în 1936, trecând la un program rapid de reînarmare, iar U.R.S.S. a fost exclusă ca urmare a actului

de agresiune împotriva Finlandei.

La 22 iunie 1941, Germania, având ca aliat principal în est România, a atacat U.R.S.S. Începând cu această dată şi până la încheierea lui la data de 9 mai 1945, războiul al doilea mondial s-a desfăşurat, ca efort fundamental, în jumătatea de est a Europei.

Pe frontul de est, au participat forţe militare uriaşe, au avut loc bătălii la o scară inimaginabilă şi au pierit mai mulţi oameni decât pe toate celelalte teatre de acţiuni militare luate la un loc.

Desfăşurat în intervalul istoric 1 septembrie 1939 – 9 mai 1945, războiul al doilea mondial a constituit a doua fază şi cea mai îngrozitoare, de auto-distrugere a Europei, ducând în final la căderea acesteia sub influenţa celor două super-puteri învingătoare în război – U.R.S.S. şi S.U.A. şi la apariţia ordinii politice mondiale „bipolare”.

Istoriografia europeană şi mondială, din care s-au inspirat şi istoricii români, a ţinut să învinovăţească exclusiv Germania pentru declanşarea celor două războaie mondiale. Unele concepţii mai recente, apărute în epoca post-război rece, la care subscriu şi eu, pun în lumină faptul că vina nu a fost în totalitate a Germaniei. O mare parte din răspundere pentru izbucnirea primului şi celui de-al doilea război mondial, care au costat viaţa a peste 70 de milioane de oameni, revine şi *„marilor democraţii”,* respectiv S.U.A.,

Franţa şi Marea Britanie, care nu au găsit un *modus vivendi* cu cele două noi puteri industriale şi militare, Germania şi Japonia.

Excluderea brutală a Germaniei de la sursele de materii prime şi de pe piaţa mondială, ţară care s-a industrializat mai târziu, de către Franţa şi Marea Britanie, a împins Germania la măsuri disperate. Aşa cum s-au găsit soluţii atât pentru Germania, cât şi pentru Japonia, după cel de-al doilea război mondial, se putea ajunge la o acomodare cu acestea şi fără război.

Serviciile de spionaj militare din principalele puteri beligerante au avut o contribuţie imensă atât la pregătirea, cât şi la derularea celui de-al doilea război mondial.

Cucerirea Austriei, a Cehoslovaciei şi pătrunderea celui de-al treilea Reich în România, Bulgaria şi Ungaria s-au făcut fără violenţă, pe cale politică şi economică şi prin acţiuni subterane ale serviciilor secrete germane.

Decapitarea conducerii Armatei Roşii, între 1935-1938, prin arestarea a circa 15.000 de ofiţeri superiori şi generali, precum şi executarea unora dintre cei mai valoroşi, în frunte cu mareşalul Tuhacevski, la ordinul lui I. V. Stalin, sunt atribuite unor acţiuni subversive ale spionajului militar german, care i-au alimentat pe şeful statului sovietic cu „date şi informaţii” despre „comploturi” ale unor ofiţeri şi generali ruşi, prin intermediul unor agenţi

dubli şi de influenţă bine plasaţi.

Pe toată durata celui de-al doilea război mondial, serviciile de informaţii militare din coaliţia antihitleristă s-au spionat reciproc.

Măcel ruso-german… în folos american

În perioada 1922-1939, Moscova a trăit sub spectrul groazei unui război generalizat al *„lumii capitaliste”* împotriva *„primului stat socialist”.* Stalin s-a aşteptat să fie atacat concomitent atât de către marile puteri occidentale luate la un loc, cât şi de către Japonia din est. Această stare de spirit a condus la crearea unui uriaş aparat de securitate internă opresiv, cât şi a unor organe de informaţii externe la scară globală foarte penetrante.

Pactul Molotov-Ribbentrop, oferit de Hitler lui I. V. Stalin şi semnat la Moscova la 23 august 1939, a avut consecinţe dezastruoase pentru Polonia, România, Letonia, Estonia şi Lituania, dar a fost un dar căzut din cer pentru U.R.S.S., aceasta căpătând un răgaz de doi ani pentru a se pregăti de război.

Stalin era asigurat că Germania va ataca mai întâi în vest. Semnarea pactului a fost precedată de numeroase contacte între serviciile secrete ale celor două state.

Punerea în aplicare a planului de operaţii *„Frederik Barbarosa”* de atacare a U.R.S.S., la 22 iunie 1941, despre care spionajul rusesc era informat până în cele mai mici detalii, a constituit actul de sinucidere al Germaniei hitleriste, deoarece, în plan politico-militar, a condus la naşterea imediată a marii coaliţii – U.R.S.S., S.U.A., Marea Britanie – împotriva celui de-al treilea Reich.

Este interesant de reţinut faptul că istoricii germani contemporani, după unificarea din 1990, departe de a-l prezenta pe Adolf Hitler ca pe un dictator monstruos, îi reproşează acestuia doar două greşeli fundamentale şi anume: atacarea U.R.S.S. şi exterminarea evreilor. În rest, tot ce a făcut Hitler pentru Germania este lăudat…

Războiul al doilea mondial a fost, în ultimă analiză, un război între marile state capitaliste, puternic industrializate, la care a fost antrenată, din imprudenţa Germaniei, şi unica putere comunistă a lumii – U.R.S.S.

S.U.A. şi Marea Britanie au avut numai de câştigat de pe urma măcelului dintre germani şi ruşi. Istoricul britanic Gerhard L. Weinberg, în cartea sa „*O lume sub arme – Istoria globală a celui de-al doilea război mondial*” apărută în anul 1994, care pune în lumină noi informaţii şi documente din arhivele de război ale Germaniei, S.U.A. şi Marii Britanii, recunoaşte că pierderile totale suferite de ruşi în cel de-al doilea război mondial au depăşit 25.000.000 de

morţi.

În plan politico-militar strategic, S.U.A. a folosit puterea militară a ruşilor pentru zdrobirea Germaniei, pentru ca, în final, să pună stăpânire pe jumătatea de vest a Europei, cu minimum de pierderi. Acelaşi istoric arată că atunci când britanicii, prin mareşalul Montgomery, le-au propus aliaţilor lor americani ca armatele americano-britanice, totalizând peste 100 de divizii, să cucerească Berlinul înaintea ruşilor, fapt perfect realizabil, generalul Eisenhower, la indicaţiile Washingtonului, a refuzat acest lucru, afirmând sec: *„Să lăsăm această satisfacţie ruşilor”.*

Într-adevăr, în aprilie – mai 1945, „satisfacţia” de a cuceri Berlinul a revenit Armatei Roşii, cu preţul vieţii a 300.000 de soldaţi, adică aproape cât au pierdut americanii în tot cursul celui de-al doilea război mondial.

Coaliţia militară U.R.S.S. – S.U.A. – Marea Britanie a fost una nefirească, a funcţionat extrem de dificil şi s-a destrămat la prima ocazie. La numai câteva luni de la istorica *„întâlnire de pe Elba” a* marilor armate aliate, euforia victoriei şi spiritul de alianţă s-au spulberat. A urmat o perioadă de încălcare sistematică, atât de către o parte, cât şi de către cealaltă, a acordurilor de la Yalta şi Postdam.

Germania – salvată de… insurecţia română!

Descoperirea armei atomice la sfârşitul celui de-al doilea război mondial a aruncat o umbră extrem de neagră asupra relaţiilor dintre foştii aliaţi.

Omenirea a intrat în era atomică la data de 16 iulie 1945, ora 5,29’45" (cinci, douăzeci şi nouă de minute şi patruzeci şi cinci de secunde), când s-a produs prima explozie nucleară din lume, în poligonul de la Los Alamos, din Texas – S.U.A. La mai puţin de o lună de zile, respectiv pe data de 6 august 1945 ora 08,15, puterea atomului este folosită pentru prima dată în război, prin explozia unui dispozitiv nuclear deasupra oraşului japonez Hiroşima (al optulea oraş ca mărime al Japoniei), din ordinul preşedintelui S.U.A., Harry Truman.

Aceasta a costat viaţa a peste 200.000 de femei, copii şi bătrâni, oraşul nefiind garnizoană militară. Urmează cea de-a doua lovitură nucleară, de la 12 august 1945, asupra oraşului Nagasaki.

Indiferent de motivaţiile politice, militare, de calculele economice, interesele ştiinţifice, psihologice sau rasiale, folosirea puterii atomului împotriva omului printr-un act deliberat constituie cea mai mare crimă din istoria lumii, depăşind chiar şi ororile săvârşite de nazism, cunoscute sub genericul de „*holocaust”.*

În august 1945, S.U.A. dispuneau de 16 bombe atomice, gata de a fi aruncate şi asupra altor obiective.

Spionajul militar rusesc a fost tot timpul la curent cu programul nuclear american, în contextul unei acţiuni rămasă în istorie ca una din cele mai mari şi mai reuşite operaţii de sustragere a unor secrete într-un domeniu ce avea să schimbe istoria umanităţii.

Trei savanţi străini cu un rol cheie în cadrul programului cunoscut sub codul *„Manhattan”,* de realizare a bombei atomice, respectiv savantul britanic Allan Nunn May, savantul italian Bruno Pontecorvo şi savantul german Klaus Fuchs, au fost agenţi recrutaţi ai serviciului de spionaj militar al U.R.S.S., cunoscut şi în trecut ca şi după dezmembrarea U.R.S.S., sub denumirea de G.R.U. (Direcţia Generală de Informaţii).

Acestora li s-au adăugat savanţii atomişti americani – soţii Ethel şi Julius Rosenberg –, recrutaţi de acelaşi serviciu sovietic pe baze ideologice, care au pus la dispoziţia ruşilor o mare cantitate de informaţii din domeniul cercetărilor nucleare.

Arestaţi în urma unui denunţ, cei doi savanţi au fost condamnaţi la moarte şi executaţi pe scaunul electric, în anul 1953, într-o atmosferă de isterie anticomunistă generală din S.U.A. a acelor vremuri.

Ceea ce este de maxim interes pentru

contemporaneitate, inclusiv pentru istoricii militari români, sunt noile informaţii cu privire la programul atomic american din timpul celui de-al doilea război mondial, cuprinse în tratatul *„O lume sub arme”* a lui G. Weinberg, din care rezulta că primele bombe atomice trebuiau să fie realizate până la sfârşitul anului 1944. Potrivit unor documente de arhivă din S.U.A. şi Marea Britanie, rezultă că cei doi mari aliaţi occidentali, care au realizat prin eforturi comune arma atomică, aceştia intenţionau s-o folosească împotriva Germaniei, adică în Europa. Pe lângă noutatea absolută a acestor informaţii, nu poţi să nu încerci un sentiment de groază la gândul că Europa putea deveni poligon de încercare pentru aceste teribile mijloace de nimicire în masă, cu urmări incalculabile pentru întreaga populaţie a continentului. Primele bombe atomice au fost gata de întrebuinţare în vara anului 1945.

În acest posibil scenariu apocaliptic de bombardament atomic asupra Europei, aş îndrăzni să inserez rolul României, despre care, timp de peste 50 de ani, nu s-a amintit nimic, nici în istoriografia europeană şi nici în cea naţională.

Cu privire la importanţa ieşirii României din *„Pactul tripartit”* şi alăturarea ei la coaliţia anti-hitleristă, toţi istoricii şi analiştii politici au fost de acord că acest act înfăptuit la 23 august 1944 a influenţat de o manieră

decisivă desfăşurarea celui de-al doilea război mondial în Europa, conducând la scurtarea acestuia cu cel puţin şase luni de zile. Aceasta, mai ales prin privarea Germaniei de petrolul românesc, fapt ce a paralizat în mare măsură maşina de război germană, în special aviaţia şi trupele de tancuri.

Cu alte cuvinte, dacă România ar fi continuat să lupte alături de Germania, războiul s-ar fi putut prelungi până în vara anului 1945, ceea ce ar fi oferit S.U.A. şi Marii Britanii posibilitatea întrebuinţării celor 16 bombe atomice, de care dispuneau, împotriva Germaniei, lucru dorit din tot sufletul de către Winston Churchill, ca răzbunare pentru dezastrele produse Londrei de bombardamentele germane cu rachetele V-1 şi V-2.

Iată cum, în mod indirect, România, prin aparenta trădare a alianţei sale cu Germania, a salvat naţiunea germană de la „holocaustul nuclear” la care, în mod sigur, ar fi fost supusă şi Europa de la infectarea radioactivă a unor zone din Vest.

De aceste informaţii şi raţionamente în premieră absolută ar trebui să se ţină cont, atât în evoluarea globală a rolului şi locului României în cel de-al doilea război mondial în Europa, cât şi faţă de aprecierile iresponsabile ale unor elemente politice reziduale din compunerea clasei politice din România de după anul 1989, care afirmă, în

gura mare şi în plină zi, că *„România a făcut rău când* s-a *desprins de Germania în vara anului 1944, motiv pentru care această ţară ne-ar sancţiona în prezent prin neinvestirea de capital în economia românească”.* Mai firesc ar fi ca naţiunea germană să fie recunoscătoare românilor, care i-au scăpat de la un dezastru atomic…

Frontul invizibil

Întrucât „războiul rece” a fost o continuare a celui de-al doilea război mondial, dar purtat cu alte mijloace, şi anume cu cele politice, economice, ideologice, psihologice şi culturale, dar mai ales cu mijloace acoperite, pe frontul invizibil al războiului secret purtat de serviciile de spionaj, considerăm utilă o scurtă trecere în revistă a comportamentului lor pe timpul acestei mari conflagraţii mondiale.

Agenţii serviciului de spionaj militar german, Abwehr, s-au dovedit deosebit de eficienţi în Franţa, Olanda şi Belgia, dar au repurtat puţine succese, mai ales în ultimii ani ai războiului, în S.U.A. şi U.R.S.S. În privinţa Marii Britanii, Serviciul de Securitate (MI-5) al acestei ţări a pretins, în mod exagerat, că *„toţi agenţii germani infiltraţi în Anglia au fost prinşi, încarceraţi, împuşcaţi sau*

transformaţi în agenţi dubli”. Nimic mai inexact! În realitate, serviciile germane de spionaj au aplicat lovituri crunte britanicilor. Se ştie, spre exemplu, de cazul *„Cicero”* de la Ankara, respectiv de valetul ambasadorului Marii Britanii în Turcia, care a pus la dispoziţia germanilor conţinutul planului de operaţii *„Overlord”* de debarcare în Normandia.

Surprinzător este faptul că, deşi s-a umblat la arhive, spionajul militar britanic în Germania, Italia şi Japonia continuă să rămână acoperit de mister. Probabil că după mai bine de o jumătate de secol de la război, britanicii nu au de fapt cu ce ieşi în faţă! ... Există însă dovezi clare că majoritatea reţelelor britanice de spionaj militar din Europa de vest au fost penetrate de germani, cu efecte dezastruoase.

A rămas în istoria spionajului mondial *„operaţiunea Polul Nord”,* prin care contraspionajul german a reţinut, neutralizat sau transformat în agenţi dubli circa 80 de spioni britanici paraşutaţi sau infiltraţi în Olanda, în perioada 1942-1943, împreună cu o mare cantitate de arme, explozivi, staţii radio, coduri etc.

Spionajul militar american în Europa a fost insignifiant. William Donovan şi Allen Dulles, fondatorii serviciilor moderne de informaţii ale S.U.A., care au operat cu un număr modest de agenţi, s-au bazat mai mult pe

serviciul voluntar al unor germani animaţi de sentimente anti-naziste, acţionând pe teritoriile unor state neutre, precum Elveţia şi Suedia.

Serviciul de spionaj al Marii Britanii a făcut mare caz de *„operaţiunea Enigma”* adică reproducerea maşinii de cifrat germane, cu care cel de-al treilea Reich a lucrat în tot timpul războiului. Adevărul este că maşina „Enigma”, o adevărată capodoperă în materie de tehnică a cifrării unor mesaje, a fost obţinută de serviciul de informaţii militare al Poloniei şi oferită S.U.A. şi Marii Britanii după ocuparea acestei ţări de către trupele germane.

Spionajul militar sovietic este recunoscut, inclusiv în *„Enciclopedia spionajului”* scrisă de un agent britanic, Ronald Seth, apărută la Londra în 1975, ca unul din cele mai penetrante şi mai eficiente din tot cursul celui de-al doilea război mondial.

În afara „reţelei atomice” ruseşti, care era „la curent” cu tot ce se derula în laboratoarele nucleare din S.U.A., spionajul militar rusesc a mai dispus de *„reţeaua Richard Sorge”* din Japonia, care a transmis Moscovei informaţii de importanţă vitală, schimbând soarta războiului pe frontul de răsărit. Datorită informaţiilor transmise de R. Sorge, potrivit cărora Japonia nu va ataca U.R.S.S., deschizând un front în extremul orient-siberian cum dorea Germania, ci va declanşa ample operaţii în Pacificul de Sud împotriva Marii

Britanii, Olandei şi apoi împotriva S.U.A., aşa cum s-a şi întâmplat la data de 7 decembrie 1941 prin atacul de la Pearl Harbour, a fost posibilă marea victorie a ruşilor din fata Moscovei.

Pe baza acestor informaţii, ruşii au putut retrage din Orientul Extrem trei armate de siberieni, care au jucat un rol decisiv în zdrobirea ofensivei germane din faţa Moscovei în noiembrie-decembrie 1941.

Richard Sorge a fost arestat de japonezi în urma unui act de trădare şi executat la 9 octombrie 1944. Viaţa acestuia ar fi putut fi salvată dacă I. V. Stalin ar fi acceptat schimbarea lui cu un număr de generali japonezi aflaţi prizonieri la sovietici în urma luptelor dintre trupele ruseşti şi japoneze de la Halhâ în Goll, din 1939.

După moartea lui I. V. Stalin, Richard Sorge, considerat unul din cei mai mari spioni ai secolului XX, a fost declarat Erou al U.R.S.S.

O altă reţea sovietică despre care se cunosc puţine date, dar care a funcţionat pe toată durata celui de-al doilea război mondial, producând adevărate ravagii în secretele militare ale celui de-al treilea Reich, a fost cea condusă de germanul Rudolf Rossler, născut în Bavaria, la Angsburg, de profesie jurnalist. Acesta a lucrat pentru ruşi, acţionând de pe teritoriul Elveţiei, datorită puternicelor sale convingeri anti-naziste. Rudolf Rossler a avut o reţea

proprie infiltrată în însuşi organul de operaţii al Statului Major General german, de unde a sustras conţinutul planurilor de operaţii de pe frontul de răsărit ale armatei germane.

R. Rossler şi-a trăit tot restul vieţii în Elveţia, decedând în 1962, fără a face cunoscute vreodată numele celor cu care a lucrat. În ultimii 50 de ani, în legătură cu agenţii lui Rossler s-au făcut cele mai fantastice speculaţii, mergându-se până acolo încât să se afirme că însuşi amiralul Canaris, şeful serviciului de spionaj militar al armatei germane, ar fi constituit principalul furnizor de informaţii. Misterul „relaţiei Rudolf Rossler (pseudonim - Lucy)" nu a fost dezlegat nici până în zilele noastre.

O altă reţea de legendă rusească a fost *„reţeaua Oxford",* recrutată şi pregătită între anii 1930-1940, compusă din Alexander Foote, Guy Burges, Harold Maclean, Allan Nunn May şi, mai ales, Harold „Kim" Philby, cu ajutorul cărora au fost penetrate atât structurile militare, tehnico-ştiintifice, cât şi serviciile secrete britanice de spionaj şi contraspionaj.

Harold „Kim" Philby – ajuns după cel de-al doilea război mondial, printre altele, şi în funcţia de şef al serviciului de contraspionaj al Marii Britanii –, a lucrat pentru ruşi timp de peste 30 de ani. În 1963, când era pe punctul de a fi demascat şi arestat, Harold „Kim" Philby,

distins cu cele mai înalte ordine ale coroanei britanice, s-a retras la Moscova, unde avea gradul de general de divizie şi o vilă în apropierea capitalei ruseşti. Acesta a fost agent al K.G.B., serviciu la a cărui modernizare a lucrat intens după retragerea sa în U.R.S.S., până în 1990, când a decedat. Pentru „meritele” sale faţă de U.R.S.S., Harold „Kim” Philby a fost distins cu înalte ordine sovietice.

Specialiştii în materie de spionaj, atât din est, cât şi din vest, îl consideră pe Harold Philby ca fiind cel mai mare spion al tuturor timpurilor. Nervozitatea manifestată de Marea Britanie în raporturile politico-diplomatice cu fosta U.R.S.S. din 1963 încoace şi represaliile periodice aplicate de englezi diplomaţilor sovietici, iar după 1991 celor ruşi, denotă că englezii nu le pot ierta acestora „cazul Philby”.

După utilizarea pe scară largă a reţelelor de spioni şi diversionişti, după cercetarea radio, radio-gonio şi radar, care au cunoscut o mare dezvoltare şi care se încadrează în ceea ce serviciile americane de specialitate numesc *„Signal Intelligence”* (SIGINT), spargerea cifrurilor şi a codurilor de stat şi militare a constituit cel de-al treilea domeniu de obţinere de informaţii la toate nivelurile.

În acest domeniu în care americanii şi britanicii pretind că au făcut „ravagii” în secretele germane şi japoneze, cea mai apropiată de adevăr mi se pare aprecierea că statele beligerante mari, în tot cursul

războiului, în perioade diferite, şi-au „spart” reciproc cifrurile şi codurile fără ca cineva anume să deţină supremaţia absolută.

În „*Istoria completă a celui de-al doilea război mondial”* a lui Gerhard L. Weinberg, se arată, pe bază de documente din arhivele de război, că germanii au „spart” sistematic codurile marinei militare britanice şi americane din Atlantic, cu efecte dezastruoase pentru convoaiele maritime organizate de aliaţi.

Zdrobirea armatei franceze în numai 35 de zile s-a datorat, printre altele, nu numai efectelor surprinderii, a concepţiei războiului mobil, ci şi faptului „spargerii” cifrurilor şi codurilor franceze.

În prezent, se ştie şi se recunoaşte că germanii au reuşit să „spargă” cu succes şi cifrul de stat diplomatic al S.U.A. De asemenea, cripto-analiştii germani au spart cifrurile de stat ale aliaţilor săi, respectiv ale Italiei, României, Ungariei şi Bulgariei, precum şi pe cele ale Turciei şi Iugoslaviei.

Nemţii şi italienii au fost multă vreme la curent cu întregul conţinut al mesajelor cifrate dintre Departamentul de război al S.U.A. şi ataşaţii militari americani de la Cairo, care erau apoi comunicate generalului Rommel, comandantul trupelor germane – „African Korp”.

După pătrunderea armatelor aliate pe teritoriul

Germaniei, serviciile de spionaj ruseşti, americane şi britanice au fost cuprinse de o adevărată febră a căutărilor şi capturilor. În tot cursul anului 1944 şi până la 9 mai 1945, obiectivul spionajului militar al aliaţilor nu l-au mai constituit forţele armate germane, ci realizările tehnico-ştiinţifice militare ale celui de-al treilea Reich.

În fruntea armatelor aliate invadatoare au operat detaşamentele speciale de captură ale serviciilor de spionaj militar care vizau uzinele, laboratoarele de cercetări şi proiectări din domeniul tehnicii rachetelor, a aviaţiei cu reacţie, a tehnicii radar, a produselor chimice de luptă şi, nu în ultimul rând, a realizărilor germane în domeniul nuclear. În acelaşi cadru de preocupări, erau căutaţi şi capturaţi savanţii, cercetătorii, inginerii şi proiectanţii germani. În această perioadă, aliaţii au jefuit Germania de tot ce se putea în condiţii de război, sub forma capturilor.

Fabrica de rachete V-1 şi V-2 de la Pennenmünde a constituit una din cele mai râvnite capturi. Aceasta a fost ocupată de către trupele ruseşti dar savantul Werner von Braun, realizatorul celor două rachete, împreună cu un grup de ingineri şi proiectanţi, au ajuns la trupele americane, cărora li s-au predat. Acest „grup de aur” a fost imediat transportat în S.U.A. şi, împreună cu alte zeci de mii de specialişti germani, indiferent dacă au fost nazişti sau nu, au contribuit de o manieră imensă la construirea uriaşei

industrii de rachete şi aviaţie reactivă a S.U.A.

În colectivul de proiectare condus de von Braun a fost racolat, ulterior, şi savantul Herman Oberth, originar din România, născut şi educat la Mediaş, cu studii politehnice în Germania, fost profesor al lui von Braun, considerat descoperitorul propulsiei motorului rachetă şi a sistemului de rachete cu mai multe trepte.

Mutând în U.R.S.S. întreaga fabrică de la Pennenmünde, găsită intactă, împreună cu mii de ingineri şi tehnicieni germani, cu zeci de rachete, găsite în perimetrul fabricii în anii ’50, ruşii i-au devansat temporar pe americani în tehnica rachetelor spaţiale.

În colaborare cu specialiştii germani luaţi prizonieri la Pennenmünde, inginerul rus S. P. Korolev a construit prima rachetă cu bătaie intercontinentală din lume.

Spionajul militar britanic a capturat realizările germane din domeniul „tehnologiei invizibile” (*Stealth*) faţă de mijloacele radar, pe care le-a vândut americanilor, care au stat la baza realizării de către aceştia, în ultimii ani ai războiului rece, a „avioanelor invizibile” „F-117” şi „B-2”, utilizate în războiul din Golful Persic.

Ruşii au dat şi ei o mare lovitură prin cucerirea fabricii I. G. Farben de la Dyhernfurth, în perfectă stare de funcţionare, unde se produceau substanţele chimice de luptă neuro-paralitice de tipul sarin, tabun şi soman, cu

efecte letale teribile, pe care Hitler nu a îndrăznit să le folosească, bănuind că le-ar fi avut şi cei trei mari aliaţi, ceea ce s-a dovedit că nu corespundea realităţii. Americanii, ruşii şi britanicii nu au dispus de aceste teribile substanţe de nimicire în masă şi au avut suficiente motive să mulţumească cerului că nemţii nu le-au folosit în timpul războiului.

M-aş opri asupra unui „amănunt” nu lipsit de semnificaţie şi anume că W. Von Braun, în 1990, mai exact după unificarea Germaniei, a renunţat la cetăţenia americană, s-a retras în patria natală, iar din declaraţiile publice pe care le-a făcut rezultă că era animat de profunde sentimente anti-americane. Germanul tot german rămâne…

Drept recunoştinţă – generalul Patton - asasinat!

Pe toată durata celui de-al doilea război mondial, conducătorii celor trei mari puteri – I. V. Stalin, F. D. Roosevelt şi W. Churchill s-au suspectat reciproc, mai ales în ceea ce priveşte posibilitatea unei păci separate cu Germania.

Rudolf Hess, al doilea în ierarhia liderilor celui de-al treilea Reich, s-a paraşutat în Marea Britanie încercând să

convingă Londra să încheie o pace separată cu Germania. Nici până în ziua de astăzi nu s-a putut stabili dacă R. Hess a plecat în Marea Britanie din proprie iniţiativă sau a fost trimis de Adolf Hitler.

Pe de altă parte, în cercurile ultra-conservatoare americane, animate de un anticomunism fanatic, reprezentate de Edgar Hoover, directorul Biroului Federal de Investigaţii (supranumit şi *„micul Hitler”),* precum şi de cardinalul New York-ului, Spellman, a existat un curent favorabil unei păci separate cu Germania.

În armata S.U.A., acest curent era şi mai puternic. Astfel, generalul Leslie R. Groves, directorul „Programului Manhattan” (de realizare a bombei atomice), declara în toamna anului 1942, înainte chiar de marea bătălie de la Stalingrad: „*Sunt convins că Rusia Sovietică, nu Germania nazistă, este inamicul nostru principal”.*

Mai gravă decât această declaraţie a fost cererea expresă a generalului George Patton, comandantul Armatei a 3-a de tancuri americane. În 1945, după istorica „întâlnire de pe Elba” a trupelor americane şi ruseşti, acesta a cerut în mod public reînarmarea trupelor germane S.S. care, împreună cu trupele americane, *„să treacă imediat la ofensivă împotriva armatei sovietice, pentru a-i arunca pe ruşi, dincolo de blestematele lor frontiere”.* Deci, visul lui Adolf Hitler de a-i vedea pe „aliaţi” încăieraţi într-un război

pe teritoriul Germaniei, chiar după „Ziua Victoriei”, era fondat pe nişte elemente reale. Speriaţi de efectele psihologice la scară europeană şi mondială ale declaraţiilor generalului G. Patton, care se bucura de un imens prestigiu în armată, probabil şi cu asentimentul generalului D. Eisenhower, care vedea în războinicul tanchist un potenţial rival la postul de preşedinte al S.U.A., serviciul de spionaj şi diversiune – Office for Strategic Service (O.S.S.) i-a organizat acestuia, în luna decembrie 1945, un „accident de circulaţie”, respectiv o coliziune frontală cu un camion al armatei, de pe urma căruia legendarul general american s-a ales cu gâtul frânt, decedând, fără glorie într-un spital militar de campanie din Germania. „Patria recunoscătoare!” ...

S.U.A. – asul din mâneca evreilor

Coaliţia militară dintre S.U.A., U.R.S.S. şi Marea Britanie a fost şi va rămâne una dintre cele mai ciudate şi mai nefireşti din istoria lumii. Mult mai firească ar fi fost o coaliţie dintre S.U.A., Germania, Japonia, Marea Britanie şi Franţa împotriva U.R.S.S., lucru de care I. V. Stalin s-a temut din 1922 până în mai 1940, când Adolf Hitler s-a hotărât să atace mai întâi în vest, fapt ce a dus la nimicirea

şi capitularea Franţei, Belgiei, Olandei, Danemarcei, Norvegiei şi aducerea Marii Britanii pe marginea prăpastiei.

Preşedintele S.U.A., Franklin Delano Roosevelt, nu a dorit un război deschis cu Germania. Roosevelt a depus eforturi mari pentru a menţine S.U.A. în afara războiului, declarând de nenumărate ori, inclusiv la 4 şi 8 octombrie 1940, că S.U.A. nu vor intra în război decât dacă vor fi atacate direct de către Japonia şi Germania. Dacă nu ar fi intervenit atacul japonez de la Pearl Harbor din 7 decembrie 1941 şi, în baza obligaţiilor asumate în „Pactul Tripartit", declaraţia de război a Germaniei din 11 decembrie 1948, S.U.A. si-ar fi menţinut statutul de „neutralitate activă".

Toţii aliaţi Germaniei, spre amuzamentul lumii, s-au grăbit „să declare război S.U.A." inclusiv România prin şeful său de stat, generalul Ion Antonescu. Chiar şi în aceste condiţii, în decembrie 1941, preşedintele S.U.A., F. D. Roosevelt, a intervenit personal pe lângă guvernele Bulgariei, României şi Ungariei, încercând să le convingă că ar fi mult mai înţelept pentru aceste ţări dacă şi-ar retrage „declaraţiile de război" adresate S.U.A. Acest demers diplomatic a durat, fără succes, timp de o jumătate de an.

Spionajul militar american ştia cu precizie că armata sovietică era singura din Europa care îl putea opri pe Adolf Hitler în avântul său de cucerire a continentului şi mai ştia

că tancurile şi artileria ruşilor erau net superioare celor germane.

După cum arată istoricul G. L. Weinberg în lucrarea citată anterior, în perioada cea mai critică a războiului, respectiv iunie-decembrie 1941, când armata sovietică a pierdut în jur de 5 milioane de soldaţi, iar Rusia Sovietică era ameninţată să fie zdrobită, S.U.A. şi Marea Britanie nu au acordat ruşilor ajutor militar nici măcar cât preţul unei baionete.

Consider că dacă Adolf Hitler nu ar fi declanşat exterminarea în masă a evreilor, în teritoriile ocupate din est, încă din vara anului 1941, Statele Unite ale Americii nu s-ar fi sinchisit de soarta U.R.S.S. şi a rasei slave. Din date sigure, rezultă că numai în Ucraina au fost împuşcaţi 1,1 milioane de evrei. Anticomunismul american era foarte activ în anii 1937-1941.

Cele care l-au obligat pe preşedintele S.U.A., F. D. Roosevelt, să pună pe primul plan al strategiei S.U.A., în cel de-al doilea război mondial, distrugerea în primul rând a Germaniei, împotriva căreia au şi fost pregătite teribilele bombe atomice, şi după aceea a Japoniei, au fost cercurile evreieşti, mai ales după ce s-a constatat că evreii din U.R.S.S. erau împuşcaţi pe loc de către trupele germane, pe măsura înaintării acestora spre est, fără să-i mai treacă prin lagărele de exterminare, de unde unii au mai supravieţuit.

Influenţa cercurilor evreieşti asupra politicii S.U.A., atât în trecut, cât şi în zilele noastre, a fost şi este imensă. Aceasta se bazează în special pe faptul că circa 75% din finanţele americane sunt controlate de evrei.

Cel de-al doilea război mondial s-a derulat în Europa în contextul a două perioade distincte, astfel: între 1 septembrie 1939-22 iunie 1941 – când Germania, ca stat agresor, a cucerit în 1939 Polonia, iar în cursul anului 1940 a cucerit jumătate din Franţa şi în totalitate Belgia, Olanda, Danemarca, Luxemburg şi Norvegia. În toată această perioadă, împotriva Marii Britanii s-au purtat acţiuni militare, navale şi aeriene. Din motive pe care istoria nu le-a putut elucida, Adolf Hitler a renunţat la cucerirea acestei ţări, cu toate că Marea Britanie nu ar fi putut face faţă unei invazii a armatei de uscat germane nici în 1940 şi nici în 1941, realitate recunoscută chiar şi de către cei mai reputaţi istorici englezi.

Începând cu data de 22 iunie 1941, războiul al doilea mondial a intrat în Europa într-o nouă etapă. După cum demonstrează istoricul american Gerhard L. Weinberg, de la această dată şi până la încheierea războiului la 9 mai 1945 cu zdrobirea celui de-al treilea Reich, eforturile operaţiunilor militare exprimate în amploarea acestora, în cantitatea de forţe umane şi materiale angajate, în desfăşurările lor spaţiale de mii de kilometri, în

înverşunarea cu care s-au purtat, în imensitatea pierderilor de vieţi omeneşti şi a distrugerilor, s-au consumat în proporţie de 75-90% pe frontul sovieto-german.

Nu ne putem permite să intrăm în prea multe detalii din desfăşurarea celui de-al doilea război mondial în Europa. Vom pune însă în lumină acele momente, aspecte şi consecinţe ale marii conflagraţii care s-au răsfrânt asupra evoluţiei Europei şi a lumii în următoarea jumătate de secol, epocă cunoscută sub genericul de „război rece" concomitent cu încercarea de a restabili adevărul istoric, cel puţin în câteva din dimensiunile distorsionate ale acestuia.

Trei Conferinţe cruciale care au crucificat România

Din punct de vedere politic, la cel mai înalt nivel, al doilea război mondial a fost influenţat, în desfăşurarea şi consecinţele sale la scară globală, de trei momente cruciale, şi anume:

- Conferinţa de la Teheran, desfăşurată în perioada 28 noiembrie-1 decembrie 1943, în care cei trei mari lideri ai coaliţiei antihitleriste s-au întâlnit pentru prima dată, respectiv I. V. Stalin, şeful Rusiei Sovietice, Franklin Delano

Roosevelt, preşedintele S.U.A. la al doilea mandat, şi Winston Churchil, primul ministru al Marii Britanii.

La această conferinţă, statutul lui I. V. Stalin era uriaş. U.R.S.S. supravieţuise îngrozitorului asalt al Germaniei naziste, repurtase marile victorii în bătăliile de la Moscova din decembrie 1941 şi în uriaşa încleştare de la Stalingrad, de la sfârşitul anului 1942, începutul anului 1943 (cea mai mare bătălie din istoria tuturor războaielor) şi zdrobise, în vara anului 1943, ultima încercare a lui Adolf Hitler de a prelua iniţiativa strategică pe frontul de est. La Teheran, atât F. D. Roosevelt, cât şi W. Churchill erau deja convinşi că U.R.S.S. putea obţine singură victoria finală asupra Germaniei. Într-o asemenea variantă, probabil că cel de-al doilea război mondial în Europa s-ar fi prelungit cu cel mult un an, dar întreaga Europă ar fi căzut sub „stăpânirea comunismului sovietic”.

În aceste condiţii, F. D. Roosevelt şi W. Churchill i-au recunoscut U.R.S.S. toate cuceririle teritoriale făcute de aceasta în perioada 1939-1941, mai puţin Letonia, Estonia şi Lituania, a căror includere în Rusia Sovietică nu a fost acceptată de către S.U.A.

Tocmai la această conferinţă, şi nu la Yalta, a fost pecetluită soarta teritoriilor româneşti – Basarabia şi Bucovina de nord, cedate de statul român fără lupte, în vara anului 1940, în urma ultimatumului Moscovei.

Tot la Teheran, a fost conturată configuraţia generală a Europei de după război, au fost adoptate concepţiile de bază ale debarcării trupelor americano-britanice în Europa de Vest respectiv *„Operaţiunea Overlord”,* s-a decis soarta criminalilor de război, s-a hotărât recunoaşterea de către Moscova a guvernului polonez aflat în exil la Londra şi altele.

Winston Churchill, interesat mai mult în apărarea şi refacerea imperiului britanic decât în problemele Europei, s-a opus planului de debarcare în Franţa (Normandia). În acest context, liderul britanic a avansat aşa-zisa *„variantă Churchill”* de debarcare a trupelor anglo-americane în Peninsula Balcanică, despre care o seamă de octogenari din partidele istorice vorbesc cu atâta nostalgie.

Răspunsul la „varianta Churchill” l-a dat prompt fără echivoc şi cu un irezistibil simt al umorului, aliatul de bază al Marii Britanii, însuşi preşedintele S.U.A., marele om politic şi strateg Franklin Delano Roosevelt, care a spus: „*Dragă Winston, dacă trupele americane şi britanice vor lua în piept toţi munţii din Peninsula Balcanică, ruşii vor elibera Belgia!*”.

În legătură cu reuniunea de la Teheran a celor trei mari lideri ai statelor învingătoare în cel de-al doilea război mondial, Alexander Foote, englez de origine dar care a făcut parte din reţeaua de spionaj condusă de Rossler în

Elveţia, a arătat în memoriile sale că Hitler a aprobat o acţiune de tip comando pentru asasinarea lui Stalin, Roosevelt şi Churchill. Această acţiune a fost descoperită la timp de către spionajul militar rusesc şi anihilată.

Acelaşi agent a scris că Stalin l-ar fi putut asasina pe Hitler cu destulă uşurinţă dar a refuzat acest lucru, în timp ce englezii au organizat, fără succes, nenumărate atentate împotriva „Führer”-ului.

Autorul britanic aprecia cu privire la I. V. Stalin că acesta şi-a lichidat cu sânge rece toţi adversarii interni care-i ameninţau puterea, dar că era animat de un respect incredibil faţă de şefii de stat străini.

• Conferinţa de la Yalta, desfăşurată în perioada 4-11 februarie 1945, în aceeaşi formulă – I. V. Stalin, F. D. Roosevelt şi W. Churchill, a dezbătut şi a realizat acorduri privind:

– Crearea Organizaţiei Naţiunilor Unite;

– Declaraţia asupra Europei eliberate;

– Dezmembrarea Germaniei;

– Zonele de ocupaţie şi comisiile de control din Germania;

– Chestiunea daunelor de război;

– Soarta marilor criminali de război (pe lista cărora a fost trecut şi mareşalul Ion Antonescu împreună cu principalii lui colaboratori, pe care cercuri politice din

România au încercat să-i reabiliteze în octombrie 1998, dar nu au reuşit din cauza intervenţiei directe a Ambasadei S.U.A. la Bucureşti);

– Situaţia Poloniei.

Cei care afirmă, şi în zilele noastre, că *„România a fost vândută la Yalta”* spun un mare neadevăr. Despre soarta României nu s-a discutat nimic la Yalta, aceasta fiind cedată sferei de influenţă ruseşti încă din 1943, la Teheran, şi reconfirmată prin acordul Stalin-Churchill, pe timpul întâlnirii acestora de la Moscova din octombrie 1944. Iată o primă restituire de adevăr.

• Conferinţa de la Potsdam, desfăşurată în perioada 17 iulie—2 august 1945, în formula I. V. Stalin, Harry Truman, noul preşedinte al S.U.A. (ajuns în acest înalt post fără alegeri, din funcţia de vice-preşedinte, în urma decesului lui F. D. Roosevelt) şi, iniţial Winston Churchill care, înfrânt zdrobitor în alegerile generale din Marea Britanie, va fi înlocuit de noul prim-ministru – Clement Atlee.

Această conferinţă istorică, cea mai lungă dar şi ultima la cel mai înalt nivel a coaliţiei militare antihitleriste, a realizat puţin, deoarece ecuaţia puterilor, a raportului general de forţe şi de interese erau mult schimbate, iar mai presus de toate, „spiritul de coaliţie” era deja mort.

Franţa nu a fost invitată la această conferinţă,

deoarece nici U.R.S.S. şi nici S.U.A. nu au găsit de cuviinţă că ar fi existat vreun motiv să fie invitată. Parisul a ripostat prin boicotarea hotărârilor adoptate la Potsdam, de care nu se simţea legată.

În sfârşit, au putut vedea şi francezii cum s-au simţit ruşii, fie ei şi „bolşevici”, atunci când Rusia Sovietică nu a fost invitată la negocierile de pace de la Versailles survenite în urma primului război mondial, pe parcursul căruia au pierit milioane de soldaţi ruşi pentru ca trupele germane să nu ajungă la Paris şi Iaşi.

La Potsdam au fost discutate trei probleme de bază, astfel:

– Stabilirea unui instrument de guvernare pentru Germania îngenunchiată;

– Problema definitivării frontierelor;

– Problema reparaţiilor de război.

Potsdam – cimitirul Germaniei, Japoniei şi Europei de Est

Administrarea Germaniei a fost dată în sarcina Comisiei Aliate de Control, fiecare zonă de ocupaţie având un comandant care putea decide în problemele pentru care exista un acord.

Frontiera de est a Germaniei a fost stabilită pe aliniamentul Oder-Neisse, iar Prusia Orientală a fost împărţită între U.R.S.S. şi Polonia.

Stalin a propus suma de 20 miliarde dolari ca reparaţii de război ale Germaniei, din care 10 miliarde dolari să revină U.R.S.S. Liderii S.U.A. şi Marii Britanii s-au opus categoric. Din acel moment, nu se mai putea vorbi de *„Alianţa celor trei mari puteri”.* Se puneau bazele epocii postbelice, adică a „războiului rece”.

Cele trei puteri învingătoare în război au convenit, totuşi, ca reparaţiile de război pentru U.R.S.S. să fie satisfăcute din zonele pe care le-au ocupat prin lupte trupele ruseşti, la care să se adauge unele fabrici şi uzine demontate din sectoarele ocupate de trupele anglo-americane, astfel încât 50% din reparaţiile impuse Germaniei să revină U.R.S.S.

Truman a abandonat *„planul Morgenthau”* de dezindustrializare a Germaniei, iar autorul acestuia a fost destituit din guvernul S.U.A.

Occidentul a fost de acord cu frontierele propuse de ruşi în Europa centrală pentru că în faţa puterii militare a U.R.S.S. nu aveau altă soluţie.

Demontarea acestor frontiere s-a făcut abia din 1991 încoace, prin dezmembrarea Cehoslovaciei şi a Iugoslaviei, proces ce ar putea continua şi în cazul României.

În lume, nimic nu se face în numele unor *„înalte principii”.* Totul se bazează pe forţă…

Tot la Potsdam, s-a stabilit ca un Consiliu al Miniştrilor de Externe Aliat să pregătească proiectele tratatelor de pace cu foştii sateliţi ai Germaniei, inclusiv România. Aceste tratate au fost semnate la Conferinţa de pace de la Paris, din 1947, iar cu Germania tratatul de pace va fi semnat în 1990, adică după 45 de ani de război rece, în contextul unificării celor două Germanii, intervenită, prin surprindere, la 3 octombrie 1990, împotriva dorinţei tuturor, atât din est, cât şi din vest.

Pe timpul Conferinţei de la Potsdam, obiectivul strategic fundamental al preşedintelui S.U.A., Harry Truman, l-a constituit atragerea U.R.S.S. în războiul împotriva Japoniei, fapt ce i-a şi reuşit pe deplin.

Americanii aveau nevoie de o contribuţie militară rusească efectivă pentru a bloca puternicele forţe armate japoneze din Manciuria, şi nu de o declaraţie de război simbolică, la care au recurs multe state din Europa şi din lume, care „au declarat război Germaniei” numai după ce aceasta fusese înfrântă şi nu mai era nevoie de sprijinul lor, aşa cum a procedat Turcia, spre exemplu.

Acestea au urmărit câştigarea de capital politic fără sacrificii.

H. Truman a fost foarte fericit în urma întâlnirii sale

cu I. V. Stalin din 17 iulie 1945, când acesta i-a promis că U.R.S.S. va intra în război împotriva Japoniei la 15 august. Stalin s-a ţinut de cuvânt din interese proprii şi nu de dragul americanilor.

După această întâlnire, H. Truman i-a scris soţiei sale: „*Am obţinut ceea ce am urmărit prin venirea mea aici. Stalin va intra în război la 15 august. Pot spune că vom încheia războiul cu un an mai devreme* (este vorba de războiul cu Japonia n.a.) *şi mă gândesc la tinerii care nu vor mai fi ucişi. Acesta este cel mai important lucru*”.

În aceeaşi zi de 17 iulie, la Potsdam, fericit de rezultatele obţinute, H. Truman l-a informat pe I. V. Stalin asupra efectuării cu succes a primei explozii atomice de către savanţii americani. Stalin a apreciat această „dovadă de încredere”, dar cel mai probabil este că si-a râs mucalit în mustaţă, deoarece era absolut la curent cu tot ce se realiza în laboratoarele şi poligonul nuclear americane de la Los Alamos, unde patru savanţi de primă mână erau agenţi ai spionajului militar rusesc.

Conferinţa la nivel înalt de la Potsdam a lăsat în urma ei o Europă devastată de la Atlantic la Urali, o Europă care, în urma celor două războaie mondiale (1914-1918 şi 1939-1945), pur şi simplu s-a sinucis, fiind scoasă efectiv de pe scena politică a lumii, pe care a dominat-o timp de 500 de ani.

După Potsdam, *„bătrânul continent”* a căzut, în jumătatea sa de vest, sub dominaţia S.U.A., o putere extra-europeană, iar în jumătatea sa de est, sub cea a U.R.S.S., o putere parţial europeană. Această stare anormală avea să dureze timp de o jumătate de secol şi încă nu s-a încheiat. După evenimentele produse în contextul *„Revoluţiei europene de la 1989”* şi mai ales după unificarea Germaniei, Europa a intrat într-un proces de renaştere.

Secolul XXI este foarte promiţător pentru Europa, dar toate aceste aspecte le-am tratat în cartea „*De la Atlantic la Urali – Renaşterea Europei”,* apărută la începutul anului 1997.

Probabil că istoria Europei şi a lumii postbelice ar fi urmat un alt curs dacă la Potsdam, alături de I. V. Stalin şi Clement Atlee, ar fi participat preşedintele S.U.A., Franklin Delano Roosevelt, unul din cei mai mari oameni politici ai lumii modeme, cel care a salvat S.U.A. de la catastrofala depresiune economică din 1929-1933, un vizionar de excepţie şi un umanist autentic.

Din nefericire, atât pentru poporul american, cât şi pentru toate popoarele lumii, F. D. Roosevelt a decedat la 12 aprilie 1945, înainte de a-şi fi putut îndeplini misiunea sa istorică.

G. L. Weinberg, în lucrarea sa capitală apărută în 1994, pe care am citat-o în mod repetat, îl prezintă pe F. D.

Roosevelt ca pe un vizionar care gândea la o lume postbelică paşnică, la desfiinţarea imperiilor coloniale şi acordarea independenţei tuturor popoarelor.

Marele om politic american milita pentru o largă cooperare dintre S.U.A. şi U.R.S.S.

Ulterior, în anii războiului rece, ai isteriei anti-comuniste din perioada lui Joseph McCarthy, pentru ideile sale, inclusiv pentru faptul că a recunoscut U.R.S.S. şi a stabilit relaţii diplomatice cu această mare ţară la 16 noiembrie 1933, pentru aprecierile lui pozitive la adresa lui I. V. Stalin, a fost acuzat de „comunism” de către cercurile politice americane ultraconservatoare, acuzaţie ce se menţine şi în prezent, la sfârşitul secolului XX.

Spiritul McCartyst supravieţuieşte încă în multe medii ale societăţii americane contemporane…

„Am câştigat, trăiască războiul rece!”

Ultima dată când armatele coaliţiei antihitleriste s-au întâlnit faţă în faţă animate de autentice sentimente de prietenie şi respect, însufleţite de simţământul victoriei, la sfârşitul uneia din cele mai îngrozitoare conflagraţii din istoria tuturor timpurilor, desfăşurată pe spaţii uriaşe din Europa, Asia, Africa, precum şi pe toate oceanele lumii,

care a costat viaţa a 50 de milioane de oameni, a fost la 5 mai 1945, în lungul râului Elba, din inima Germaniei.

Dinspre est, lăsând în urma ei osemintele a peste 10 milioane de soldaţi, pe parcursul a patru ani de război de la Volga la Elba, venea Armata Roşie, care, potrivit aprecierilor serviciului de spionaj militar al Marii Britanii, dispunea de 513 divizii de infanterie, 223 de brigăzi de tancuri, cu un efectiv total de 11 milioane de soldaţi.

Dinspre vest, după debarcarea din Normandia de la 6 iunie 1944, eliberarea Franţei, Belgiei, Olandei şi Luxemburgului, a respingerii contraofensivei germane din Ardeni şi forţarea Rinului, deci după aproximativ un an de campanie în Europa occidentală, veneau 77 de divizii americane, 33 de divizii engleze şi canadiene, însoţite de 12.000 de avioane.

La data joncţiunii cu trupele ruseşti, armata S.U.A. totaliza un efectiv de 12 milioane de soldaţi, susţinută de o economie enormă şi deţinând monopolul asupra armei atomice.

Entuziasmul general al armatelor, dar mai ales al soldaţilor de o parte şi de alta a Elbei, care era uman şi autentic în adevăratul înţeles al sufletului omenesc, s-a consumat în numai câteva săptămâni.

Ziua de 9 mai 1945 a fost un autentic delir al fericirii celor care au supravieţuit în război, atât la Moscova, cât şi

la New York, atât la Londra, cât şi la Paris, ca de altfel pretutindeni în lume, indiferent de care parte a baricadei s-au situat ţările lor.

Generalii D. Eisenhower, comandantul sef al armatelor aliate occidentale şi şeful său de stat major, generalul Omar Bradley, mareşalul englez Bernard Montgomery, mareşalul Iosip Broz Tito şi regele Mihai I al României au fost distinşi de generalissimul I. V. Stalin cu Ordinul Victoria, din aur masiv, bătut în diamante şi rubine, cel mai scump ordin militar oferit vreodată de un stat, pentru merite în război.

Încă din 1945, relaţiile dintre aliaţi au început să se deterioreze, în special prin modul diferit de interpretare a acordurilor de la Yalta şi Potsdam de către S.U.A. şi aliaţii săi, pe de o parte, şi U.R.S.S.,pe de altă parte.

În această perioadă, serviciile de spionaj militar occidentale, în special cele americane şi britanice, în sarcina cărora se aflau şi executarea *„operaţiilor psihologice”,* pentru a mai estompa din aura U.R.S.S., care a dus greul războiului, au lansat afirmaţia, cu ecou până în zilele noastre, potrivit căreia, fără ajutorul material al S.U.A., Rusia Sovietică ar fi fost înfrântă de armatele lui Hitler. Aceasta a fost una din primele campanii la scară globală lansate de puternicele mijloace mass-media din S.U.A., care a căpătat în timp o mare credibilitate. Care

este adevărul?

Pentru cei dornici să-l cunoască, ar fi suficient să studieze *„Istoria globală a celui de-al doilea război mondial”* a lui G. L. Weinberg. Vor putea constata că, în 1941, când armatele germane erau pe punctul de a şterge U.R.S.S. de pe harta lumii, Occidentul în totalitatea lui nu a mişcat un deget în favoarea ruşilor. Am convingerea intimă că dacă U.R.S.S. ar fi capitulat la sfârşitul anului 1941, S.U.A. şi Marea Britanie ar fi ajuns la un *modus vivendi* cu Adolf Hitler.

Ar fi, pe de altă parte, un mare neadevăr istoric şi un păcat strigător la cer dacă s-ar nega, aşa cum s-a şi făcut de către mulţi istorici militari ruşi, volumul şi valoarea ajutorului militar, material, acordat de S.U.A. Acest lucru s-a făcut însă după 1942, când se contura ideea că I. V. Stalin l-ar putea înfrânge singur pe Adolf Hitler. Ajutorul american s-a intensificat mai ales după Conferinţa la nivel înalt de la Teheran, din 1943.

Pentru a nu mai exista confuzii în această privinţă, prezentăm cititorilor români interesaţi – din surse americane de după 1990 – în ce a constat anume, în mod concret, ajutorul american pentru U.R.S.S. în cursul ultimilor ani ai celui de-al doilea război mondial, şi anume:

- 409.526 autocamioane de mare tonaj
- 12.000 maşini de luptă diferite (transportoare

blindate, tancuri uşoare, avioane cu diferite destinaţii)

- 32.200 de motociclete;
- 1.966 de locomotive;
- 16.000.000 de perechi de bocanci;
- alimente diferite sub formă de raţii de campanie şi medicamente.

Toate acestea, în special camioanele şi maşinile de luptă, au fost valoroase şi au ajutat Rusia Sovietică în eforturile sale de război, dar acestea nu au fost însoţite de niciun soldat american.

Înaltul Comandament Sovietic şi personal I. V. Stalin le-a cerut, în mod insistent, aliaţilor occidentali să disloce pe frontul sovieto-german 20-30 de divizii sau măcar şi câteva divizii simbolice, care să lupte alături de Armata Roşie, fapt ce ar fi avut efecte morale imense. Acest lucru nu s-a produs.

O altă mare problemă care a persistat învăluită în mister şi sub imense valuri de propagandă este cel în legătură cu întrebarea istorică: „Cine a declanşat războiul rece şi de ce?”. Voi încerca să dau un răspuns folosind în exclusivitate surse americane cu precădere din mediile academice şi universitare care, în viziunea mea, au cea mai mare credibilitate.

Din 1990 încoace, nimeni nu se mai îndoieşte de faptul că războiul rece a fost declanşat de către S.U.A., prin

politica sa anticomunistă şi mai ales anti-sovietică, promovată de preşedintele H. Truman şi toate celelalte administraţii succesoare, americane, până la preşedintele Ronald Reagan inclusiv.

Punctul de plecare în declanşarea războiului rece l-a constituit aserţiunea serviciilor de spionaj militar ale S.U.A. Şi Marii Britanii, potrivit cărora, după 1945, U.R.S.S. dispunea de cea mai mare putere militară, pe care refuza să o demobilizeze, deoarece nutrea intenţii agresive faţă de Occident.

Aceste aprecieri total eronate şi tendenţioase au fost spulberate chiar de analiştii şi istoricii americani, în lucrările lor de după 1990. Astfel, istoricul G. L. Weinberg arată că, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, cea mai mare şi mai puternică armată din lume era cea a S.U.A., cu cei 12.000.000 de oameni mobilizaţi, sprijiniţi de o uriaşă industrie de război şi de cea mai bogată ţară de pe glob, care la data respectivă dispunea de peste 70% din rezervele de aur ale lumii, iar peste toate acestea mai dispunea şi de monopolul asupra armei atomice.

În perioada 1945-1948, S.U.A. s-au postat ferm în fruntea întregii lumi capitaliste, declanşând pe toate fronturile cruciada de *„dare înapoi a comunismului”.*

De cealaltă parte, se afla Armata Roşie, cu efective mari, este adevărat, undeva în jur de 11.000.000 de

oameni şi cu o vastă experienţă de război, dar în spatele acesteia se afla o ţară a cărei economie fusese distrusă de război în proporţie de 30%, cu oraşele şi satele din partea europeană a U.R.S.S. transformate în ruine şi cu 25 de milioane de oameni, dintre cei mai tineri şi mai buni de muncă, morţi. Un număr de 70.000 de localităţi au fost rase de pe faţa pământului.

Într-o asemenea stare de lucruri, oare un om cu mintea sănătoasă ar fi putut gândi că, în anii care au urmat încheierii celui de-al doilea război mondial, ruşilor le-ar fi putut trece prin cap ideea cuceririi Occidentului? Numai un nebun putea gândi în acest mod şi din păcate au fost mulţi cei care au „gândit” aşa…

Dintre toate statele beligerante mari angajate în cel de-al doilea război mondial, singura care s-a ales cu bogăţii imense şi cu pierderi minime au fost S.U.A. Astfel, istoricul american Geoffrey Perret, în cartea sa „*O ţară născută din războaie*” arată (la pagina 439) că S.U.A. au ieşit victorioase în cel de-al doilea război mondial cu preţul vieţii a numai 325.000 de soldaţi.

Tot el arată că ruşii au pierdut de opt ori mai mult numai în luptele din jurul Leningradului (St. Petersburg). Acelaşi autor face, în finalul cărţii sale, uluitoarea apreciere potrivit căreia economia S.U.A. se ruinează în condiţii de pace, aşa cum s-a şi întâmplat după primul război mondial.

Iată motivul principal pentru care S.U.A., sub pretextul luptei împotriva comunismului, a declanşat războiul rece, a purtat războaie ori de câte ori a avut prilejul, şi a făcut din industria de război locomotiva economiei americane timp de peste o jumătate de secol. În elaborarea acestei politici, precum şi a strategiilor de implementare a ei, serviciile de spionaj militar au jucat un rol imens.

Este „meritul” cercurilor politice americane şi a instrumentelor de stat care le-au deservit că au ştiut, în cursul celui de-al doilea război mondial să folosească forţa Rusiei Sovietice pentru a zdrobi Germania şi Japonia, să golească visteriile statelor vest-europene, îndatorându-le până la faliment, prin vânzările de arme, să provoace Marii Britanii o datorie faţă de S.U.A. de 4 miliarde dolari în 1945, să-i submineze acesteia şi Franţei poziţiile în fostele imperii coloniale şi să le penetreze. Asta da politică şi strategie pragmatice, în deplin acord cu „visul american”, adică să dai cu o mână şi să iei cu zece! …

Capitolul II: SERVICIILE SECRETE PE FRONTUL ANTICOMUNISMULUI

Şcoala germană: Organizaţia Gehlen

La sfârşitul anului 1945, situaţia geostrategică a S.U.A. era extrem de favorabilă. Statele Unite erau de departe cea mai mare putere economică a lumii, dând peste 55% din producţia industrială mondială. Rezervele de aur ale statului erau imense, iar pierderile suferite în război minime. Cu toate că armata americană a luptat pe teatrele de război din Pacific, Europa şi Atlantic, asupra teritoriului S.U.A. nu s-a tras nici măcar un singur proiectil.

Două mari puteri militare care ameninţau cândva interesele S.U.A. la scară globală, respectiv Germania şi Japonia, au fost transformate în ruine, cu şanse nule de a redeveni puteri militare autentice.

Franţa, cândva cea mai importantă putere militară din Europa, se afla într-o situaţie dezastruoasă după înfrângerea suferită în 1940 şi anii de ocupaţie germană.

Marea Britanie, deşi învingătoare în război, se afla într-o situaţie economică de-a dreptul catastrofală, datorând S.U.A., pentru livrările de armament, peste 4 miliarde de dolari. În tot timpul celui de-al doilea război mondial, Winston Churchill, ultimul mare prim-ministru britanic „victorian”, a fost preocupat mai mult de salvarea Imperiului Britanic, decât de soarta Europei. Naţiunea britanică, greu încercată în război, s-a dovedit a fi sătulă de conservatorismul lui Winston Churchill, supranumit *„Buldogul britanic”,* şi, în loc de recunoştinţă pentru rolul său în obţinerea „victoriei”, la alegerile din iulie 1945, l-au debarcat fără niciun fel de menajamente.

După aproape 150 de ani de dominaţie a lumii, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, Marea Britanie va preda torţa de lider absolut al lumii capitaliste S.U.A., cea mai tânără şi mai viguroasă putere economică, tehnologică, financiară şi militară a acestei lumi. Washingtonul a înţeles noul rol al S.U.A. la scara întregii lumi, punând piciorul în prag, în stilul tradiţional al pragmatismului american eficient. Au urmat 45 de ani de *„Pax Americana”.*

Singura putere militară din lume care putea pune probleme hegemonismului global american era U.R.S.S., cu uriaşul său potenţial militar, reprezentând un sistem social incompatibil cu cel american.

După ce armatele celor două mari puteri învingătoare

absolute în cel de-al doilea război mondial s-au întâlnit pe aliniamentul râului Elba, cercurile politico-militare de la Washington au înţeles că dacă se va pune mai devreme sau mai târziu problema unui al treilea război mondial, atunci inamicul de moarte al S.U.A. nu putea fi decât armata sovietică. În faţa unor evenimente politico-militare care se derulau cu o viteză uimitoare în direcţia adâncirii prăpastiei dintre cele două superputeri, americanii au constatat cu groază că nu ştiau mai nimic despre teribila Armată Roşie şi, în general, despre U.R.S.S.

Atât la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, cât şi la sfârşitul războiului rece, societatea americană, la nivelul marelui public, nu ştia despre U.R.S.S. decât că este *„o societate fără Dumnezeu”,* că acolo, de pe vremea lui Stalin încoace au loc tot felul de procese politice, că toată ţărănimea înstărită a fost împuşcată şi că, de fapt, această ţară este un *„arhipelag gulag”,* aşa cum au învăţat din cartea dizidentului Alexander Soljeniţân.

Guvernul de la Casa Albă avea însă nevoie de informaţii autentice şi nu de propagandă anti-bolşevică, aşa că a făcut apel la cine trebuie, adică la serviciile sale de spionaj militar.

Din nefericire pentru partea americană, serviciile sale de informaţii nu dispuneau de nicio bancă de date despre armata sovietică, ele însele fiind slab structurate şi lipsite

de experienţă.

Spre surprinderea analiştilor militari, s-a constatat că S.U.A. au intrat în cel de-al doilea război mondial fără să dispună de organe de informaţii militare la nivel strategic naţional. Existau doar organe de cercetare la trupele de uscat, la aviaţie şi la marină, pentru situaţii de campanie. La nivel naţional, spionajul S.U.A. s-a preocupat exclusiv cu criptoanaliza şi decriptarea, adică cu spargerea cifrurilor diplomatice ale altor state. În acest cadru de preocupări au repurtat succese, spărgând cifrul de stat al Japoniei şi codurile marinei militare ale acestei ţări, pe care le-au exploatat cu succes în bătăliile aeronavale din Pacific.

Primul organ de cercetare strategică de diversiune şi operaţii psihologice la nivel naţional al S.U.A., denumit Office of Strategic Services (Oficiul pentru Servicii Strategice) O.S.S., a luat fiinţă la 13 iunie 1942, sub comanda generalului William Donovan, fiind o copie nu tocmai reuşită a organului de cercetare-diversiune al Marii Britanii, cunoscut sub acronimul S.O.E. (Special Operation Executive).

Misiunile O.S.S. erau de a infiltra spioni în spatele liniilor inamice, de a organiza mişcări de rezistenţă din elemente combatante locale, de a pune la cale acte de sabotaj şi de a face propagandă psihologică. Deşi Hollywood-ul a creat filme de legendă în jurul eroilor O.S.S.,

adevărul este că acest organ, înfiinţat în pripă şi din amatori, a dat rezultate foarte modeste în timpul războiului, fapt pentru care celebrul general McArthur, comandantul armatei S.U.A. din Pacific, a interzis categoric formaţiunilor şi agenţilor O.S.S. să acţioneze, sub orice formă, în zona lui de responsabilitate.

Cu un asemenea organ, abordarea cunoaşterii de fond a armatei sovietice, care ştia să-şi apere secretele ca nimeni alta după patru ani de război cu armata germană, era imposibilă.

Spiritul pragmatic american a găsit soluţia şi anume apelul la organele de spionaj militar al celui de-al treilea Reich, care au acţionat pe frontul de est. Este cât se poate de clar că nimeni în lume nu cunoştea mai bine puterea militară a Rusiei Sovietice decât cercetarea strategică militară a fostei armate germane. În aceste condiţii, s-a apelat la *„Şcoala germană”* de spionaj militar, reprezentată de legendarul general nazist Reinhard Gehlen, fostul şef al spionajului militar german pe frontul de răsărit în perioada 1942-1945.

Nu vom intra decât în datele esenţiale ale vieţii şi activităţii acestui mare maestru al spionajului militar german din timpul celui de-al doilea război mondial şi a subordonaţilor săi. Iată care este, foarte pe scurt, istoria *„Organizaţiei Gehlen”.*

La 9 ianuarie 1945, generalul R. Gehlen i-a prezentat personal lui Adolf Hitler ultimul raport cu privire la situaţia de pe front, compunerea forţelor ruseşti, precum şi posibilităţile reale ale acestora în timp şi spaţiu. Aceasta a fost ultima dată când generalul Gehlen s-a văzut cu comandantul său suprem, pe care l-a slujit cu fanatism şi profesionalism.

Întors la punctul său de comandă subteran, dislocat la Lossen, în apropiere de Berlin, generalul Gehlen a ordonat strângerea întregii arhive a serviciului de spionaj militar german din întreaga perioadă a războiului cu U.R.S.S., arderea documentelor lipsite de valoare şi microfilmarea, în trei exemplare, a tuturor documentelor ce conţineau informaţii militare de valoare cu privire la armata sovietică, la U.R.S.S. şi mai ales la reţelele de agenţi de spionaj lăsate în spaţiul U.R.S.S. aflat temporar sub ocupaţia trupelor germane, precum şi în apropierea frontului, în adâncimea dispozitivului strategic şi operativ al Armatei Roşii care acţiona împotriva Germaniei.

După distrugerea documentelor originale, microfilmele au fost introduse în trei containere metalice diferite. Personalul de sub comanda generalului R. Gehlen s-a împărţit în trei grupuri diferite, fiecare grup având în răspundere totală un container cu microfilme conţinând informaţii de mare valoare militară, precum şi de spionaj.

Containerele erau prevăzute cu dispozitive de auto-distrugere dacă ar fi încercat să le deschidă o persoană neautorizată.

Generalul Gehlen i-a legat prin jurământ pe toţi subalternii şi colaboratorii săi ca, în cazul că vor cădea prizonieri, să nu dezvăluie nimic în legătură cu activitatea lor din trecut, fără consimţământul scris al generalului.

Când armata sovietică a ajuns pe malul Oder-ului, generalul Gehlen şi oamenii lui au părăsit frontul şi s-au retras clandestin în Bavaria. În apropiere de satul Mossbach, Gehlen a ordonat separarea celor trei grupuri, care au continuat deplasarea pe itinerarii şi spre locuri de ascundere diferite. Grupul condus de Gehlen s-a deplasat la lacul montan foarte adânc Schilersee, unde si-a ascuns arhiva şi unde de altfel au fost scufundate multe arhive secrete ale celui de-al treilea Reich.

Ca analist militar şi spion de profesie, generalul R. Gehlen era convins, încă din 1944, că Germania a pierdut practic războiul şi că, foarte curând de la încheierea acestuia, alianţa militară dintre Occident şi Rusia Sovietică se va sparge. Este meritul absolut al generalului R. Gehlen înţelegerea faptului că teama morbidă a Occidentului şi mai ales a S.U.A. de comunism şi puterea militară a U.R.S.S. poate fi exploatată cu succes în interesul Germaniei.

Acest interes a fost slujit în mod magistral în urma

întâlnirii dintre generalul american Patterson, din serviciul de informaţii militare al armatei S.U.A. din Europa, şi generalul R. Gehlen, la Wiesbaden. După ce au luat cunoştinţă de conţinutul arhivei de microfilme, prezentat de Gehlen, specialiştii militari americani şi-au dat repede seama că au intrat în posesia unei „mine de aur”.

La sugestia lui Gehlen, acceptată imediat de americani, s-a trecut la reactivarea unora din reţelele de spionaj organizate de serviciul condus de acesta pe timpul războiului în zonele controlate de sovietici şi au început să „curgă informaţii” de mare importanţă, la care americanii nici nu visau.

Stupefiaţi pur şi simplu de profesionalismul, personalitatea şi mai ales de eficienţa demonstrată de generalul Gehlen prin informaţiile obţinute din spatele „cortinei de fier”, care se lăsase între cele două jumătăţi ale Europei după întâlnirea de pe Elba, americanii îi organizează generalului german o vizită la Washington, iar faptul că fusese nazist şi-l slujise pe Adolf Hitler nu mai avea nicio importanţă.

În discuţiile purtate cu înalte oficialităţi politice şi militare americane, generalul R. Gehlen a propus următorul plan:

– Înfiinţarea unui serviciu de informaţii militare cu misiuni în spatele „cortinei de fier”, format exclusiv din

specialişti germani selecţionaţi de el, care să opereze sub comanda sa, sub denumirea temporară de *„Organizaţia Gehlen”*

– Acest serviciu să nu fie folosit sub nicio formă împotriva Germaniei;

– În situaţia constituirii statului german, *„Organizaţia Gehlen”* să fie trecută în subordonarea guvernului noii Germanii;

– În perioada de tranziţie, S.U.A. să finanţeze *„Organizaţia Gehlen”.*

Partea americană a fost total de acord cu propunerile generalului R. Gehlen şi i-a fixat un buget anual de cheltuieli de 3,5 milioane de dolari. Sediul „Organizaţiei Gehlen” a fost repartizat într-un set de clădiri din localitatea Pullach, în apropiere de München.

Toţi ofiţerii, subofiţerii şi specialiştii civili din subordinea lui R. Gehlen din timpul războiului au fost rechemaţi în serviciu, la care s-a adăugat un mare număr de specialişti din Gestapo şi din Serviciul de Informaţii Externe al trupelor S.S. – temutul S.D. (Sichersheitsdienst).

Într-un timp scurt, *„Organizaţia Gehlen”* s-a transformat într-o mare şi puternică agenţie de spionaj militar. Organizaţia Gehlen şi nu C.I.A., aşa cum s-a lăsat să se creadă timp de zeci de ani, este cea care a intrat în posesia raportului secret prezentat de N. S. Hrusciov la cel

de-al XX-lea Congres al P.C.U.S. cu privire la *„crimele perioadei staliniste”.* În acest serviciu, a lucrat o perioadă de timp şi generalul-locotenent Heusinger, fost şef în cadrul Abwer-ului (Serviciul militar de informaţii al amiralului Canaris) care, ulterior, a devenit primul inspector general al armatei vest-germane şi preşedinte al Comitetului Militar Permanent al N.A.T.O.

După înfiinţarea R. F. Germania, organizaţia Gehlen a trecut în subordinea guvernului german.

Expertul în spionajul militar din spatele „cortinei de fier”, generalul Gehlen, a condus organizaţia pe care a înfiinţat-o, până în 1968, când a trecut în retragere, fiind înlocuit de generalul-locotenent Gerhard Wessel.

Evoluţia situaţiei generalului R.Gehlen este tipică pentru modul cum atât americanii, cât şi ruşii, au procedat la „denazificarea” Germaniei.

Nici în S.U.A. şi nici în U.R.S.S. nu s-a găsit un „Ticu Dumitrescu” care să demaşte Gestapo-ul sau S.D. ca poliţii politice şi să le publice dosarele.

Germania Federală s-a născut în urma simbiozei dintre specialiştii celui de-al treilea Reich nazist cu democraţia americană impusă nemţilor prin regimul de ocupaţie.

S.U.A. nu s-au sfiit să treacă peste ocean, în uniforme ale armatei americane, zeci şi zeci de mii de specialişti din

trupele S.S. din Gestapo şi din Abwehr.

În România post-totalitară, „puritana intelectualitate”, mai ales culturală, caută cu lumânarea securişti şi colaboratori ai Securităţii, în frunte cu omul de ceară Ticu Dumitrescu, sub lozinca *„demascării Securităţii ca poliţie politică”,* umplându-se de ridicol, ştiut fiind faptul că nu a existat şi nu există în lume vreun stat care să nu aibă poliţie politică.

Este pur şi simplu jenant faptul că susţinătorii legii „Dosarele securităţii” nu ştiu că Biroul Federal de Investigaţii al S.U.A. (F.B.I.) este cea mai mare poliţie politică de pe glob care, în 1978, avea încărcate pe calculator 148 milioane de dosare ale unor cetăţeni americani...

Învăţând intens din „şcoala de spionaj germană” a celui de-al treilea Reich, americanii au trecut la realizarea, în perioada 1947-1965, a celor mai mari şi mai înzestrate structuri de spionaj de pe glob, utilizate pe frontul invizibil al anticomunismului, pe care le prezentăm în ordinea apariţiei şi importanţei lor.

Spionajul militar american, pe toată durata războiului rece, a colaborat foarte strâns (chiar intim) cu spionajul militar britanic, iar pe cel vest-german şi l-a aservit pur şi simplu.

Când ne referim la „spionajul militar occidental”

avem în vedere cu precădere serviciile S.U.A., Marii Britanii şi Germaniei Federale.

Serviciile secrete franceze au lucrat independent fără discriminare între est şi vest, iar cele ale Japoniei au pus întotdeauna pe primul plan spionajul economic „fără frontiere”.

Agenţia Centrală de Informaţii – C.I.A.

Legendara C.I.A. s-a născut, a crescut, s-a maturizat şi şi-a câştigat o notorietate la scară mondială, exclusiv în epoca războiului rece, fiind unul din promotorii şi pilonii fundamentali ai acestei perioade de tristă şi înspăimântătoare amintire din istoria lumii. Din punct de vedere temporal, C.I.A. este cel mai tânăr serviciu de spionaj al lumii moderne.

C.I.A. a luat fiinţă în 1947, pe baza unei legi speciale – National Security Act – aprobată de Congresul S.U.A.

Fondatorii C.I.A., în frunte cu generalul (avocat) William Donovan, amiralul William D. Leahy, generalul Hoyt S. Vandenberg şi amiralul Roscoe H. Hillenkatter, John Foster Dulles şi fratele său, Allen Dulles, unul din cei mai reputaţi directori ai C.I.A. s-au inspirat în opera lor, în primul rând, de la *„şcoala germană de spionaj”,* iar apoi din

experienţa şi instituţiile Marii Britanii, în acest domeniu, precum şi din *„şcoala rusească”* a temutelor servicii de spionaj – K.G.B. şi G.R.U.

Prin lege, Agenţiei Centrale de Informaţii i-au fost fixate următoarele misiuni strategice fundamentale, valabile şi în zilele noastre:

- ajută Consiliul Securităţii Naţionale al S.U A. în elaborarea obiectivelor fundamentale şi a direcţiilor de acţiune ale tuturor departamentelor şi agenţiilor din cadrul *„Comunităţii serviciilor de informaţii ale S.U.A.”* potrivit intereselor securităţii S.U.A.;
- înaintează Consiliului Securităţii Naţionale programe şi sugestii concrete privind coordonarea, într-o concepţie coerentă şi eficientă, a activităţii tuturor departamentelor şi agenţiilor angajate în acţiuni de culegere de informaţii;
- Din comunitatea serviciilor de informaţii coordonate de C.I.A. fac parte:

– Agenţia Centrală de Informaţii (CIA);

– Serviciul de Informaţii şi Analiză – din Departamentul de Stat (Ministerul de Externe);

– Agenţia de Informaţii a Apărării (DIA), subordonată Departamentului Apărării (Pentagon);

– Agenţia Naţională de Securitate (NSA), specializată în cercetarea radioelectronică şi decriptare la scară globală,

subordonată Departamentului Apărării;

– Biroul Federal de Investigaţii (FBI), cu un efectiv de peste 30.000 de agenţi speciali, subordonat Departamentului Justiţiei, adică poliţia politică federală;

– Serviciul de Informaţii al Comisiei pentru Energia Atomică, având în atribuţii spionajul atomic la scară globală şi combaterea proliferării nucleare;

– Direcţia de Informaţii a Trupelor de Uscat;

– Direcţia de Informaţii a Forţelor Aeriene Militare;

– Direcţia de Informaţii a Forţelor Maritime Militare;

– Direcţia de Informaţii a Corpului Infanteriei Marine;

– Direcţia de Informaţii a Gărzii de coastă şi formaţiunilor de frontieră.

Şefii tuturor acestor structuri de informaţii (spionaj) sunt reuniţi în organul suprem de coordonare cunoscut sub numele de *„Consiliul pentru Informaţii al S.U.A”.* Acesta:

- corelează, compară şi evaluează informaţiile relative la securitatea naţională a S.U.A. şi asigură diseminarea rezultatelor acestui proces tuturor agenţiilor şi instituţiilor guvernamentale interesate;
- aduce la cunoştinţă agenţiilor şi serviciilor de informaţii toate hotărârile, măsurile şi acţiunile stabilite de Consiliul Securităţii Naţionale, în ceea ce le priveşte, şi rezolvă problemele de interes comun ale acestora la nivelul central naţional;

• îndeplineşte orice alte misiuni din domeniul informaţiilor, cât şi din alte domenii de interes pentru S.U.A. considerate ca necesare de către Consiliul Securităţii Naţionale.

Formal, printr-o comisie specială de supraveghere şi control asupra serviciilor secrete, C.I.A. s-ar subordona Congresului S.U.A. în realitate, îl deserveşte în cea mai mare măsură pe preşedintele S.U.A., de la care primeşte ordine.

Directorul C.I.A. este o personalitate cu puteri formidabile. El este preşedintele *„Consiliului pentru Informaţii al S.U.A.”,* poziţie ce-i permite să controleze şi să coordoneze acţiunile de spionaj, diversiune, dezinformare, psihologice şi nu în ultimul rând de intervenţii militare, fiind totodată şi consilierul preşedintelui S.U.A. pentru activitatea de informaţii.

Primul demnitar care intră în fiecare dimineaţă în „*Biroul Oval”* al preşedintelui S.U.A. este directorul C.I.A., care îi prezintă, timp de 30 de minute, un raport sinteză cu privire la cele mai importante aspecte ce privesc securitatea externă şi internă a S.U.A. Datorită acestui fapt, influenţa C.I.A. şi a directorului său asupra politicii externe şi chiar interne a S.U.A. este foarte mare.

În orice problemă politică importantă a S.U.A., nu se întreprinde nimic fără consultarea şi avizul C.I.A.

Cartierul general al C.I.A. este situat în statul Virginia, la Langley, într-o clădire ultramodernă, construită în 1961.

Numai la cartierul general al C.I.A. lucrează aproximativ 25.000 de specialişti.

Biroul de lucru al directorului C.I.A., un adevărat sanctuar al celei mai mari şi mai puternice structuri de spionaj şi influenţare a lumii contemporane, este situat la etajul 7, având pe uşa de la intrare indicativul 75706.

Alte elemente şi structuri cu diferite misiuni ale C.I.A. sunt răspândite pe tot teritoriul S.U.A., respectiv New York, Chicago, Los Angeles, Boston, Philadelphia, San Francisco, Miami, Pittsburg, Huston, St. Louis, New Orleans, Seattle, Denver şi Mineapolis.

Marele public american ştie despre C.I.A. exact ceea ce îi este prezentat de către organul de relaţii cu publicul, adică faptul aparent că această organizaţie ar fi „deschisă”, că ar lucra pe faţă, că ar folosi exclusiv surse legale de culegere de informaţii, că nu se amestecă în politica internă a S.U.A. şi nici în treburile interne ale altor state. Aceasta este doar faţada, partea vizibilă a „icebergului” ...

În realitate, C.I.A. are o faţă ascunsă, învăluită într-un profund secret, care există sub cele mai diferite şi mai incredibile forme de acoperire şi care, aparent, nu ar avea nimic cu spionajul şi subversiunea.

Sute de elemente operative ale C.I.A. se ascund sub

forma unor fundaţii şi organizaţii neguvernamentale, ale aşa-zisei „societăţi civile”, sub masca unor fundaţii, organizaţii pentru „democraţie”, pentru „progres”, pentru „pace” etc. Structuri operative ale C.I.A. au îmbrăcat masca unor firme particulare de comerţ, de turism, de transporturi internaţionale, de bănci şi chiar instituţii religioase, de organizaţii muncitoreşti şi sindicale etc. Până şi muzeele, instituţiile de artă şi teatrele au fost şi mai sunt utilizate ca forme de acoperire. Iată câteva exemple culese în grabă: Fundaţia Carneggie, Fundaţia Rubicon, Muzeul Metropolitan de Arte Frumoase; Fundaţia Rockefeller, Trustul Financiar Whitney, Fundaţia pentru Democraţie, Uniunea pentru Progres, Corpul Păcii (care acţionează şi în România, cu 70-80 de agenţi), Fundaţia Sörös şi sute de alte firme răspândite pe tot globul, lucrează pentru C.I.A. Puţini sunt cei care ştiu că miliardarul Ross Perrot a fost şi este unul din marii „sponsori” ai C.I.A.

De reţinut însă că acoperirile oficiale ale C.I.A. sunt cele: diplomatice, consulare şi comerciale legate de structura ambasadelor S.U.A.

Acestea sunt cele mai sigure, deoarece au ca scut paşaportul diplomatic. Acoperirea de „ziarist” este pe locul al doilea. În 1990, circa 1.000 de ofiţeri ai C.I.A. mişunau prin lume cu legitimaţie de ziarist.

Adevăratele efective ale C.I.A., totalitatea firmelor

sub care operează, numărul agenţilor şi informatorilor externi şi interni nu vor fi cunoscute niciodată.

Din date neverificate, se apreciază că C.I.A. ar opera în întreaga lume şi pe teritoriul S.U.A. cu circa 200.000 de ofiţeri de informaţii şi ar avea sub control în jur de 1,5 milioane de agenţi şi informatori recrutaţi pe toate continentele lumii şi în S.U.A.

Cea mai spectaculoasă realizare a C.I.A, în cazul României, a fost recrutarea şi exploatarea informativă a generalului Mihai Pacepa, locţiitorul şefului Serviciului de Informaţii Externe, acţiune ce a cauzat prejudicii imense statului român. Nu-i mai puţin adevărat că şi blamata Securitate din România a reuşit să recruteze din personalul Ambasadei S.U.A. la Bucureşti…

Directorul C.I.A., în funcţie de nevoile de informaţii la nivel strategic naţional, concentrate într-un program anual întocmit pe baza cererilor consumatorilor de informaţii din armată şi din toate celelalte elemente ale sistemului apărării S.U.A., prezintă, centralizat, cererea de alocaţii bugetare care sunt mascate în bugetul Ministerului Apărării (Pentagon).

În ultimul sfert de secol, până în 1990, acestea s-ar fi cifrat la circa 30 miliarde de dolari, în afara surselor de venit proprii din firmele particulare de acoperire, care se ridică, la alte zeci de miliarde de dolari. C.I.A. joacă rolul

principal în repartiţia acestor fonduri, fiind cea care ţine în mâinile sale „pâinea şi cuţitul”.

C.I.A. îşi recrutează personalul cu precădere din mediile universitare, din domeniile ştiinţelor sociale, ştiinţelor politice, ştiinţelor economice, fizică şi matematică, biologie, politehnică, precum şi din mediul militar. Pentru specialiştii militari angajaţi de C.I.A. aceasta încheie contracte cu Ministerul Apărării. În cadrul C.I.A., se operează cu peste 100 de limbi străine. La C.I.A. sunt concentraţi mai mulţi doctori în ştiinţe decât în oricare altă instituţie de pe teritoriul S.U.A.

Sub patronajul C.I.A., spionajul militar american a repurtat succese imense în activitatea de culegere de informaţii din toate domeniile de interes pentru S.U.A. dar a falimentat grav în ceea ce priveşte capacitatea de analiză a informaţiilor şi de prognozare a cursului evenimentelor din lume.

Datorită politizării excesive şi a implicării în intrigile interne ale luptei pentru putere, C.I.A. s-a îndepărtat, în anumite perioade, de misiunile şi raţiunile existenţei sale, parcurgând momente de criză şi decădere.

Pentru îndeplinirea misiunilor ce-i revin, C.I.A. este structurată pe patru direcţii generale, astfel:

– *Direcţia Planuri* – condusă de un director, având în sarcină toate genurile de misiuni acoperite ale aşa-zisei

„arte negre”, folosind gama infinită a metodelor şi procedeelor imaginabile şi inimaginabile de spionaj şi subversiune.

Această direcţie procedează la culegerea de informaţii pe căi şi cu mijloace ilegale, folosind atât forţe umane, constituite din celule şi reţele de agenţi, cât şi tehnice, de la mijloacele de ascultare-înregistrare până la sateliţii de spionaj şi navetele orbitale.

În sarcina acestei direcţii intră şi *„activităti murdare”,* cum sunt sabotajele, intervenţia militară, loviturile de stat, asasinatele politice, până la organizarea de *„alegeri libere”* şi de influenţare psihologică.

Direcţia Planuri şi-a înscris în palmares răsturnarea guvernului pro-comunist condus de Mohamed Mossadegh din Iran – în 1953, precum şi a guvernului Arbenz din Guatemala – în 1954, a lui Allende din Chile – în 1976 şi multe altele. Aceasta a pus la cale până în cele mai mici detalii invazia din Cuba, din Golful Porcilor, în 1961, cu efecte dezastruoase pentru C.I.A. Această direcţie a avut în subordine întreaga propagandă de subminare a regimurilor comuniste din Europa Centrală şi fosta U.R.S.S. prin posturile de radio *„Europa Liberă”* şi *„Radio Libertatea”,* unde au lucrat şi specialişti români în materie, printre care şi Nicolae Constantin Munteanu, candidat la postul de directorat Radio-Televiziunii române în anul 1998.

– *Direcţia de Informaţii* – având misiunea de a centraliza, analiza, compara, evalua şi transpune în rapoarte, buletine, studii şi, în general, într-un întreg nomenclator de produse concrete informative destinate tuturor „consumatorilor de informaţii”, de la preşedintele S.U.A. Şi membrii Consiliului Securităţii Naţionale, la departamente şi agenţii.

Procesul de analiză, sinteză şi diseminare este continuu lucrându-se cu informaţii culese din toate sursele posibile, atât legale, cât şi ilegale, atât cu forţe umane (agenţi), cât şi cu mijloace tehnice radio-electronice şi prin sateliţi. Informaţiile obţinute prin spargerea cifrurilor unor state se înaintează neprelucrate.

În procesul de analiză şi evaluare lucrează aproximativ 1.500 de analişti specializaţi în domeniile militar, politic, economic, industrial, tehnico - ştiinţific, etc.

Specialiştii în interpretarea foto sunt foarte apreciaţi, ei fiind cei care valorifică informaţiile obţinute prin sateliţi şi aviaţia de cercetare strategică.

– *Direcţia Ştiinţifică şi Tehnologică* se ocupă cu spionajul ştiinţific şi tehnic la scara întregii lumi, a dezvoltării armamentelor, mai ales nucleare, al folosirii spaţiului cosmic în scopuri militare („Războiul stelelor”), al armelor exotice neletale etc.

– *Direcţia de Sprijin Logistic* – care asigură

aprovizionarea tehnico-materială a C.I.A. sub toate aspectele, inclusiv mijloacele de telecomunicaţii, codurile şi cifrurile cu care se operează în cadrul Agenţiei, mijloace de zbor, de transport, de navigaţie, precum şi tot ansamblul de servicii reclamat de funcţionarea acestora.

Printre cele mai „murdare” şi mai reprobabile operaţii puse pe seama C.I.A., faţă de care această instituţie „a protestat vehement”, încercând să se dezvinovăţească, se numără: asasinarea lui Patrice Lumumba, în Congo, în 1960; provocarea războiului dintre India şi Pakistan din 1965; alimentarea revoltelor din Algeria şi tentativa de înlăturare de la putere a lui Charles de Gaulle, preşedintele Franţei.

Cele mai sensibile şi mai periculoase acţiuni ale C.I.A. sunt hotărâte de către „Grupul 54-12”, care elaborează şi cele mai secrete directive care stau la baza activităţii de spionaj şi „operaţii speciale” ale C.I.A. Din acest grup, a cărei activitate se desfăşoară cel mai desăvârşit secret, fac parte directorul C.I.A., primul adjunct al secretarului de stat (ministru de Externe), primul adjunct al ministrului Apărării, asistenţii speciali ai preşedintelui S.U.A. pentru problemele securităţii naţionale.

Între 1953 şi 1961, funcţia de director al C.I.A. a fost deţinută de către Allen Dulles, unul din cei mai aprigi promotori ai războiului rece.

Ilia Ehrembung, reputatul scriitor rus, a scris despre acesta: *„Dacă printr-o eroare a vreunui sfânt, Allen Dulles ar ajunge în Rai, acesta ar arunca norii în aer, ar mina stelele şi i-ar asasina pe toţi îngerii”*.

A. Dulles, un admirator al scriitorului, s-a arătat „măgulit” de această caracterizare, citând-o frecvent în alocuţiunile sale publice...

Agenţia de Informaţii a Apărării – D.I.A.

Accesul ruşilor la arma atomică, în urma detonării primului dispozitiv nuclear la 22 septembrie 1949, urmată de detonarea, în luna august 1953, a primei bombe termonucleare, cu o putere de ordinul megatonelor, au produs consternare şi groază în cercurile politice şi militare conservatoare din S.U.A. Ca şi când acestea nu ar fi fost suficiente pentru a alimenta psihoza „pericolului roşu”, la 4 octombrie 1957, U.R.S.S. a lansat primul satelit artificial al Pământului, *„Sputnik I”,* urmat la 3 noiembrie 1957 de *„Sputnik II”,* pentru ca la 15 mai 1958 sovieticii să plaseze pe o orbită circumterestră *„Sputnik III”,* cu o greutate de 1,5 tone. La 4 ianuarie 1959, ruşii lansează primul vehicul spaţial care face înconjurul Lunii la mică distanţă, denumit *„Lunik I”,* urmat de alte două asemenea sisteme.

Analiştii americani si-au dat seama că simbioza dintre încărcăturile nucleare şi termonucleare şi puternicele rachete intercontinentale pe care le-au experimentat savanţii ruşi a pus la dispoziţia U.R.S.S. o armă strategică teribilă care, pentru prima dată în ultimul secol şi jumătate, putea lovi teritoriul S.U.A. oricând, producând asemenea pierderi, încât să facă din Statele Unite o societate în ruină, nefuncţională.

Pe fondul acestor evoluţii tehnico-militare din Rusia Sovietică, analiştii din cadrul C.I.A. au apreciat că a apărut un decalaj, aşa-zisul *„decalaj al rachetelor”,* între ruşi şi americani, trăgându-se un puternic semnal de alarmă. Spionajul militar împotriva U.R.S.S. s-a intensificat pe toate planurile.

Aceasta a condus la înfiinţarea, la 1 octombrie 1961, a Agenţiei de Informaţii a Apărării ca organism integrat al întregii armate americane, preluând de la serviciile de informaţii ale categoriilor de forţe ale armatei, respectiv Trupele de Uscat, Forţele Aeriene Militare şi Forţele Maritime Militare, relaţiile externe – prin instituţia ataşaţilor militari şi misiunile cercetării strategice.

Aceste servicii nu au fost desfiinţate, dar misiunile lor au fost reduse la nivelul teatrelor de operaţiuni militare unde sunt angajate forţele armate ale S.U.A.

Agenţia de Informaţii a Apărării este condusă de un

director, un director adjunct, un şef de stat major şi se subordonează nemijlocit ministrului Apărării, având următoarele misiuni:

- conduce şi coordonează unitar activitatea de culegere de informaţii militare la scară globală;
- analizează, estimează, sintetizează şi elaborează rapoarte, studii, sinteze şi orice altfel de lucrări în domeniul practicii şi cunoaşterii militare, pe care le diseminează celor interesaţi;
- participă la elaborarea estimărilor naţionale în domeniul securităţii şi apărării S.U.A. în cadrul Consiliului pentru Informaţii al Statelor Unite, prezidat de directorul C.I.A.;
- răspunde la cererile de informaţii ale tuturor consumatorilor din armată;
- elaborează şi răspunde de îndeplinirea planului anual cu nevoile de informaţii ale armatei, din toate domeniile;
- asigură informarea zilnică a ministrului Apărării al S.U.A. şi a membrilor Comitetului întrunit al şefilor de State Majore al armatei S.U.A.;
- conduce şi asigură activitatea de contraspionaj din armată, atât pe teritoriul S.U.A., cât şi la bazele militare americane din străinătate;
- asigură relaţiile externe pe linie militară cu alte

state ale S.U.A. prin instituţia ataşaţilor militari;

- publică anual studii şi buletine militare de largă concentrare şi cuprindere, printre care *„Estimările strategice”, „Evaluări”* ale situatei politico-militare mondiale şi altele.

Instituţia ataşaţilor militari joacă un rol deosebit de important în ducerea la îndeplinire a politicii militare externe a S.U.A. Aceştia au rang diplomatic înalt, urmează imediat după ambasadori, iar pentru numirea lor este nevoie să se ceară acordul statului primitor. Cererea poate fi respinsă fără niciun fel de explicaţii.

Instituţia ataşaţilor militari a apărut şi s-a dezvoltat în urma Congresului de la Viena din 1815, deci după epoca războaielor napoleoniene.

Potrivit Convenţiei de la Viena din 1961, ataşaţilor militari le este interzisă culegerea de informaţii militare în afara căilor legale admise în tara de acreditare.

Este evident că nimeni nu respectă această prevedere. De la apariţia lor şi până în zilele noastre, ataşaţii militari au cules informaţii militare atât pe căi legale, cât şi pe căi şi prin mijloace ilegale. În cercurile diplomatice, ataşaţii militari sunt catalogaţi drept *„spioni în uniformă”.* Această apreciere nu este departe de adevăr, deoarece ofiţerii care fac parte din acest corp de elită al diplomaţiei sunt caracterizaţi printr-un înalt profesionalism,

sunt foarte buni cunoscători de limbi străine, sunt instruiţi în domeniul culegerii de informaţii pe căi ilegale, adică a informaţiilor secrete, al atragerii şi recrutării de agenţi. Istoria diplomaţiei este plină de fapte de legendă ale unor ataşaţi militari. Un asemenea ofiţer a avut şi România în persoana colonelului Titus Gârbea care, încă din 1942, ca ataşat militar la Berlin, prevedea pierderea războiului de către Germania. În 1998, la vârsta de 105 ani, a fost avansat la gradul de general de armată.

În cazul S.U.A., ataşaţii militari au un rol de excepţie în domeniul cercetării strategice militare, aceştia acţionând de pe poziţiile de forţă pe care le-o asigură puterea militară şi economică a ţării lor.

După încetarea războiului rece, rolul instituţiei ataşaţilor militari americani s-a amplificat, stimulat de condiţiile excepţionale de care aceştia se bucură în spaţiul fostului Tratat de la Varşovia din Europa Centrală, precum şi în republicile care au făcut parte din U.R.S.S., mai ales în statele baltice, Letonia, Estonia şi Lituania.

Accesul ataşaţilor militari americani la cele mai înalte oficialităţi din ţara de acreditare le permite acestora cultivarea de relaţii privilegiate, şi pe această bază, culegerea de informaţii de mare valoare.

În state precum Bulgaria, Cehia, Slovacia, Polonia, România, Ungaria, ataşaţii militari americani au acces la

orice nivel şi pot cere informaţii militare de orice natură, având un statut şi un regim identic cu cel al consilierilor militari sovietici din aceste ţări din perioada postbelică până în 1989 (în România numai până în 1958).

În cazul ţărilor cu interese militare globale, precum S.U.A., Germania, Franţa, Marea Britanie, Rusia, Japonia, ataşaţii militari sunt specializaţi pe categorii de forţe ale armatei, adică ataşaţi aero, ataşaţi navali, ataşaţi ai trupelor de uscat, iar ca funcţie superioară acestora este cea de ataşat al apărării.

În trecut, ca şi în prezent, principiul tacit care stă la baza schimbului de ataşaţi militari între două state este următorul: „primeşte tu spionii mei, ca să primesc şi eu spionii tăi” …

Pentru acţiunile ilegale de culegere de informaţii, pentru atragerea de oameni deţinători de secrete şi recrutarea acestora, atunci când sunt surprinşi în flagrant, ataşaţii militari străini nu pot fi reţinuţi, interogaţi, judecaţi sau închişi deoarece, ei se bucură de imunitate diplomatică.

Cel mult, un ataşat militar care si-a încălcat statutul diplomatic poate fi declarat *„persona non-grata” ş*i expulzat. Într-un asemenea caz, statul care recurge la expulzarea unui ataşat militar poate fi absolut sigur că şi ataşatul său militar din ţara respectivă va fi expulzat imediat, chiar dacă s-a comportat ireproşabil. Din acest

punct de vedere, statele care se respectă nu se iartă între ele.

Asemenea expulzări se practică, de regulă, între puteri apropiate, precum S.U.A. şi Rusia, China şi S.U.A. etc. Mi-ar fi imposibil să-mi imaginez că autorităţile de la Bucureşti ar îndrăzni să declare *„persona non-grata”* un ataşat militar american, britanic sau din oricare altă ţară occidentală mai mare, indiferent de comportamentul acestora. De altfel, aceştia se şi comportă la Bucureşti ca şi când ar fi comandanţi de garnizoană…

Agenţia de Informaţii a Apărării S.U.A. patronează întregul proces de instruire în domeniul informaţiilor şi al studiului limbilor străine din armata S.U.A., dispunând de colegii, şcoli şi centre de instruire speciale. Anual, prin aceste instituţii, se perindă circa 200.000 de ofiţeri şi subofiţeri din toate categoriile de forţe ale armatei.

Cea mai mare lucrare întocmită la D.I.A. în anii războiului rece a fost *„Enciclopedia cu obiectivele de bombardament”* din spaţiul geopolitic al fostei lumi comuniste. În această „Enciclopedie”, au fost incluse şi obiective din România, cu precădere din domeniul industriei petrochimice.

Agenţia Naţională de Securitate – N.S.A.

Agenţia Naţională de Securitate (N.S.A.) este cea mai mare şi mai puternică instituţie de spionaj din lume care acţionează cu mijloace exclusiv tehnice pentru culegerea de informaţii la scară globală.

În termeni profesionali, Agenţia Naţională de Securitate ascunde în spatele acestei denumiri cu caracter defensiv una dintre cele mai agresive şi mai omniprezente structuri de spionaj invizibil bazat pe mijloace radio-electronice de interceptare şi ascultare, pe mijloace radar şi tehnică-foto în infraroşu, pe cea mai avansată tehnologie a calculatoarelor şi, evident, pe sateliţi.

N.S.A. a luat fiinţă printr-o directivă a preşedintelui S.U.A., deci nu în baza unei legi, având un regim de securitate maxim şi un grad de secret ridicat la cele mai înalte cote.

Misiunile N.S.A. se exercită pe mai multe fronturi, astfel:

- asigură producerea şi perfecţionarea continuă a cifrului de stat al S.U.A., precum şi a tuturor codurilor şi mijloacelor tehnice de secretizare a comunicaţiilor din S.U.A.;
- asigură sistemul de telecomunicaţii speciale, secretizate, în toate instituţiile statului care operează cu

secrete;

- elaborează instrucţiunile cu privire la regimul circulaţiei şi păstrarea documentelor secrete în administraţia americană;
- coordonează şi armonizează problemele asigurării secretului de stat de către firmele particulare angajate în executarea unor comenzi cu caracter secret, mai ales în domeniul tehnologiilor militare;
- interceptează şi înregistrează sistemele de telecomunicaţii ale tuturor statelor lumii, a legăturilor diplomatice ale guvernelor cu ambasadele lor din străinătate, sistemele de telecomunicaţii ale armatelor statelor lumii de la eşaloanele strategice naţionale şi desfăşoară operaţii de spargere a cifrurilor şi codurilor folosite de acestea.

La N.S.A., se află în funcţiune curentă continuă cele mai moderne şi mai puternice ordinatoare, utilizate în operaţii de cripto-analiză pentru desfacerea celor mai complicate sisteme de cifru şi ajungerea pe această cale la corespondenţele secrete ale statelor lumii, precum şi la ordinele şi dispoziţiunile armatelor altor state care circulă prin mijloacele tehnice de transmisiuni. N.S.A. nu face distincţia între aliaţi şi adversari.

Cu ajutorul senzorilor şi a sateliţilor de cercetare, N.S.A. urmăreşte şi depistează lansările de rachete cu

diferite destinaţii, în special cele intercontinentale, şi calculează datele telemetrice ale acestora.

Atât cu mijloace terestre, cât şi prin satelit, se execută ascultarea şi înregistrarea convorbirilor şi, în general, a tot ce lucrează în spectrul electromagnetic care este emis în spaţiu.

Prin faptul că operaţiile N.S.A. sunt invizibile, acestea nu deranjează pe nimeni, cu toate că impactul acestei structuri de spionaj asupra statelor lumii este imens.

De la înfiinţarea sa şi până în zilele noastre, N.S.A. a operat cu mijloace tehnice specifice, în cooperare cu mijloacele de cercetare radio-electronice ale celor trei categorii de forţe ale armatei, dintr-un număr de 255 de centre de cercetare radioelectronică dispersate pe tot globul, după cum se poate vedea din anexele nr. 15-18.

Toate ambasadele S.U.A. din fosta lume comunistă, inclusiv ambasada S.U.A. la Bucureşti, au funcţionat şi continuă să funcţioneze ca puternice centre de cercetare radio-electronică, mai ales pe linia interceptării convorbirilor telefonice şi a reţelelor radio din capitalele respective.

Cele mai puternice centre de cercetare radioelectronică ale N.S.A., din Europa, în epoca războiului rece, au fost concentrate în Germania şi Berlinul de Vest, în Marea Britanie, Grecia şi Turcia.

În prezent, S.U.A. este angajată în mutarea acestor centre în Ungaria, Cehia, Polonia, Letonia, Estonia şi Lituania. Probabil că, în curând, va intra şi România în acest cadru de preocupări, mai ales pe litoralul Mării Negre, care oferă foarte bune condiţii de „monitorizare” a flotei ruseşti din Marea Neagră, precum şi a zonei de sud a Federaţiei Ruse.

N.S.A. nu face deosebiri între adversari şi aliaţi nici când este vorba de spargerea cifrurilor de stat, fapt pentru care multe state membre în N.A.T.O. s-au simţit lezate şi au protestat, evident pe canale subterane, faţă de acţiunile acestei Agenţii.

În cadrul N.S.A., lucrează 24.000 de specialişti, această agenţie consumând cea mai mare parte a bugetului anual alocat „comunităţii serviciilor de informaţii a S.U.A.”

Existenţa Agenţiei Naţionale de Securitate a contribuit enorm la dezvoltarea şi modernizarea tehnicii de calcul în S.U.A. În cadrul acestei Agenţii, mai ales pentru operaţiunile de decriptare (spargerea cifrurilor), sunt utilizate ordinatoare ultramoderne de foarte mare putere, folosite exclusiv de către această agenţie.

Agenţia Naţională de Securitate colaborează strâns cu ambasadele S.U.A. din străinătate, în cadrul cărora, sub acoperire oficială, lucrează specialişti ai acesteia pe linie de

cercetare radio-electronică.

De altfel, chiar din surse americane, rezultă că circa 85% din personalul ambasadelor S.U.A. este reprezentat de agenţi acoperiţi ai C.I.A. şi ai celorlalte servicii de spionaj americane.

Pentru clasa politică din România post-totalitară, acest „detaliu” nu are nicio relevanţă, atâta timp cât programele politice, inclusiv programele electorale ale unor partide, mai ales din Convenţia Democratică, sunt elaborate cu concursul unor „specialişti” de la această ambasadă, sau de la alte ambasade, care au cam aceeaşi structură.

Activitatea N.S.A. a fost învăluită în cel mai profund secret, până în anul 1960, luna august, când doi analişti matematicieni din cadrul acestei agenţii, William Martin şi Berron Mitchell, specializaţi în cripto-analiză, adică spargerea cifrurilor altor state, au fugit în U.R.S.S., unde au cerut azil politic. Revelaţiile acestora au fost distrugătoare pentru N.S.A., precum şi pentru „relaţiile” S.U.A. cu mulţi dintre aliaţii săi. Cei doi specialişti americani au ţinut o suită de conferinţe de presă care au uluit pur şi simplu opinia publică americană, ţinută în ignoranţă timp de 13 ani, în legătură cu existenţa şi misiunile N.S.A.

C.I.A. – MI-6, doi fraţi de cruce

Serviciile de spionaj ale Marii Britanii, dispunând de forţe şi mijloace modeste dar de o vastă experienţă şi de numeroase reţele de spionaj cultivate, întreţinute şi reîmprospătate încă de pe vremea administraţiilor coloniale din Asia, Africa şi America Latină, au colaborat „intens” cu C.I.A., mai ales în ceea ce priveşte culegerea de informaţii de la surse umane (n.n. – adică de la spioni), precum şi în ceea ce priveşte cultivarea reţelelor spionilor de influenţă, cu precădere în statele arabe bogate în petrol.

Serviciile de spionaj ale Marii Britanii sunt printre puţinele din lume care au reuşit să recruteze şi să exploateze agenţi de spionaj autohtoni în sensul clasic al cuvântului, în fosta U.R.S.S., în China (prin intermediul Hong Kong-ului) şi chiar în Japonia.

Nu avem intenţia să băgăm „zâzanie” între S.U.A. şi Marea Britanie, care se „înţeleg” atât de bine şi în zilele noastre, bombardând sub privirile consternate ale întregii comunităţii internaţionale Irakul, ţară cu care cele două puteri nu se află în stare de război, dar spionii britanici s-au descurcat excelent şi pe teritoriul S.U.A. în epoca „războiului rece”, mai ales în ceea ce priveşte spionajul economico-industrial şi tehnico-ştiinţific.

Cea mai mare victorie a spionajului Marii Britanii pe

teritoriul fostei U.R.S.S. a constituit-o recrutarea şi exploatarea, împreună cu C.I.A., a colonelului Oleg Penkovski, ofiţer cu o funcţie înaltă în G.R.U., adică Serviciul de Spionaj Militar al fostei U.R.S.S., temut de întregul Occident, atât în epoca războiului rece, cât şi în zilele noastre.

Colonelul Oleg Penkovski a fost recrutat în urma studierii lui prealabile şi îndelungate de către spionii britanici cu acoperire diplomatică din cadrul Ambasadei Marii Britanii de la Moscova. Operaţia de recrutare propriu-zisă s-a efectuat la Londra, în decembrie 1960, cu ocazia vizitei în Marea Britanie a unei delegaţii economice sovietice din care făcea parte şi Oleg Penkovski.

Recrutarea prin semnarea angajamentului scris de colaborare cu Serviciul de spionaj extern al Marii Britanii, cunoscut şi sub iniţialele „M.I.-.6”, a fost efectuată de către Greville Wynne, care făcea de ani de zile spionaj în statele membre ale Tratatului de la Varşovia, sub excelenta acoperire de director comercial al Expoziţiei Industriale Mobile Britanice. La „procesiunea” de recrutare, cu acordul colonelului Oleg Penkovski, a asistat şi un reprezentant al C.I.A., „angajamentul” semnat de acesta însemnând în acelaşi timp şi un contract de colaborare cu C.I.A.

Pentru serviciile promise, Oleg Penkovski a cerut, printre altele, C.I.A., să i se recunoască gradul de colonel în

armata americană în situaţia că va fi vreodată obligat să se refugieze în Vest, din motive de securitate. C.I.A. a fost de acord cu această cerere, iar în apartamentul conspirativ, amenajat la Londra pentru întâlnirile ulterioare, lui Penkovski i-au fost aduse şi prezentate câteva uniforme de colonel pe care C.I.A. le-a solicitat unui colonel american cam de aceeaşi talie, aflat în misiune în Marea Britanie.

Pe durata activităţii sale de spion în slujba M.I.-.6 şi a C.I.A., colonelul Oleg Penkovski a mai efectuat două vizite oficiale la Londra, ocazii cu care şi-a vizitat apartamentul şi şi-a probat, în faţa oglinzii, uniforma de colonel al armatei S.U.A. Exploatarea lui din punct de vedere informativ s-a efectuat la Moscova de către un agent al serviciului de spionaj britanic având acoperire diplomatică şi de către soţia acestuia.

Viaţa de spion a colonelului Oleg Penkovski a fost de scurtă durată, dar de o intensitate ieşită din comun, fapt ce dovedeşte că atât C.I.A., cât şi M.I.-6 au exploatat această „mină de aur” cu o adevărată ferocitate, până la epuizarea ei, nedispunând de alte surse umane de valoare.

Pe parcursul celor doi ani cât a lucrat pentru serviciile de spionaj ale S.U.A. şi Marii Britanii, colonelul Oleg Penkovski a pus la dispoziţia acestora 5.000 de clişee de film, conţinând documente secrete extrase de la G.R.U. (Serviciul de Informaţii al Armatei U.R.S.S.).

Ritmul sălbatic în care a fost exploatată această sursă de informaţii de valoare excepţională, de altfel unică în felul ei în toţi cei peste 40 de ani de „război rece”, frecvenţa ridicată a întâlnirilor conspirative cu Oleg Penkovski în Moscova şi împrejurimile capitalei sovietice, nu puteau să nu ducă la căderea lui în timp scurt. După ce a cules date convingătoare în legătură cu actul de trădare al colonelului Penkovski, precum şi despre principala lui legătură, la sfârşitul anului 1962, în împrejurări favorabile, s-a procedat la arestarea, aproximativ simultană, atât a ofiţerului sovietic, cât şi a lui Greville Wynne.

În luna octombrie 1962, „omul de afaceri” britanic Greville Wynne (numele lui „de lucru”, pentru că pe cel real nu-l vom şti niciodată) s-a aflat la Bucureşti cu „Expoziţia Industrială Mobilă Britanică”, firmă particulară de acoperire a serviciului de spionaj M.I.-.6 al Marii Britanii. Probabil că acesta îl avea „la legătură” şi pe Ion Mihai Pacepa, a cărui viaţă operativă de spion în favoarea C.I.A. avea să fie mult mai lungă.

Cu acest prilej, Serviciul de Contraspionaj sovietic a solicitat Securităţii româneşti să-l aresteze pe Greville Wynne şi să-l predea autorităţilor sovietice. O acţiune atât de sensibilă şi cu consecinţe majore asupra relaţiilor României cu Occidentul nu putea fi întreprinsă fără aprobarea şefului statului care, pe vremea aceea, era

Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Cererea ruşilor a survenit într-o perioadă total nefavorabilă pentru ei. România şi Marea Britanie tocmai încheiaseră, într-un mod reciproc avantajos, toate litigiile de plăţi române restante din perioada interbelică, relaţiile economice bilaterale erau într-o creştere vertiginoasă, pe fondul îndepărtării României de blocul sovietic, iar Gheorghiu-Dej, suferind de cancer la prostată, se afla sub îngrijirea celui mai reputat urolog englez, medic al Casei Regale a Marii Britanii. În concluzie, cererea K.G.B.-ului a fost refuzată categoric.

Fără să bănuiască nimic, Greville Wynne s-a deplasat cu întreaga lui expoziţie la Budapesta, unde, pe data de 2 noiembrie 1962, a fost arestat de Securitatea Ungariei, predat reprezentanţilor K.G.B, şi transportat cu un avion special la Moscova. Ungaria şi-a slujit cu credinţă „stăpânii” şi atunci, ca şi în zilele noastre…

La 7 mai 1963, a avut loc la Moscova procesul comun al spionului Oleg Penkovski şi a ofiţerului său de legătură din Serviciul de Spionaj al Marii Britanii, alias Greville Wynne. La proces, colonelul Oleg Penkovski a făcut mărturisiri complete, pe care agentul britanic nu le-a putut contesta. Acesta a fost condamnat la moarte, sentinţă ce a fost executată la 16 mai 1963.

Agentul britanic Greville Wynne a fost condamnat la

şapte ani închisoare. Nu a executat din sentinţă decât 11 luni, fiind schimbat, la 22 aprilie 1964, cu spionul rus Gordon Lonsdale (pe numele său real locotenent-colonel Molodoi, din cadrul G.R.U.), care a condus timp de patru ani reţeaua de spionaj de la Portland, cea mai secretă bază navală a Marii Britanii.

Schimbul a avut loc la punctul de control Heersstrasse din Berlinul Occidental. Aceasta este scurta şi tragica poveste a celui mai valoros spion pe care l-au avut vreodată serviciile de spionaj occidentale în fosta U.R.S.S.

În cartea sa, *„Meseria de spion”,* apărută în 1963, Allen Dulles, unul din cei mai agresivi directori generali ai C.I.A.*,* se laudă cu faptul că serviciile de spionaj americane şi vest-europene au profitat de pe urma a sute de diplomaţi şi ofiţeri de informaţii din fostele state socialiste care au trădat şi au cerut azil politic în vest. Şi România s-a înscris cu asemenea *„eroi*” care si-au trădat tara, pe primul loc situându-se generalul Ion Mihai Pacepa, fost locţiitor tehnic al şefului Direcţiei de Informaţii Externe, şi comandorul Nicolas Luca, fost ataşat militar al armatei României la Sofia.

Dat fiind faptul că, în cei peste 40 de ani de „război rece”, milioane de oameni au emigrat, pe căi legale şi ilegale din Est spre Vest, serviciile de spionaj occidentale, în special C.I.A., au creat o adevărată industrie pentru

stoarcerea sistematică de informaţii a acestora. Astfel, au apărut lagărele de triere şi exploatare informativă a emigranţilor şi transfugilor din Europa de Est în Italia, Austria şi mai ales în Germania. Tot în aceste centre, au fost selecţionaţi şi recrutaţi, potrivit pregătirii şi calităţilor individuale, viitorii agenţi şi colaboratori ai C.I.A. Pe această cale a ajuns, printre alţii, şi Aurel Dragoş Munteanu la postul de radio „*Europa Liberă”,* dar nu numai el.

Din datele furnizate cu candoare de către Allen Dulles, până la construirea zidului de la Berlin, adică sfârşitul anului 1961, situaţia refugiaţilor, emigranţilor legali şi transfugilor dinspre Europa de Est spre Europa de Vest a fost următoarea: R. D. Germania – 3.600.000; statele baltice (Letonia, Estonia, Lituania) – 200.000; statele Europei Centrale (Bulgaria, Cehoslovacia, Polonia, România) – 1.783.000; U.R.S.S. – 1.000.000. Prin Berlinul Occidental, S.U.A. şi N.A.T.O. realizau tranzitul de agenţi instruiţi în centrele de specialitate din Germania Federală către U.R.S.S. şi statele Europei Centrale, precum şi „hemoragia” continuă a forţei de muncă şi a specialiştilor de înaltă clasă din Germania de Est şi din „lagărul socialist” către Occident şi S.U.A. Până la ridicarea Zidului, Berlinul Occidental a fost cel mai mare centru de spionaj, de trafic de informaţii, de oameni, de tehnologie şi de documente secrete din istoria tuturor timpurilor şi civilizaţiilor.

Dacă din punct de vedere uman, zidul de la Berlin a fost taxat *„ruşinea secolului* XX”, din punct de vedere al supravieţuirii fostei R. D. Germane şi al securităţii acelei jumătăţi a Europei care era situată la est de „cortina de fier”, acest zid a fost o necesitate izvorâtă din raţiuni de stat. Închiderea Berlinului Occidental a reprezentat o adevărată catastrofă pentru C.I.A. şi serviciile de spionaj aliate acesteia, în special din Germania Federală şi Marea Britanie.

Refugiaţii, transfugii, trădătorii şi prizonierii de război au constituit surse umane de informaţii din vremuri imemorabile, acestea nefiind inventate de C.I.A. În ceea ce priveşte pe trădători, cum au fost cei din categoria lui Ion Mihai Pacepa, informaţiile stoarse de la aceştia au avut o valoare relativă şi temporară. Orice serviciu secret, oricare stat al lumii, din momentul în care a semnalat actul de trădare şi ca atare scurgerea de informaţii produsă pe această cale, ia măsuri urgente de contracarare, de limitare a efectelor, introducând schimbări, transformări şi perfecţionări care să conducă la neutralizarea informaţiilor furnizate de către trădători.

Esenţa „luptei inteligenţelor” pe frontul invizibil dintre serviciile de spionaj şi cele de contraspionaj constă în a obţine informaţii secrete despre adversar, fără ca acesta să semnaleze sustragerea lor. O informaţie cu caracter secret

este purtătoare de putere şi poate fi exploatată cu efecte devastatoare pentru adversar, atâta timp cât acesta nu are cunoştinţă că i-a fost sustrasă.

Un agent al unui serviciu de spionaj care poate îndeplini o asemenea misiune este un profesionist, un erou pentru ţara şi armata sa în adevăratul sens al cuvântului.

Pe baza unor astfel de informaţii se poate realiza surprinderea care, în marea majoritate a situaţiilor, are efecte devastatoare pentru adversar. De altfel, aceasta şi este raţiunea fundamentală a existenţei serviciilor de spionaj din ultimii 5.000 de ani.

Faptul că C.I.A. a recurs masiv la asemenea „surse umane” denotă incapacitatea acestui serviciu de a fi recrutat agenţi de valoare din structurile-cheie de decizie politică şi militară din fosta lume comunistă, lucru pe care, de altfel, analiştii din cadrul serviciilor de spionaj politic, economic şi militar americane, îl recunosc cu o sublimă candoare după 1990...

Serviciile secrete ale R.F.G. şi R.D.G.

Despre serviciile secrete ale Germaniei Federale, precum şi despre cele ale R. D. Germane, s-a scris mult, s-au construit scenarii dintre cele mai fanteziste, cu multă

încărcătură propagandistică dar s-a ocolit, de regulă, adevărul.

Perioada care a trecut de la încetarea „războiului rece”, accesul la unele arhive dar, mai ales, noua atmosferă existentă în Europa după încetarea divizării ei, pecetluită prin unificarea celor două Germanii şi demolarea zidului de la Berlin, ne permit o abordare mai realistă a rolului şi locului serviciilor secrete germane în cea de-a doua jumătate a secolului XX.

Încă de la naşterea celor două Germanii, rezultat al complicităţii de interese americano-sovietice, Marile Puteri învingătoare în cel de-al doilea război mondial, S.U.A., U.R.S.S., Marea Britanie şi Franţa au vegheat ca cele două Germanii să nu dispună de servicii secrete, de securitate şi de spionaj, puternice.

În Germania Federală, pe scheletul Organizaţiei Gehlen, preluată integral de la cel de-al treilea Reich, a luat fiinţă Serviciul Federal de Informaţii – Bundesnarichtendienst sau B.N.D. – structurat după criteriile C.I.A. şi controlat total de americani.

Pentru problemele de securitate internă, a luat fiinţă Biroul Federal de Protecţie a Constituţiei – *Bundesamt fur Verfassungsschutz* sau B.f.V., având ca model de inspiraţie Biroul Federal de Investigaţii (F.B.I.) american.

După reînarmarea Germaniei, declanşată în 1954, şi

primirea acesteia în N.A.T.O., a luat fiinţă Serviciul de Protecţie Militară – *Militärischer Abschindienstsau* M.A.D., cu misiunea de combatere a acţiunilor serviciilor străine de spionaj pe teritoriul Germaniei Federale.

Serviciul secret al fostei R.D. Germane a luat fiinţă în 1950, cu ajutorul şi după modelul K.G.B. Acesta a fost subordonat Ministerului Securităţii Statului sub numele de *H.V.A.,* adică Direcţia Centrală de Informaţii.

H.V.A. a fost un serviciu de spionaj eficient, controlat în totalitate de K.G.B., şi ale cărui acţiuni au fost concentrate cu precădere pe cunoaşterea armatelor străine de pe teritoriul Germaniei Federale şi pe exercitarea de influenţe asupra politicii guvernului de la Bonn, în sensul favorizării unor interese ale fostei U.R.S.S.

S.U.A. şi aliaţii săi din N.A.T.O. au resimţit loviturile eficace ale H.V.A. pe toată durata cât în fruntea acestui serviciu s-a aflat legendarul Markus Wolf, devenit după 1990 cetăţean al Germaniei unificate, cu domiciliul în Berlin, autor a şase cărţi celebre despre activitatea serviciului pe care l-a condus, cărţi de pe urma cărora a devenit milionar.

Markus Wolf a fost fiul unui doctor comunist german, care a fugit în U.R.S.S. după venirea la putere în Germania a lui Adolf Hitler. Şi-a făcut studiile în U.R.S.S., unde a căpătat cetăţenie sovietică. A fost laureat al Premiului

„Lenin”. Pe timpul războiului, a fost ofiţer K.G.B. „Djerzinski” din Moscova. În perioada de la 1958 şi până la unificarea Germaniei, Markus Wolf a fost şeful H.V.A. Cel mai mare succes al lui M. Wolf a fost penetrarea cercurilor social-democrate din Germania Federală, reuşind să facă din agentul său Günther Guillome un colaborator intim al cancelarului Willy Brandt, care l-a numit şeful său de cabinet.

Demascarea lui Guillome de către agenţii Biroului Federal de Protecţie a Constituţiei a condus la ieşirea din viaţa politică a lui W. Brandt.

După unificarea Germaniei, Markus Wolf a fost judecat de un tribunal civil, sub acuzaţia că serviciul pe care l-a condus ar fi fost implicat în împuşcarea unor cetăţeni ai R. D. Germane care au încercat să treacă clandestin frontiera intergermană. Sentinţa a fost de trei ani închisoare cu suspendare. Este cât se poate de clar că nemţii se respectă şi se ajută unii pe alţii indiferent de culoarea politică.

În ceea ce priveşte activitatea serviciului de spionaj al Germaniei Federale, B.N.D., cea mai strălucită acţiune a acestuia, în cooperare cu C.I.A., a fost construirea celebrului tunel de la Berlin până sub clădirea Comandamentului Grupului de Forţe Sovietice din Germania şi interceptarea cu succes a liniilor telefonice de

transmisiuni ale acestuia cu Statul Major al armatei sovietice de la Moscova şi cu armatele şi diviziile dislocate pe teritoriul fostei R. D. Germane.

Tunelul a fost construit din direcţia sectorului american al Berlinului Occidental, a avut o lungime de 300 de metri, izolat antisonic, cu instalaţii de aer condiţionat, lumină fluorescentă şi dotat cu aparatură de interceptare şi înregistrare de cea mai înaltă tehnicitate. Timp de un an de zile, această sursă de informaţii a funcţionat cu rezultate excepţionale. Din surse americane rezultă că „tunelul” a fost descoperit de către un ofiţer tehnic de transmisiuni sovietice, în urma unui „control de rutină” pe un circuit.

Din surse britanice mai recente, respectiv din 1994 *(„The Guinness Book of Espionage”,* pag. 125), rezultă că existenţa *„tunelului de la Berlin*” a fost adusă la cunoştinţa contraspionajului sovietic de către „diplomatul” englez George Blake, ofiţer în Serviciul Secret de Informaţii al Marii Britanii şi totodată agent al G.R.U., după numirea acestuia într-un post sub acoperire diplomatică tocmai în Berlinul Occidental, unde a „lucrat” până în 1959.

George Blake a intrat în istoria spionajului mondial ca unul dintre agenţii de spionaj în favoarea U.R.S.S. care a deconspirat şi dat pe mâna K.G.B.-ului cel mai mare număr de agenţi ai C.I.A. şi ai M.I.-6 britanic, pregătiţi şi infiltraţi în fosta U.R.S.S. şi celelalte state membre ale Tratatului de la

Varşovia. În special, din rândul celor instruiţi în centrele speciale de pe teritoriul Germaniei Federale, recrutaţi dintre refugiaţi, transfugi şi trădători.

George Blake „a căzut” la sfârşitul anului 1959, datorită actului de trădare al unui ofiţer din serviciul de contraspionaj al Poloniei, fugit în Occident, care ştia de activitatea acestuia din „colaborarea” sovieto-poloneză pe linia serviciilor secrete.

George Blake, recrutat de sovietici în anul 1953, pe timpul cât s-a aflat în detenţia autorităţilor din Coreea de Nord ca prizonier de război, a spionat pentru fosta U.R.S.S. din convingeri politice, după cum a declarat personal în faţa tribunalului de la Old Bailey din Londra, care l-a condamnat la 42 ani de închisoare, cea mai lungă sentinţă dată în timp de pace pentru acte de trădare din istoria contraspionajului britanic.

„Tunelul” a fost ocupat prin surprindere de către ruşi, care au pus mâna pe toată aparatura şi toate materialele incriminatorii. Au reuşit însă să se refugieze operatorii de serviciu. Ruşii au transformat „tunelul” în punct de atracţie turistică şi restaurant.

În anii „războiului rece” teritoriile celor două Germanii au constituit *„paradisul spionajului militar”,* atât pentru serviciile de spionaj occidentale, cât şi pentru cele din fosta lume comunistă, pentru că în această zonă au fost

concentrate, pe durata a peste 40 de ani, cele mai puternice grupări de forţe armate ale N.A.T.O. şi Tratatului de la Varşovia şi tot în acest spaţiu, până în anul 1989, au fost depozitate în jur de 15.000 de componente de luptă nucleare împărţite în mod egal, între Armata 7-a Americană din Europa, dislocată în Germania Occidentală, şi Grupul de Forţe Sovietice din Germania, compuse din 20 de divizii de tancuri şi mecanizate dislocate pe teritoriul fostei R. D. Germane.

Este cât se poate de limpede că dacă „războiul rece” s-ar fi transformat într-un „război cald” în Europa, acestea s-ar fi derulat în cea mai mare parte pe teritoriile celor două Germanii, care, în mod sigur, ar fi fost şterse de pe faţa Pământului, cu toată populaţia şi cu toată infrastructura lor.

Spionajul sovietic a penetrat celebra Organizaţie Gehlen, considerată incoruptibilă, prin colonelul Heinz Felfe, arestat de contraspionajul german la 13 decembrie 1961.

Pe timpul cât a funcţionat la Fontainbleau, după primirea Germaniei în N.A.T.O., Comandamentul suprem al acestei alianţe militare a fost penetrat, printre altele, şi prin intermediul colonelului Carl Otto von Hinkeldey, din armata vest-germană, agent al G.R.U., care a deţinut ani de zile o funcţie înaltă în cadrul acestui comandament, ce a fost mutat din anul 1966 1a Bruxelles, unde se află şi în prezent.

În aprilie 1961, ministrul de Interne al Germaniei Federale, dr. Schröder, a declarat în faţa Bundestagului (Parlamentul R. F. Germania) că, după estimările specialiştilor săi, pe teritoriul statului acţionau în jur de 16.000 de agenţi străini angajaţi în activităţi de spionaj. Probabil că a avut dreptate, chiar dacă ar fi luat în calcul numai efectivele ambasadelor, consulatelor, agenţiilor economice, de turism şi de presă străine de pe teritoriul Germaniei Federale, folosite drept acoperire pentru spionii de profesie.

Această situaţie s-a menţinut, în linii generale şi cam la acelaşi nivel, până la sfârşitul epocii „războiului rece”.

Nemţii s-au răzbunat şi ei în felul lor pentru faptul că, după încheierea războiului al doilea mondial, teritoriul german a fost transformat într-o imensă garnizoană pentru armatele străine americane, sovietice, britanice şi franceze, care, indiferent de blocul militar de care aparţineau, N.A.T.O. sau Tratatul de la Varşovia, în realitate, pentru germanii din vest şi din est, tot trupe de ocupaţie rămâneau. Într-un asemenea mediu militarizat dincolo de orice proporţii, cu o mare densitate de agenţi de spionaj străin pe kilometrul pătrat, cu organele secrete de informaţii şi contrainformaţii naţionale aservite unor interese străine, atât în Republica Federală a Germaniei, cât şi în fosta R. D. Germană, a apărut, s-a dezvoltat şi a

operat, timp de peste 40 de ani, o adevărată clasă de traficanţi de informaţii din absolut toate domeniile de interes militar. Secretele militare, sistemele de armament, de aparatură şi de muniţii, de regulamente şi planuri de operaţii ale armatelor de ocupaţie au fost sustrase şi vândute pe sume mari în vest şi în est, în sud şi în nord, oricui era dispus să plătească pentru acestea.

Tehnologiile avansate, cu dublă utilizare - civilă şi militară, aflate pe listele de embargou impuse de Comitetul de Coordonare (COCOM), controlat de S.U.A., erau vândute pe sub mână la preţuri duble sau triple faţă de cele de pe piaţă.

Pe această cale, „oameni de afaceri” germani, sub privirile îngăduitoare ale poliţiei, organelor de vamă, trupelor de grăniceri şi mai ales ale organelor de securitate B.f.V. şi M.A.D., au realizat, în epoca „războiului rece”, câştiguri imense, de ordinul miliardelor de dolari, prin traficul ilegal de informaţii şi tehnologii.

Pentru nevoile stringente ale României în epoca „războiului rece” şi serviciile de informaţii româneşti, în special ofiţeri din Direcţia de Informaţii Militare au rezolvat o seamă de „probleme” legate de tehnologiile de vârf. Astfel, la sfârşitul anilor ’50, a fost importată din Germania Federală, pe căi ilegale şi în ciuda embargoului impus de S.U.A., o întreagă fabrică de tranzistori, prima de acest fel

din fosta lume comunistă. Principiul care a funcţionat de mii de ani în lumea spionajului potrivit căruia *„dacă ai bani şi eşti dispus să plăteşti, nu există secret la care să nu se poată ajunge”* a fost exploatat de către toate serviciile de spionaj străine pe teritoriile celor două Germanii, până la unificarea acestora la 3 octombrie 1990.

Specialiştii germani rămaşi din epoca celui de-al treilea Reich pe care nu au reuşit să-i acapareze americanii sau sovieticii s-au pus în slujba acelor state care au avut bani să-i plătească. Astfel, la realizarea primei bombe atomice explodate de chinezi la 16 octombrie 1964, aportul savanţilor şi specialiştilor germani a fost imens. Specialiştii germani sunt cei care au construit industriile de război ale Egiptului, Irakului, Libiei, Braziliei etc. Fără aportul unor specialişti germani este puţin probabil că India şi Pakistanul ar fi reuşit să forţeze intrarea în *„Clubul nuclear”* în 1998.

Renaşterea Germaniei prin actul de la 3 octombrie 1990 a însemnat şi debarasarea de stăpânii străini ai serviciilor secrete germane. Prin recăpătarea controlului absolut asupra serviciilor sale secrete, Germania Federală a redevenit un stat independent şi suveran în adevăratul sens al cuvântului.

În secolul XXI, S.U.A., liderul de mână forte al lumii occidentale „pe frontul anticomunismului” din epoca de tristă amintire a „războiului rece”, vor trebui să recurgă la

spioni, dacă vor dori să ştie ce se „gândeşte” din punct de vedere politic, economic şi militar la Berlin, capitala Germaniei unificate.

Tehno-spionajul

Panoplia instrumentelor cu care au operat serviciile de spionaj militar americane împotriva fostei lumi comuniste în anii războiului rece ar fi incompletă dacă nu ne-am referi şi la dotarea tehnologică a acestora.

Datorită incapacităţii serviciilor de spionaj americane de a penetra societatea ermetică sovietică şi de a crea pe teritoriul fostei U.R.S.S. reţele de spionaj, spiritului pragmatic al americanilor de a obţine rezultate în timp cât mai scurt, cât şi nevoii acute de informaţii militare despre puterea militară a ruşilor, care căpăta dimensiuni ameninţătoare, agenţiile de spionaj din S.U.A., respectiv C.I.A., D.I.A. şi N.S.A., au substituit sursele umane de informaţii (agenţii) cu sursele tehnice, construind o suită de sisteme şi mijloace de cercetare strategică bazate pe cele mai înalte cuceriri ştiinţifico-tehnice.

Astfel, industriile aeronautică, optică, electronică, tehnologia spaţială, navală, chimică şi alte domenii tehnologice de vârf au colaborat cu agenţiile de informaţii,

alcătuind un *adevărat complex de tehno-spionaj* de dimensiuni gigantice. Interesele acestuia s-au împletit cu cele ale complexului militar industrial american, cuprinzând în jur de 120.000 de fabrici şi uzine de armament, iar toate la un loc au condus la militarizarea totală a societăţii americane în epoca războiului rece. Această stare se menţine şi la sfârşitul secolului XX şi se va extinde şi în secolul XXI.

La încheierea războiului rece (reală sau aparentă), în S.U.A., din cei 5 milioane de funcţionari ai aparatului de stat, 75% erau militari sau lucrau în favoarea armatei. Aceasta şi explică uşurinţa cu care administraţiile americane succesive, atât din trecut, cât şi din zilele noastre, sunt dispuse să recurgă cu atâta uşurinţă la *„soluţii militare”,* la lovituri aeriene, embargouri etc., în Golful Persic sau în fosta Iugoslavie, ca şi în Kosovo, la sfârşitul anului 1998.

După respingerea de către N. S. Hrusciov, în 1955, a propunerii preşedintelui S.U.A., D. Eisenhower, cu privire la politica *„cerului deschis”,* pentru a acoperi nevoia acută de informaţii cu privire la cercetările nucleare şi producţia de rachete ruseşti, C.I.A. a trecut la utilizarea pe scară largă a unor mijloace tehnice. La început, acestea au fost rudimentare. Un exemplu în acest sens îl constituie baloanele de cercetare. Între 1950-1960, asupra teritoriului

U.R.S.S. au fost lansate 448 de baloane cu aparatură foto şi sisteme electronice de înregistrare, din care doar 44 au putut fi recuperate şi exploatate.

O realizare tehnologică de vârf a constituit-o construirea avionului de cercetare strategică de tipul „U-2” capabil să evolueze la altitudini de circa 25 km.

Cu acest avion-minune, în perioada 1956-1960, C.I.A. a efectuat un număr de 18 zboruri peste teritoriul U.R.S.S. Fiecare zbor în parte a fost aprobat personal de preşedintele S.U.A., deoarece era vorba de un adevărat act de agresiune prin pătrunderea ilegală în spaţiul aerian al unei puteri cu care S.U.A. nu se afla în stare de război.

Având la bord aparatură foto inclusiv în infraroşu, ce putea fotografia şi prin straturile de nori, precum şi sisteme ultramoderne de cercetare radio-electronică, avionul „U-2” a fost şi rămâne o culme a tehno-spionajului contemporan.

Acesta a realizat zeci de mii de fotografii cu amplasamentele rachetelor ruseşti, cu fabricile şi laboratoarele atomice, cu sistemele radio-tehnice ale apărării antiaeriene, centre de comandă, poligoane de experimentări şi alte instalaţii militare.

Până în anul 1960, ruşii nu au dispus de niciun mijloc cu care să poată combate avionul „U-2”, la care nu puteau ajunge nici cu aviaţia de vânătoare, nici cu alte sisteme de foc. Această incapacitate tehnică a produs multă durere de

cap la Kremlin, iar conducătorii ruşi, pentru a nu pune în lumină slăbiciunea U.R.S.S. faţă de tehnologia americană, s-a mulţumit doar cu unele discrete proteste pe cale diplomatică. A venit însă, după ani de încrâncenare şi sforţări, şi ziua răzbunării.

La 1 mai 1960, în zona oraşului industrial Sverdlovsk, un avion de tip „U-2”, pilotat de maiorul Francis Gary Powers, cu misiunea de a zbura de la aerodromul Peshawar din Pakistan pe un traiect ce trecea pe la vest de Moscova, la est de Leningrad (St. Petersburg) până în nordul Norvegiei, la aerodromul din Bodo, „s-a întâlnit” cu o rachetă rusească sol-aer de tip „Dvina”, realizare de ultimă oră despre care spionajul american nu ştia nimic, şi s-a prăbuşit.

În caz că era doborât sau forţat să aterizeze din motive tehnice, maiorul G. Powers fusese instruit de C.I.A. să distrugă avionul înainte de a se paraşuta, apăsând pe un buton ce declanşa o încărcătură explozivă.

Bănuind că acest dispozitiv era de fapt şi un mijloc de a-l ucide şi pe pilot, lucru ce s-a dovedit ulterior, G. Powers, care iubea viaţa, îşi iubea mult soţia cu care se căsătorise de puţin timp, a refuzat să execute acest ordin şi avionul, care era construit din structuri foarte uşoare, fiind avariat doar la ampenajul din spate, a ajuns la sol fără prea mari stricăciuni şi cu preţioasa încărcătură de spionaj intactă.

Pe lângă *„butonul fatal”* în caz că nu-l putea acţiona, pentru a nu cădea prizonier, pilotul avea asupra lui o pastilă cu cianură (după tipicul spionilor germani), precum şi un al treilea mijloc de sinucidere, constând dintr-un pistolet.

Pragmaticul american, nedorind să ajungă erou post-mortem, nu le-a folosit. A urmat un joc de-a „şoarecele şi pisica”, în care ruşii, neanunţând decât că „un avion de cercetare american” a fost doborât în spaţiul aerian al U.R.S.S., le-au întins celor de la C.I.A. şi Casa Aibă o cumplită capcană propagandistică.

Americanii s-au grăbit să dea un comunicat admiţând că *„într-adevăr, un avion de cercetare meteo de la baza aeriană Peshawar s-a rătăcit şi probabil că a pătruns din eroare în spaţiul aerian al U.R.S.S.”.* La aceasta, ruşii au dat şi ei un comunicat anunţând ca pilotul, maiorul F. G. Powers, trăieşte, este perfect sănătos şi că a făcut declaraţii complete în legătură cu misiunea sa. A urmat un nou comunicat, de data aceasta de la Casa Albă, prin care preşedintele S.U.A., Eisenhower, şi-a asumat întreaga răspundere pentru toate zborurile avioanelor „U-2”.

Acest incident a dus la compromiterea conferinţei la nivel înalt de la Paris dintre Hruşciov, Eisenhower, De Gaulle şi McMillan, precum şi la anularea proiectatei vizite în U.R.S.S. a preşedintelui S.U.A., umilit în faţa întregii lumi de secretarul general al P.C.U.S.

Analişti occidentali ai vremii au apreciat că C.I.A. a programat în mod intenţionat acest zbor tocmai în preajma acestor evenimente, pentru a le compromite şi a pune capăt unui proces de destindere în relaţiile dintre S.U.A. şi U.R.S.S., dintre Est şi Vest, în urma istoricei vizite în S.U.A. a lui N. S. Hruşciov din 1959, care, printre altele, a condus la răcirea relaţiilor cu China, ce s-a opus acestei vizite.

După acest dezastru, C.I.A. şi D.I.A. au realizat super-avionul de cercetare strategică de tipul SR-71, care zboară cu de trei ori viteza sunetului, dar care nu s-a mai aventurat în interiorul U.R.S.S., efectuând zboruri de recunoaştere, şi atunci ca şi în zilele noastre, în lungul frontierelor ruseşti.

Pentru combaterea acestui avion, ruşii au realizat super-racheta SS-300, care de-abia aşteaptă ca „SR-7” să intre în spaţiul aerian al Rusiei…

Cât priveşte soarta maiorului G. Powers, acesta a fost condamnat la şapte ani închisoare dar, după cum mărturiseşte chiar el, ruşii l-au tratat *„ca pe un prinţ”,* având drept „celulă” o cameră luxoasă, o maşină personală la dispoziţie, iar ca program de detenţie excursii în zonele pitoreşti ale U.R.S.S.

În 1962, Powers a fost schimbat cu un spion rus arestat în S.U.A., celebrul colonel Rudolf Abel care, timp de 9 ani, a condus o vastă reţea de agenţi de spionaj în zona

oraşului New York şi care a căzut în urma unui act de trădare. Interesant este că şi americanii l-au tratat pe Abel cu multă atenţie şi confort, atâta doar că i-au dat 30 de ani de detenţie.

Pentru a-i face pe ruşi să-şi demaşte trupele radiotehnice şi alte sisteme ale apărării antiaeriene, în anii războiului rece, spionajul militar american a continuat să folosească avioane de cercetare şi după incidentul „U-2”, fapt ce a condus la doborârea de către ruşi a circa 40 de aparate.

Incidentul „U-2” a generat noi eforturi de cercetare, proiectare în domeniul tehno-spionajului, conducând la o nouă eră, şi anume cea a spionajului cu ajutorul sateliţilor.

Primul satelit de cercetare strategică american a fost lansat de C.I.A. la 3 noiembrie 1961. În luna martie 1962 (cu un „decalaj” de numai 5 luni), este lansat şi primul satelit spion rusesc. Prin aceste mijloace intangibile, S.U.A. şi U.R.S.S. s-au distanţat de toate celelalte puteri ale lumii, permiţându-şi luxul unui spionaj total, atât pe plan bilateral, cât şi în raporturile lor cu restul lumii.

Atât S.U.A., cât şi U.R.S.S. şi-au acceptat reciproc aceste instrumente categorisindu-le drept *„mijloace naţionale de control”,* folosind spaţiul extraterestru pentru a observa, fotografia şi intercepta telecomunicaţiile oricărui alt stat, fără încălcarea spaţiului aerian. Nimeni nu poate

avea pretenţii de proprietate asupra spaţiului extraterestru atâta timp cât nu poate pătrunde în acesta…

Pentru a se menaja reciproc, în anul 1967, cele două super-puteri, S.U.A. şi fosta U.R.S.S., au încheiat un acord prin care cele două părţi s-au angajat să nu dezvolte mijloace de lovire antisatelit. Acordul nu a fost respectat, deoarece există dovezi că şi S.U.A. şi Federaţia Rusă dispun de mijloace de luptă antisatelit.

Sateliţii americani şi ruşi au caracteristici tehnice comparabile, evoluează pe orbite reglabile, joase şi înalte, precum şi staţionarea este asemănătoare.

Aceştia pot acoperi spaţii mari, incomparabile faţă de avioane, pot stoca imagini pe care să le retransmită oricărui punct de pe glob şi pot comunica între ei.

Sateliţii de cercetare radar sau în infraroşu nu mai sunt legaţi de starea vremii.

Cei mai cunoscuţi sateliţi de cercetare militară folosiţi de către agenţiile americane de spionaj identificaţi sunt:

- MIDAS – pentru depistarea momentului lansării de rachete balistice intercontinentale;
- VELA – pentru depistarea şi stabilirea parametrilor exploziilor nucleare;
- SAMOS – pentru cercetarea cu mijloace foto;
- FERRET- pentru cercetarea radio-electronică.

Se ştie că, în afara acestor tipuri de sateliţi, atât

S.U.A., cât şi Rusia lansează pe diferite orbite circumterestre sateliţi şi vehicule spaţiale ultra-secrete în legătură cu care nu se dau niciun fel de comunicate sau explicaţii. Se bănuieşte că ar fi vorba despre mijloace specifice de purtare a războiului în Cosmos cunoscut sub genericul *„războiul stelelor" (anexele nr. 19, 20).*

Cercetarea prin satelit are ca misiune fundamentală prevenirea unui atac prin surprindere executat cu mijloace de lovire strategice-nucleare asupra teritoriului S.U.A.

Deşi nu mai este ţinută în prim plan, această misiune îşi păstrează totala valabilitate atât în S.U.A., cât şi în Federaţia Rusă, cele două super-puteri menţinându-şi gata de lansare 30% din mijloacele strategice terestre, aeriene şi navale. Neîncrederea şi suspiciunile persistă. Dacă cele două super-puteri s-ar ataca prin surprindere folosind submarinele purtătoare de rachete, timpul de alarmare şi reacţie lăsat adversarului nu depăşeşte 15 minute.

Atât în centrele de comandă strategice americane, cât şi în cele ruseşti, continuă să se practice *„jocurile de război"* cu folosirea armamentului nuclear strategic.

Conducerea S.U.A., în caz de război nuclear, se va exercita din uriaşul centru subteran construit sub Muntele *„Weather"* din Carolina.

Aici funcţionează permanent *„guvernul de rezervă"* al S.U.A., Comitetul întrunit al Şefilor de State Majore, şi sunt

asigurate legături cu toate forţele nucleare strategice ale S.U.A. Acesta poate rezista unor lovituri nucleare directe şi are rezerve de funcţionare pentru trei luni.

Eşecuri multe şi dese, … cheia marilor succese!

Principala misiune a serviciilor de spionaj politic, economic sau militar este prevenirea factorilor politici asupra unor fenomene posibile din câmpul lor de preocupare, în scopul prevenirii surprinderii, care, ori de câte ori se produce, are efecte devastatoare.

În epoca „războiului rece”, crezul fundamental, raţiunea de a exista a organelor de spionaj militar, atât la nivelul superputerilor, cât şi al celorlalte state cu un potenţial militar ridicat, a fost prevenirea unui atac prin surprindere, mai ales cu folosirea mijloacelor de lovire racheto-nucleare.

Spionajul militar, care a avut o pondere de 65-70 % în cadrul serviciilor secrete ale statelor lumii, în ultimii 50 de ani, atât ca forţe, mijloace, cât şi ca influenţă în sistemul instrumentelor relaţiilor interstatale, a avut misiunea de a da în timp util semnalul de alarmă.

Cu toate legendele ce s-au ţesut în jurul lor, o analiză

rece, imparţială şi la obiect conduce la concluzia că serviciile de spionaj nu pot face minuni. Înscrierea la activ a unor eşecuri şi încă de mari proporţii, chiar şi pentru servicii puternice, cu o experienţă îndelungată, precum cele ale Marii Britanii, Franţei, Rusiei, Germaniei, Israelului, ca să nu vorbim de C.I.A. – un serviciu deosebit de mare, puternic, dar tânăr şi fără experienţă, la capitolul sarcini de bază şi mai ales la cel al prevenirii surprinderii –, este un fapt real şi o componentă a limbajului politico-militar la acest sfârşit de secol şi de mileniu.

Lista eşecurilor serviciilor de spionaj politic şi militar, din ultimii 50 de ani, din principalele state ale lumii este mare, acestea eşuând, uneori de-a dreptul lamentabil, în misiunile lor de prevenire şi alarmare în legătură cu o întreagă listă de evenimente ce s-au consumat în Europa şi în lume. Unele din aceste evenimente neanticipate, au fost atât de profunde, încât au schimbat întregul curs al istoriei omenirii.

În ordinea lor cronologică, printre evenimentele neanticipate în timp util de către serviciile de spionaj care ar fi trebuit să facă acest lucru, se înscriu:

– Invadarea de către Germania a Danemarcei şi Norvegiei, în 1940;

– Atacul aero-naval al japonezilor de la Pearl Harbour şi din Filipine, în 1941;

– Atacul asupra fostei U.R.S.S. de la 22 iunie 1941, la care a participat şi armata României;

– Atacul armatei Coreei de Nord împotriva Coreei de Sud, declanşat la 25 iunie 1950;

– Intrarea armatei chineze în războiul din Coreea la 19 octombrie 1950, care a produs cea mai lungă şi mai rapidă retragere a trupelor americane din istoria militară a S.U.A.;

– Atacul trupelor chineze împotriva Indiei în 1962;

– Invazia armatei sovietice, împreună cu armatele din celelalte state ale Tratatului de la Varşovia, în afară de România, în Cehoslovacia, în noaptea de 20 / 21 august 1968;

– Forţarea Canalului de Suez şi ocuparea aliniamentului fortificat Bar-Lev de către armata egipteană în cursul războiului arabo-israelian „Yom Kipur”, declanşat la 6 octombrie 1973, care s-ar fi putut transforma într-un război atomic local, dat fiind faptul că rachetele israeliene Erihon aveau componente de luptă nucleare, iar lângă Cairo existau componente nucleare sub control rusesc, pentru rachetele egiptene SCUD;

– Invadarea Vietnamului de către armata chineză, în februarie 1979. Despre iminenţa acestei invazii, Direcţia de Informaţii militare a Armatei României l-a informat pe Nicolae Ceauşescu cu trei săptămâni înainte de a fi

declanşată;

– Atacul şi debarcarea trupelor argentiniene în arhipelagul Falkland în aprilie 1982 care au declanşat conflictul militar dintre Marea Britanie şi Argentina din Atlanticul de Sud;

– Cucerirea Kuweitului de către trupele irakiene, vara anului 1990, care a declanşat războiul din Golful Persic din februarie 1991, continuat sub diferite forme şi în 1999.

În toate aceste evenimente, mai ales cele din epoca „războiului rece”, serviciile de spionaj din principalele state ale lumii, tehno-spionajul american şi sovietic, cu toţi sateliţii, navetele şi staţiile lor spaţiale, au fost luate prin surprindere totală sau parţială, fie din vina lor, fie a factorilor de decizie politică din statele interesate sau implicate, care au ignorat informaţiile primite.

În topul eşecurilor înregistrate de serviciile de spionaj ale puterilor occidentale, în frunte cu C.I.A., se situează, fără drept de apel, totala incapacitate a acestora de a întrevedea, de a prognoza, chiar şi într-o formă palidă, uriaşele transformări politice, economice şi militare, ideologice şi sociale din imensul spaţiu geopolitic euro-asiatic cuprins între fosta graniţă intergermană şi Orientul extrem rusesc. Acest eşec este cu atât mai mare cu cât agenţiile de spionaj occidentale se consideră învingătoare în „războiul rece”.

Acest faliment la scară globală a fost recunoscut de către toţi analiştii politici de clasă din spaţiul euro-atlantic, iar C.I.A. şi serviciile de informaţii satelite ale acesteia, în special cele britanice, au primit un vot de blam din partea factorilor politici care le-au finanţat şi susţinut, precum şi din partea complexului militar industrial american.

Pentru C.I.A., în anul 1990 s-a pus problema fundamentală de *„a fi sau a nu fi”,* propunându-se chiar, în cele două Camere ale Congresului S.U.A., problema desfiinţării acestei instituţii cu un rol esenţial în promovarea „războiului rece”.

În ultimul deceniu al secolului XX, C.I.A. a purtat o luptă deznădăjduită pentru supravieţuire, fără să se fi ajuns încă la un consens în legătură cu soarta sa.

În plan politic, eşecurile serviciilor de spionaj din epoca modernă şi contemporană s-au ţinut lanţ, acestea fiind incapabile să anticipeze, printre altele:

– Pactul Molotov-Ribentropp, din 23 august 1939, care a avut efecte atât de nefaste şi asupra României;

– Revoluţia portugheză din aprilie 1974;

– Căderea şahinşahului Iranului, stâlpul de bază al influentei S.U.A. în zona Golfului Persic, victoria revoluţiei islamice condusă de aiatolahul Komeini şi crearea Republicii Islamice Iran, în perioada 1978-1979, care supravieţuieşte şi astăzi;

– Criza petrolului din 1973-1974, care a produs degringoladă în economiile occidentale.

C.I.A. a fost şi este judecată cu severitate de către întregul spectru politic american şi de către opinia publică pentru marile sale erori, voite sau nevoite, din epoca „războiului rece” pentru estimările sale exagerate sau diminuate cu privire la fosta U.R.S.S., a disponibilităţilor şi intenţiilor reale ale acesteia. Un exemplu în acest sens îl constituie exagerările dincolo de orice proporţii făcute de C.I.A. în perioada 1955-1960 cu privire la „disponibilităţile” ruseşti în materie de rachete intercontinentale şi aşa-zisul *„decalaj al rachetelor”* dintre sovietici şi americani, când, în realitate, ruşii dispuneau doar de rachete cu rază medie de acţiune, periculoase pentru Europa Occidentală, dar care nu puteau atinge teritoriul S.U.A. Aceasta a şi fost cauza pentru care, în anul 1962, ruşii au dislocat un număr de 48 de rachete în Cuba, fapt ce în luna octombrie a aceluiaşi an a împins omenirea în pragul unei catastrofe nucleare.

C.I.A. şi aliaţii săi întru spionaj s-au dovedit incapabili să depisteze punctul cel mai slab, un adevărat *„călcâi al lui Achile”* al sistemului social-economic sovietic, adică economia, care avea să conducă la prăbuşirea socialismului de tip totalitar în perioada 1985-1991. În prezent, se ştie că C.I.A. a alocat peste 50% din forţele şi mijloacele avute la dispoziţie spionajului militar şi numai 3% spionajului

economic. Cu alte cuvinte, după cum estimează analiştii americani, timp de 45 de ani, priorităţile spionajului S.U.A. au fost greşit orientate.

Ţările care au acordat atenţia cuvenită spionajului economic în toată perioada „războiului rece” au fost Japonia, China, Suedia, Franţa şi parţial U.R.S.S., aceasta din urmă fiind preocupată în special de domeniul tehnico-militar, dovada că industria de armament a Rusiei a supravieţuit şi se menţine pe locul doi pe piaţa mondială.

Spionii, … membri de partid?

Serviciile de spionaj (informaţii) din toate statele lumii, fără excepţie, au înregistrat eşecuri în ultima jumătate de secol şi vor mai înregistra asemenea eşecuri şi în viitor.

Experţii în materie sunt însă de părere că aceste servicii au greşit mai puţin comparativ cu erorile săvârşite de guvernele, şefii de state şi în general de factorii politici pe care aceste servicii i-au deservit, fie prin neluarea în seamă a informaţiilor puse la dispoziţie de către serviciile de spionaj, fie prin luarea de măsuri tardive şi ineficiente.

Succesele repurtate de unele state care au declanşat invazii sau atacuri prin surprindere s-au datorat mai

frecvent lipsei de reacţie din partea victimelor, decât lipsei informaţiilor.

O cauză fundamentală a eşecurilor, a lunecărilor pe piste eronate, a ezitărilor şi, în final, a unor falimente în misiunile de bază ale serviciilor de informaţii (spionaj), indiferent de epoca istorică, de ţară sau de conjuncturi, a constituit-o politizarea serviciilor respective, folosirea acestora, nu pentru cunoaşterea realităţilor, ci pentru deformarea acestora în scopuri politice partizane.

„Cei 60.000 de morţi de la Timişoara” din decembrie 1989, „informaţie” care a făcut înconjurul globului, devenind cel mai reprezentativ exemplu de manipulare informativă de la sfârşitul secolului XX, falsificarea grosolană, sistematică şi fără pic de jenă a adevărului în legătură cu evenimentele din Golful Persic şi din spaţiul fostei Iugoslavii, din perioada 1990-1999, imensele diversiuni psihologice care s-au desfăşurat în aceste spaţii şi interval de timp, constituie cele mai recente şi mai copleşitoare dovezi privind utilizarea în scopuri politice partizane a activităţii serviciilor secrete de către statele interesate.

O altă cauză a acestor eşecuri este de natură obiectivă. Astfel, istoria a demonstrat că statelor lumii le-a fost şi le este imposibil să se perceapă şi să se înţeleagă corect unele pe altele.

Uneori, statele nu se înţeleg nici pe ele însele, cum a fost şi cazul României în ultimul deceniu al secolului XX, care a evoluat în mod constant pe coordonatele dezastrului.

Acest lucru nu s-a datorat lipsei de informaţii, ci incompetenţei, iresponsabilităţii, ineficienţei şi lipsei de profesionalism a majorităţii clasei politice eterogene şi divizate apărute, după Revoluţia din decembrie 1989, în România.

Pe de altă parte, istoria a demonstrat că veriga slabă a tuturor serviciilor secrete de spionaj a fost şi este capacitatea de analiză a informaţiilor şi nu culegerea acestora.

Se ştie că, dacă ai bani şi eşti dispus să plăteşti, nu există secrete la care să nu se poată ajunge.

Henry Kissinger, unul dintre arhitecţii „războiului rece" dar şi un remarcabil diplomat şi analist politic american, a reproşat, pe bună dreptate, C.I.A. şi Mossad-ului incapacitatea acestora de a anticipa războiul *„Yom Kipur"* din octombrie 1973, apreciind că eşecul s-a datorat *„unor factori intelectuali"* şi nu administrativi, adică eşecul a avut la bază interpretarea eronată a informaţiilor şi nu lipsa acestora.

Oamenii analizează informaţiile cu ajutorul imaginilor, a analogiei istorice, a experienţei personale şi a unor

ipoteze. Există o rigiditate de ordin cognitiv privind modul în care informaţiile sunt introduse în aceste tipare.

De multe ori, oamenii văd în procesul analizei, nu realitatea, ci mai degrabă ceea ce ar dori să vadă şi, de pe această bază, sunt tentaţi să sară la concluzii prea devreme şi să se desprindă de ele prea târziu. *„Gândirea în grup”,* chiar eronată, datorită relaţiilor din interiorul serviciilor de spionaj, are şanse să fie acceptată mai uşor de către consumatorii de informaţii, în detrimentul părerilor şi concluziilor individuale, de multe ori superioare. Aceasta poate duce la eşecuri.

Au existat şi există în lume „indivizi” valoroşi care şi-au pus amprenta asupra mersului istoriei, mai mult decât toate „colectivităţile” din lume luate la un loc. Istoria civilizaţiilor demonstrează, pentru cei ce o cunosc, faptul că nicio capodoperă, indiferent de domeniu, nu a fost rezultatul eforturilor unui „colectiv”. Chiar şi acolo unde lucrul în grup este obligatoriu, una din minţi este dominantă.

Aşa stau lucrurile şi în procesul de analiză a informaţiilor. Cei care *„gândesc în grup”,* fac parte, de regulă, din categoria celor care nu au curajul să-şi asume răspunderi şi, deci, riscuri. Aş include în această categorie mediocrităţile, oportuniştii şi impostorii dar mai ales carieriştii, care nu vor „să greşească”.

Atunci când se fac analize de fond este esenţial ca relaţiile ierarhice dintre analişti să aibă un rol cât mai redus. În cadrul Comitetului Mixt al Serviciilor de Informaţii (spionaj extern şi securitate internă), nucleul cel mai înalt de analiză, estimări şi coordonare al Marii Britanii, alcătuit din 16 membri, oameni de un înalt nivel academic şi profesional, nu există niciun fel de raporturi de subordonare. În practicile marilor democraţii occidentale s-au dovedit deosebit de utile întâlnirile dintre membrii forurilor politice înalte de decizie şi experţii de la nivelurile inferioare.

Analiştii de profesie au înţeles de multă vreme, din practica vieţii, faptul că impedimentele care îi împiedică să înţeleagă lumea în care trăiesc sunt atât de mari, încât şi fără diformităţile organizaţionale şi politizarea activităţii serviciilor de informaţii (spionaj) procesul final de analiză şi estimare poate aluneca pe direcţii greşite.

Specialiştii în materie au ajuns la concluzia că măsurile de reorganizare şi reformele (termen foarte la modă în ultimul deceniu al secolului XX) în serviciile de informaţii (spionaj) din toate statele mari ale lumii, după încheierea epocii „războiului rece” nu par a fi de natură să producă schimbări fundamentale, revoluţionare în activitatea acestora. Şi în viitor, guvernele vor trebui să se aştepte la eşecuri în activitatea serviciilor de informaţii. Au

fost şi vor fi frecvente cazurile când, fie din incompetenţă, fie din interes, analiştii nu reuşesc să ajungă la adevărata cauză a unor procese şi fenomene, lăsându-se furaţi de aparenţe.

Dacă ar fi întrebaţi care este sursa accidentelor de circulaţie auto pe drumurile publice, imensa majoritate a oamenilor ar răspunde că nerespectarea codului rutier, când de fapt acestea se datorează descoperirii motorului cu ardere internă şi a automobilului.

În S.U.A., în cadrul serviciilor de spionaj îşi desfăşoară activitatea în jur de 1.500 de analişti de nivel academic, iar în Marea Britanie circa 800, dispunând de cea mai sofisticată tehnologie de culegere şi prelucrare a informaţiilor şi, cu toate acestea, surprinderea politică la scară globală legată de Revoluţia Europeană de la 1989 nu a putut fi evitată. S-a constatat că creşterea efectivelor în structurile informative nu este o garanţie contra eşecurilor. Cu atât mai mult, în domeniul analizei, nu mulţimea este generatoare de valoare. Un grup restrâns de analişti de înalt profesionalism, fără prea multe ierarhii, este mult mai valoros decât o structură încărcată cu efective numeroase, cum s-a dovedit în cazul S.U.A., unde operează peste 40 de servicii de informaţii (spionaj).

Estimările cu valoare de alarmare presupun existenţa unor elemente profesionale de înalt nivel, capabile să

analizeze informaţiile provenite din toate sursele, atât tehnice cât mai ales umane, specialişti care au elaborat studii şi estimări cu caracter de prognoză timp îndelungat şi dispun de o experienţă proprie în acest domeniu.

Viaţa a demonstrat că serviciile de informaţii (spionaj) aflate într-o stare de război pe frontul invizibil nu au timp să „exerseze” pentru a se perfecţiona. Totodată, nici situaţiile în care acestea trebuie să tragă semnalul de alarmă nu sunt foarte frecvente. De regulă, asemenea alarme se cer a fi trase la intervale mari de timp. Anii gravi în care s-ar fi cerut „tragerea alarmei” de către serviciile de informaţii au fost 1913-1914, 1938-1939 şi 1988-1989, premergători celor două războaie mondiale şi imploziei fostei lumi comuniste. În niciuna din aceste perioade, capacitatea de prevedere a serviciilor de informaţii, precum şi a analiştilor, nu au fost la înălţime. Cauzele primului război mondial nu au fost elucidate în toată cuprinderea lor nici la 80 de ani de la încheierea acestuia. Adevărata analiză a războiului al doilea mondial a început după 1990 încoace, iar anul revoluţionar 1989 a surprins toate serviciile de informaţii ale lumii la un loc.

Serviciile de informaţii ale României din perioada premergătoare anului 1989 şi pe timpul evenimentelor din decembrie al aceluiaşi an s-au prezentat de-a dreptul dezastruos. Aceasta îşi explică caracterul spontan şi haotic

al Revoluţiei române, încheiată cu pierderi inutile de vieţi omeneşti.

Nenorocirea este că, după asemenea momente, experienţa câştigată tinde să fie pierdută, iar după un anumit timp, lecţia este uitată. Din această cauză, este nevoie să existe un element capabil să ţină sub o permanentă supraveghere mecanismele serviciilor de informaţii, pentru ca acestea să nu cadă în rutină şi blazare, să fie mereu alerte. Dăunătoare este şi practica foarte răspândită de a interveni cu *„măsuri radicale”* după producerea unor eşecuri sau dezastre. Asemenea „măsuri radicale” s-au aplicat şi în cazul serviciilor de informaţii şi de securitate ale României după evenimentele din decembrie 1989, care au condus, practic, la distrugerea şi deprofesionalizarea acestora. Aşa se explică şirul de evenimente grave constând din asalturile partidelor istorice asupra instituţiilor fragile ale statului din 1990, care au culminat cu fenomenul neo-legionar din Piaţa Universităţii. Pe acest fond al lipsei de autoritate au fost posibile „mineriadele” din 1990, 1991 şi 1999, încheiate cu celebra „bătălie de la Costeşti” dintre mineri şi forţele de ordine ale Ministerului de Interne, „grevele spontane” etc.

Întotdeauna, după dezastrele majore urmează *„ritualul reorganizărilor şi schimbărilor fundamentale”* dar, nu după mult timp, vechile practici şi obiceiuri se

reinstaurează, revin la suprafaţă.

În epoca „războiului rece”, serviciile de spionaj, mai ales cele militare, nu au dus lipsă de informaţii. Deficitară a fost capacitatea acestora de a le analiza şi evalua corect. Din această cauză, spionajul militar american şi britanic nu se bucură de o cotaţie bună.

Valoarea oricărui serviciu de informaţii (spionaj) este dată de măsura în care acesta deserveşte în mod eficient pe consumatorii de informaţii la nivel înalt, acolo unde se iau deciziile politice de valoare strategică. Este vorba de şeful statului, primul ministru, organul colectiv de decizie în problemele securităţii naţionale (Consiliul Suprem de Apărare a Ţării), miniştrii, şefii militari ai eşaloanelor superioare ale armatei.

Aceste eşantioane pretind din partea serviciilor de informaţii aprecieri şi concluzii superior analizate şi uşor de utilizat. Estimările la nivel naţional ocupă un loc de excepţie în statele dezvoltate. În România, aşa ceva nu există, fapt pentru care societatea noastră a fost şi este defazată în raport cu mersul istoriei.

Estimările naţionale sunt documente speciale de mare profunzime care prezintă situaţii ce s-ar putea produce pe viitor şi care ar avea efecte asupra securităţii naţionale şi politicii externe a statului. Estimările sunt necesare pentru acele situaţii care sunt dificil de anticipat,

pentru evoluţii probabile în legătură cu care nu există răspunsuri clare. Atunci când lucrurile sunt vizibil clare, nimeni nu are nevoie de estimări. O estimare, atunci când este elaborată de oameni competenţi, încearcă să reducă marja inevitabilă de incertitudine, prin calcule cât mai apropiate de evoluţiile viitoare probabile.

Elaborarea unor estimări constituie o activitate complexă, extrem de dificilă şi deosebit de profundă, bazată pe calcule bine fondate, operând cu date şi raţionamente logice, puse în evidenţă cu maximum de obiectivitate şi într-o manieră cât mai relevantă pentru factorul de decizie.

Simpla informare, fără o estimare, este lipsită de utilitate pentru factorii superiori de decizie. Informarea fără estimare a fost una din marile racile ale societăţii româneşti din 1990 încoace, fapt pentru care România, atât pe plan intern cât şi extern, s-a aflat în derivă, înregistrând dezastre pe toate planurile.

Estimările de valoare naţională nu pot fi produsul unei singure instituţii. La elaborarea acestora participă toate organismele implicate în activitatea de informaţii, precum şi cele care răspund de securitatea naţională.

În România, nu există structuri alcătuite din profesionişti de clasă – de la experţi până la savanţi şi academicieni – care să elaboreze estimări naţionale.

Consilierii aleşi pe criterii de rudenie sau de aport electoral la ultimele alegeri nu pot suplini competenţa şi profesionalismul. Aceasta explică haosul, improvizaţia şi stilul pompieristic de lucru în economie, securitatea naţională şi politica externă a României, care au caracterizat activitatea guvernelor din perioada post-totalitară, dar mai ales după 1996, şi care s-au tradus într-un dezastru generalizat.

O sursă de nenorociri pentru societăţile mai puţin dezvoltate, iar uneori chiar şi pentru cele avansate, o constituie faptul că oamenii politici, inclusiv din rândul celor iluştri, nu au ştiut să formuleze cereri calificate de informaţii organelor de care dispuneau.

Henry Kissinger, pe vremea cât a deţinut funcţia de consilier pentru problemele de securitate naţională din S.U.A., a declarat deschis că nu ştie ce să ceară serviciilor de informaţii, dar că a sesizat datele de valoare atunci când i-au fost aduse la cunoştinţă de către acestea.

Nu cred că preşedintele României, Emil Constantinescu, ales în 1996, a ştiut vreodată ce să ceară serviciilor de informaţii – respectiv S.R.I. şi Serviciul de Informaţii Externe, ca să nu mai vorbim de Direcţia de Informaţii Militare, organ de cercetare strategică militară externă, care, atât la Cotroceni, cât şi în mass-media scrisă şi audio-vizuală, este confundată, de o manieră vulgară şi

iresponsabilă, cu serviciul de contrainformaţii din vechea Securitate.

Iată de ce serviciile de informaţii, de la noi sau de pretutindeni în lume, ar avea datoria de a veni în întâmpinarea nevoilor utilizatorilor de informaţii, chiar dacă aceştia nu formulează cereri concrete, corecte şi oportune.

Această trăsătură este de natură să confere valoare unui serviciu de informaţii modern, ancorat în realităţile lumii contemporane.

Capitolul III: CULISELE RĂZBOIULUI RECE

Experienţa istorică a ultimei jumătăţi a secolului XX demonstrează că toate acţiunile guvernelor Marilor Puteri ale lumii în planul relaţiilor internaţionale, implicarea acestora în conflicte, războaie locale, războaie civile, embargouri şi sancţiuni, şi în general în tot ceea ce a făcut obiectul confruntărilor dintre cele două lumi, capitalistă şi socialistă, au fost iniţiate pe baza unor informaţii, concluzii şi estimări furnizate de serviciile de spionaj ale acestora. Cel puţin în epoca războiului rece, impactul organizaţiilor de spionaj militar asupra cursului evenimentelor lumii contemporane a fost imens. Am toate motivele să cred că situaţia va fi aceeaşi şi în primele decenii ale secolului XXI.

Istoricii şi politologii de marcă ai lumii contemporane sunt unanimi în aprecierea că esenţa politică a evoluţiei societăţii omeneşti din perioada postbelică a fost dată de această stare cunoscută sub genericul de *„război rece”.*

Nimeni nu poate preciza cu exactitate matematică momentul declanşării şi nici al încetării războiului rece. Cert este însă faptul că războiul rece este acea perioadă din

istoria mondială care s-a derulat în intervalul de timp cuprins între mandatul de preşedinte al S.U.A. deţinut de Harry Truman, lider absolut al lumii capitaliste – care l-a declanşat – şi mandatul de preşedinte al U.R.S.S. al lui Mihail Gorbaciov, liderul lumii socialiste, pe care, în încercarea de a o „reforma”, a condus-o la faliment, punând capăt acestui război.

Richard Gid Powers, analist politic din S.U.A. în cartea sa *„Istoria anticomunismului american”* apărută în anul 1995, apreciază că momentul istoric al declanşării războiului rece ar fi fost marcat de celebrul discurs al fostului premier britanic Wiston Churchill, rostit la Westminster College din Fulton, statul Missouri, S.U.A., la 5 martie 1946. Sunt şi păreri potrivit cărora chiar întâlnirea la Postdam a fost punctul de plecare al acestei epoci.

Părerea noastră este că *„războiul rece*” a început în Peninsula Balcanică, pe fondul războiului civil din Grecia între forţele comuniste ale generalului Markos, care au dus lupta de rezistenţă împotriva ocupaţiei germane, şi forţele regaliste înapoiate din exil, care au revendicat puterea. Forţele regaliste sprijinite de trupe britanice au fost pe punctul de a pierde războiul la începutul anului 1947. Atunci au intrat în joc S.U.A. şi forţele sale armate, iar armata comunistă a generalului Markos a fost zdrobită. Tot în acea perioadă, s-a consumat criza politică dintre U.R.S.S.

şi Turcia cu privire la regimul strâmtorilor Bosfor şi Dardanele. I. V. Stalin le-a cerut turcilor ca paza militară şi administrarea acestor strâmtori să se facă şi cu participarea U.R.S.S., adică să se modifice Tratatul de la Montreaux. S.U.A. au sărit în ajutorul Turciei, dislocând Flota a 6-a în Marea Mediterană, care, după zece ani de la încheierea războiului rece, nu dă niciun semn că ar dori să se retragă din această zonă.

Toate aceste evenimente de criză balcanică au determinat lansarea, la 12 martie 1947, a *„doctrinei Truman”* de luptă împotriva comunismului la scară globală.

Concepţiile strategice şi doctrinare ale războiului rece declanşat de către S.U.A. în 1947 au fost elaborate de către Consiliul Securităţii Naţionale, Comitetul întrunit al şefilor de State Majore (echivalentul european al Statului Major General), pe baza informaţiilor şi estimărilor strategice prezentate de serviciile militare de spionaj.

Esenţa *„doctrinei Truman*” era distrugerea comunismului, iar liderii politici şi militari ai acelor timpuri susţineau în mod public nu numai inevitabilitatea unui război între S.U.A. şi U.R.S.S., ci şi caracterul iminent al acestuia.

S.U.A. – militarizare de (10.000) miliarde!

Jurnalistul american Herbert Boyard Swope a definit războiul rece ca fiind *„o stare nici de pace nici de război, o rivalitate controlată de teama războiului nuclear*".

O definiţie mai apropiată de adevăr ar fi aceea că „*războiul rece a constituit o continuare a celui de-al doilea război mondial, cu mijloace neviolente, materializată în cursa înarmărilor nucleare, a embargoului economic, tehnologic şi financiar al campaniilor psihologice de către lumea capitalistă dezvoltată, împotriva lumii socialiste*".

Apreciem că atragerea fostei lumi socialiste în angrenajele războiului rece a constituit unul din cele mai mari succese ale serviciilor militare de spionaj care a jucat un rol major în aducerea la starea de faliment a acestei lumi. Astfel, din surse americane demne de încredere, devenite publice după 1990, rezultă că, în epoca războiului rece, numai S.U.A. au cheltuit în scopuri militare astronomica sumă de 10.000 miliarde dolari!

Căzute în capcana războiului rece, U.R.S.S. şi statele aliate ale acesteia din cadrul Tratatului de la Varşovia, în urmărirea obiectivului himeric al *„parităţii militare"* cu lumea capitalistă, au cheltuit la un loc cel puţin echivalentul acestei sume până în 1985, dacă nu chiar şi mai mult, având în vedere nivelul tehnologic mai redus, al faptului că

pentru aceeaşi unitate de produs militar, în Est se consumau de 2-3 ori mai multă energie şi materii prime.

Dacă fosta lume socialistă ar fi utilizat în scopul modernizării economiilor lor şi al creşterii nivelului de trai al populaţiei aceste uriaşe sume, cel mai probabil era că socialismul est-european nu ar fi ajuns la colapsul din 1989.

Epoca războiului rece a avantajat din toate punctele de vedere lumea capitalistă dezvoltată, în frunte cu S.U.A., şi a fost cursul sigur spre dezastru al lumii socialiste din Europa.

Judecând lucrurile prin prisma rezultatelor finale ale epocii războiului rece – singurele care contează în faţa judecării istoriei – considerăm că lumea occidentală bogată şi puternic dezvoltată a adoptat o strategie ce s-a dovedit superioară celei a fostei lumi socialiste care deşi a repurtat imense succese pe calea modernităţii nu a putut face faţă concurenţei.

Ce s-a petrecut între 12 martie 1947, când a fost lansată *„doctrina Truman”* şi 25 decembrie 1991, când a fost coborât drapelul sovietic de pe turnul Kremlinului, marcând decesul „înspăimântătoarei” U.R.S.S., sunt de acum, „detalii” istorice.

Pentru S.U.A., războiul rece a reprezentat o sursă inepuizabilă de comenzi pentru uriaşa ei industrie de război, de sute de miliarde de dolari pe an, a însemnat

imense oportunităţi de locuri de muncă şi salarii mari pentru milioanele de demobilizaţi (circa 9 milioane), a însemnat accelerarea progresului tehnologic, în timp ce pentru ruşi şi aliaţii lor acesta a însemnat luarea „untului” de la gura populaţiei şi transformarea lui în „tunuri”.

Una din cele mai strălucite analize ale epocii războiului rece, de o imensă valoare documentară, desprinsă de orice influenţe ideologice şi interese politice, îmbibată de la un capăt la altul de simţământul curat faţă de adevăr, îi aparţine eminentului istoric american Edward Pessen, profesor emerit al Colegiului Baruch, din cadrul Centrului Universitar New York, în cartea sa *„Pierzându-ne sufletele. Experienţa americană în războiul rece”,* apărută la Chicago, în anul 1993. În continuare, vom merge, în principal, pe firul acestei analize dar şi a altor personalităţi ale gândirii politice americane, mai ales din mediul academic şi universitar, mai puţin infectat de virusul anti-comunismului fanatic, de natură să deformeze realitatea.

Edward Pessen a fost orice numai pro-comunist nu, iar analiza lui este un model de imparţialitate în faţa istoriei şi un motiv de admiraţie pentru adevărata şcoală de gândire politică a elitei intelectuale din S.U.A., de la care „elita” intelectuală din România are enorm de învăţat.

Fără să treacă cu vederea excesele totalitarismului şi dictatorilor fostei lumi socialiste de tip sovietic, inclusiv

actele agresive grave, precum zdrobirea revoltei din Ungaria din 1956, intervenţia din Cehoslovacia din 1968, invazia din Afganistan din 1979, îngrădirile şi încălcările drepturilor omului, E. Pessen demonstrează că *„nu lumea comunistă* s-a *făcut vinovată de declanşarea şi purtarea războiului rece, care s-ar fi putut încheia cu o conflagraţie nucleară globală, ci S.U.A. şi principalii săi aliaţi, mai ales Marea Britanie”.* Winston Churchill s-a înţeles perfect cu Harry Truman, căruia, în cercurile sale restrânse, îi plăcea să se compare cu Napoleon Bonaparte pentru motivul că în timpul primului război mondial a ajuns la gradul de căpitan de artilerie. Mai bine s-ar fi comparat cu Hitler, deoarece ambii aveau ca studii doar liceul şi ambii se pricepeau la incinerat oameni: Hitler în cuptoarele de la Auschwitz, iar Truman sub temperatura din stele a bombelor atomice de la Hiroşima şi Nagasaki…

„Buldogul britanic”, cum i se mai spunea lui Sir Winston Churchill, a afirmat, în 1945, că „*Dumnezeu a dat bomba atomică Statelor Unite ale Americii”* şi tot în anul respectiv a mai spus că *„cine posedă arma atomică va stăpâni lumea”.* În privinţa „stăpânirii lumii”, Churchill a avut dreptate, deoarece în epoca războiului rece S.U.A. au devenit stăpânul absolut al lumii capitaliste. Această poziţie a început să scârţâie şi să se destrame odată cu încheierea acestui război.

Edward Pessen, demonstrează că, în toată perioada confruntărilor Est - Vest din 1945 până în 1989, „*mijloacele mass-media americane, atât cele scrise, cât mai ales cele audiovizuale, au minţit perpetuum, au dus în eroare şi au deformat până la schilodire opinia publică americană*”, mai ales sub influenţa C.I.A.

Acelaşi lucru îl susţine şi Gregori D. Foster, profesor emerit la Colegiul Industrial al Universităţii pentru Apărare din Washington, care a scris în buletinul „Society” din noiembrie 1997: „*Aderarea S.U.A. la antisovietism şi dogma războiului rece au generat un proces de autoorbire pentru forţele politice tradiţionale din S.U.A. Statele Unite au nevoie de o viziune doctrinară complet nouă detaşată de epoca şi practicile războiului rece. Acest lucru încă nu s-a produs în anii care au trecut de la încetarea războiului rece*” (şi nu se va produce nici în anii ce urmează – n.a.).

Distrugerea comunismului, ştergerea lui de pe faţa pământului şi din conştiinţa oamenilor, a constituit obiectivul politico-strategic extern fundamental al administraţiilor succesive ale S.U.A., încă din 1917 – de la succesul revoluţiei ruse şi până la dispariţia U.R.S.S., în 25 decembrie 1991.

Prima *„cruciadă împotriva comunismului”,* intervenţia celor 17 state capitaliste împotriva Rusiei bolşevice, din 1918, a fost organizată şi sponsorizată de către S.U.A.

Când Germania a atacat U.R.S.S. la 22 iunie 1941, cu larga participare şi a armatei române sub comanda nemijlocită a generalului Ion Antonescu, preşedintele S.U.A., Franklin Delano Roosevelt, s-a arătat încântat să-i vadă pe cei doi mari dictatori ai Europei, Adolf Hitler şi Iosif Stalin, nimicindu-se reciproc. Administraţia Roosevelt ştia, din experienţa primului război mondial, că autodistrugerea Europei nu-i poate fi decât benefică, de natură să-i aducă bogăţii imense prin livrările de arme şi, în final, dominaţia politică şi economică asupra celei mai dezvoltate jumătăţi a continentului, aşa cum de altfel s-a şi întâmplat după 1945.

Dacă nu s-ar fi produs atacul devastator şi prin surprindere al Japoniei asupra flotei americane din Pacific de la Pearl Harbour din 6 decembrie 1941 şi dacă Adolf Hitler, onorându-şi obligaţiile asumate prin *„Pactul Tripartit”* faţă de Japonia, nu ar fi comis actul nebunesc de a declara război Americii, cel mai probabil că S.U.A. nu ar fi intrat în războiul al doilea mondial, sau ar fi făcut-o în ultimele luni ale acesteia, pentru a trage maximum de foloase şi nu a permite Armatei Roşii să ajungă la Canalul Mânecii şi la Paris.

Doctrina Truman

Cât de mult i-au „iubit” americanii pe ruşi, în cursul celui de-al doilea război mondial, cu care erau aliaţi, ne-o spune istoricul american Edward Pessen în cartea *„Pierzându-si sufletele”.*

Astfel, în toamna anului 1942, când pe frontul sovieto-german se concentrau forţele pentru cea mai mare şi mai crâncenă bătălie din istoria tuturor războaielor, *„Bătălia Stalingradului”,* generalul american Leslie R. Grover, numit director al „proiectului Manhattan”, ce avea să ducă la realizarea bombei atomice, declara cu convingere că „*Rusia Sovietică şi nu Germania nazistă este adevăratul inamic al S.U.A*.”. Întregul proiect de realizare a bombei atomice, a declarat după război generalul L. R. Grover, s-a desfăşurat sub imperiul acestor convingeri. În mai 1945, când nici nu se uscase bine cerneala de pe actul de capitulare a Germaniei hitleriste, secretarul de stat al S.U.A., Joseph Grew, descria Uniunea Sovietică drept „*inamicul viitor cert al Americii”.*

La scurt timp de la terminarea celui de-al doilea război mondial, conducătorii politici ai S.U.A. au început să vorbească despre U.R.S.S. ca despre o ţară inamică.

De la preşedintele Harry Truman încolo, S.U.A. au început să îmbine declaraţiile antisovietice cu acţiuni concrete. *„Doctrina Truman*”, care a marcat declanşarea propriu-zisă a *„războiului rece”,* a constituit, totodată, şi o

îndepărtare totală a diplomaţiei americane de valorile sale tradiţionale, în esenţă, de tratarea drept „inamic” doar a acelui stat care se găsea în stare de război efectiv cu S.U.A., desfăşurând acţiuni militare directe împotriva forţelor armate de uscat, aeriene şi navale ale Statelor Unite. Or, de la apariţia sa în 1923 şi până la dezmembrarea, în decembrie 1991, U.R.S.S. nu s-a găsit niciodată în această postură, în raporturile sale cu S.U.A...

Focul de armă care a declanşat ostilităţile americano-sovietice în contextul „războiului rece”, care a durat 45 ani, l-a constituit *„telegrama de opt mii de cuvinte”* înaintată Departamentului de Stat al S.U.A., la 22 februarie 1946, de către George F. Kennan, însărcinatul cu afaceri al ambasadei S.U.A. la Moscova, care, printr-un ordin în rezoluţie al preşedintelui H. Truman, a circulat pe la toate personalităţile, în toate cercurile politice, cu rol determinant în conducerea S.U.A., indiferent de apartenenţa lor de partid. În acest document oficial, cunoscut şi sub sintagma de *„telegrama lungă”,* U.R.S.S. era descrisă ca un stat paranoic, dominat de conducători fanatici, decişi să ducă o luptă „pe viaţă şi pe moarte” pentru distrugerea totală a adversarilor săi, pe primul plan aflându-se desigur S.U.A. şi modul de viaţă american. G. F. Kennan cerea, în termenii cei mai categorici, Administraţiei americane, să adopte *„un mod de gândire tipic de război”,* în relaţiile cu *„acest*

duşman de moarte” care era U.R.S.S. Ulterior, Kennan a revenit asupra majorităţii aprecierilor şi recomandărilor sale, dar răul era deja făcut, iar *„doctrina Truman”* a trasat liniile fundamentale ale politicii externe americane în relaţiile cu *„lumea comunistă”,* în spiritul acestui document diplomatic. Ostilitatea S.U.A. faţă de fosta sa aliată din cel de-al doilea război mondial era exprimată nu numai în documente secrete de stat, ci tot mai evident, în declaraţiile publice ale unor personalităţi marcante, politice şi militare, în articole, studii, eseuri, emisiuni de radio şi televiziune.

Remarcabile în acest sens au fost declaraţiile generalilor americani de aviaţie Curtis Le May, Cari Spaatz şi George Kenney, prin care aceştia făceau cunoscute intenţiile S.U.A. de a efectua bombardamente atomice asupra U.R.S.S. în războiul ce se prefigura între cele două mari puteri.

Referitor la prima mare criză politico-militară din Europa, respectiv blocada Berlinului din 1948, când forţele armate aliate s-au aflat fată în faţă, dar ca armate inamice, Edward Pessen demonstrează că aceasta a fost provocată de S.U.A., Marea Britanie şi Franţa. Acestea au unificat zonele lor de ocupaţie, punând bazele Germaniei Federale şi încălcând grav prevederile acordurilor de la Yalta şi Potsdam, care prevedeau că *„orice schimbare în statutul*

zonelor de ocupaţie nu se putea face decât cu acordul deplin al S.U.A, U.R.S.S. şi Marii Britanii” la care, ulterior, a fost admisă şi Franţa.

Ruşii au răspuns prin închiderea accesului celor trei puteri occidentale la sectoarele lor de ocupaţie din Berlinul de Vest, care fuseseră create tocmai pentru administrarea zonelor de ocupaţie. Din moment ce zonele de ocupaţie din Vestul Germaniei au fost lichidate, Moscova a replicat prin tentativa de scoatere a foştilor aliaţi din Berlin. Tentativa a eşuat, printre altele, şi datorită faptului că S.U.A. deţineau monopolul asupra armei atomice şi dispuneau la acea dată de circa 400 de bombe atomice şi de circa 3.600 de avioane de bombardament strategic, cu care putea devasta ce mai rămăsese în picioare din oraşele ruseşti. Timp de 50 de ani, opiniei publice americane i-a fost prezentată o singură faţetă a monedei, adică „blocarea brutală a căilor de acces spre Berlin de către comunişti” pur şi simplu, aşa din senin…

În iunie 1946, Comitetul întrunit al Şefilor Statelor Majore al Armatei S.U.A., în baza informaţiilor şi estimărilor serviciilor militare de spionaj, au prezentat spre aprobare preşedintelui S.U.A „Planul Dropshot” de atac nuclear asupra U.R.S.S. şi a Europei Centrale. Planul a fost susţinut cu argumente puternice de către generalul Leslie Groves, directorul „Programului Manhattan”, care a condus la

realizarea primelor bombe atomice. Acest plan a fost abandonat, la 1 ianuarie 1957, de către preşedintele Eisenhower, care s-a îngrozit pur şi simplu când a luat cunoştinţă de conţinutul lui, cerând chiar admonestarea autorilor acestui plan nebunesc.

Directiva N.S.C. – 68

În septembrie 1949, când în cercurile politice conducătoare americane s-a aflat despre efectuarea primei explozii atomice de către Uniunea Sovietică, pe fondul unei atmosfere generale de panică ce a cuprins societatea americană, senatorul Brian McMahon, preşedintele Comitetului întrunit pentru Energia Atomică a Congresului S.U.A., a făcut, în prezenţa lui David Lilienthal, o declaraţie apocaliptică: *„Să-i spulberăm pe sovietici de pe suprafaţa pământului cât mai rapid posibil, altfel ne vor spulbera ei pe noi! Timpul nu mai aşteaptă”.* Din aprilie 1950, timp de un sfert de secol, la baza politicii S.U.A. faţă de U.R.S.S. şi în general faţă de „lumea comunistă”, a stat directiva „N.S.C.-68”, elaborată de Consiliul Securităţii Naţionale. Directiva, păstrată în cel mai desăvârşit secret, la care, printre alţii, a lucrat şi P. Nitze, era obligatorie pentru Ministerul de Externe şi Pentagon. În conţinutul acestui

document, cu valoare ideologică şi doctrinară, U.R.S.S. şi ţările aliate erau definite ca *„inamici ai S.U.A.”* şi reprezentau *„societăţi de sclavi, animate de credinţe fanatice, în totală antiteză cu societatea americană şi care urmăreau dominaţia lumii*”.

Atunci când analişti americani autentici au avut acces la acest document, printre care şi Thomas G. Paterson, unul dintre cei mai reputaţi analişti politici americani, specialist în problemele „războiului rece”, acesta a rămas stupefiat de amatorismul, caracterul improvizat, denaturările crase şi lipsa de esenţă a acestui act cu putere de directivă. În „N.S.C.-68” s-a vorbit despre *„monolitul comunist”,* care nu a existat niciodată, despre *„pericolul invaziei comuniste*” asupra teritoriului american şi alte enormităţi dezminţite de istorie, însoţite de recomandări draconice, pe care preşedinţii S.U.A. de la H. Truman încolo le-au aprobat.

Directiva N.S.C.- 68 considera însuşi faptul existenţei U.R.S.S. un motiv de război pentru S.U.A., deoarece aceasta, prin ideologia şi sistemul său economic, constituia un pericol de moarte pentru S.U.A. Cât adevăr a conţinut această teză s-a putut constata în decembrie 1991, când a fost coborât steagul roşu de pe turnul de la Kremlin.

În baza Directivei N.S.C. – 68, preşedintele Harry Truman a angajat S.U.A. în războiul din Coreea, care i-a costat pe americani viaţa a 58.000 de soldaţi şi 250.000 de

răniţi şi mutilaţi.

Putini oameni din lume ştiu că, la 27 ianuarie 1952, la sugestia serviciilor de spionaj americane patronate de C.I.A., preşedintelui H. Truman i-a fost pregătit şi prezentat un ultimatum adresat U.R.S.S. şi Chinei prin care cele două puteri comuniste erau ameninţate că S.U.A. vor lovi cu mijloace nucleare Moscova, St. Petersburg (Leningrad), Pekin (Beijing) şi Shanhai, precum şi toate centrele industriale ale acestora, dacă cele două ţări nu încetează amestecul lor în războiul din Coreea. Preşedintele S.U.A. nu a dat curs acestui „ultimatum” care ar fi declanşat cel de-al treilea război mondial, printre altele, datorită faptului că, de data aceasta, şi ruşii aveau arma atomică. Războiul din Peninsula Coreea, declanşat de Kim Ir Sen în 1950, nu s-a încheiat nici în zilele noastre. Acesta a fost doar „îngheţat” prin armistiţiul încheiat în 1953 între S.U.A., China şi cele două state coreene. În Coreea de Sud, continuă să staţioneze şi în prezent 45.000 de militari americani, care dispun, printre altele, de 200 de lovituri nucleare.

Este cât se poate de evident că S.U.A. nu sunt interesate în soluţionarea problemei coreene, deoarece o reconciliere nord-sud şi o eventuală reunificare a celor două Coreei ar duce la retragerea trupelor americane din peninsulă şi la căderea întregului dispozitiv militar strategic american din Pacific, deoarece nu ar mai exista justificare

pentru menţinerea în continuare a celor 100.000 de militari americani în Japonia.

Serviciile de spionaj militar ale S.U.A. şi mai ales analiştii din C.I.A. au interpretat războiul din Coreea ca pe o *„repetiţie în vederea unui atac împotriva lumii occidentale”.* Ideea a fost acceptată la „Casa Albă” şi, ca urmare pentru prima dată, Armata a 7-a americană din Germania de Vest a fost înzestrată cu arme atomice cu destinaţie tactică şi operativă. În acelaşi timp, au fost accelerate măsurile de reînarmare a Germaniei Federale care, în luna mai 1955, a fost admisă în N.A.T.O. În acest mod teama permanentă a lui I. V. Stalin de o alianţă generală militară a lumii capitaliste împotriva U.R.S.S. s-a dovedit reală. Din anul 1955 şi până în zilele noastre, N.A.T.O. şi Tratatul de Securitate S.U.A.- Japonia au confruntat U.R.S.S. şi apoi Federaţia Rusă cu un „front unit” al lumii capitaliste împotriva sa. Opoziţia Rusiei faţă de expansiunea spre est a N.A.T.O. are adânci rădăcini istorice, precum şi o experienţă amară.

Expansiunea spre est a N.A.T.O. este antirusească, de inspiraţie pur americană şi contrară intereselor generale ale Europei secolului XXI.

Politica externă şi internă a S.U.A., în ansamblul ei, precum şi atitudinea acestei superputeri mondiale faţă de fosta lume comunistă, au fost influenţate în mod decisiv de

două instituţii fundamentale ale societăţii americane şi anume Agenţia Centrală de Informaţii (C.I.A.) şi Biroul Federal de Investigaţii (F.B.I.).

Nu este în intenţia noastră să formulăm acuze la adresa celor două instituţii şi nici să le conturăm imagini false, denaturate, specifice propagandei *„antiimperialiste”* orchestrată de sovietici, în epoca *„războiului rece”.* Consider că a sosit însă timpul ca şi marele public din România să aibă acces la informaţii şi aprecieri ancorate în realităţile epocii noastre şi de aceea în prezentarea succintă a rolului şi locului C.I.A. Şi F.B.I. în asigurarea securităţii S.U.A. şi „*combaterea comunismului*”, vor fi folosite, în exclusivitate surse, concluzii, date şi informaţii de provenienţă americană din anii „post război rece”, adică 1990-1995.

Cunoaşterea este o condiţie fundamentală a supravieţuirii şi, de aceea, existenta unor servicii de informaţii este semnalată încă de la începuturile civilizaţiei umane.

„Monstruozitatea” C.I.A.

Agenţia Centrală de Informaţii a luat fiinţă din iniţiativa preşedintelui Harry Truman, având ca fundament

juridic *„National Security Act – 1947”.*

Scopul iniţial al C.I.A. a fost, pe de o parte, culegerea de informaţii din toate domeniile practicii umane, considerate ca utile intereselor S.U.A., iar pe de altă parte, să coordoneze activitatea de culegere de informaţii de către celelalte servicii de informaţii existente la nivele departamentale, inclusiv militare, precum şi elaborarea „estimărilor naţionale” cu relevanţă deosebită în ceea ce priveşte securitatea S.U.A. Din acest punct de vedere, C.I.A. Nu se deosebeşte cu nimic de celelalte servicii de informaţii din statele dezvoltate ale lumii. La numai doi ani de la înfiinţare, prin documentul *„Central Intelligence Agency Act – 1949”,* Serviciul de Informaţii al S.U.A. primeşte împuterniciri care îl va detaşa net de tot ceea ce a cunoscut istoria în această materie. Pe lângă culegerea de informaţii, C.I.A. a fost împuternicită să desfăşoare *„orice fel de acţiuni, de natură secretă, gândite de Consiliul Securităţii Naţionale şi preşedintele S.U.A., vizând să apere sau să promoveze interesele naţiunii americane în lume”.* Într-o formulă mai puţin codificată, este vorba de faptul că C.I.A. a fost autorizată să organizeze *„acţiuni acoperite”* (secrete, camuflate, mascate, clandestine etc.) nu numai pentru culegerea de informaţii, ci şi pentru a influenţa cursul evenimentelor dintr-o ţară, zonă, continent, precum şi din întreaga lume, în sensul dorinţelor şi intereselor S.U.A.

Pe fondul acestor atribuţiuni funcţionale, vag formulate, având la dispoziţie fonduri nelimitate, C.I.A. s-a transformat într-un organ de dimensiuni şi potenţial uriaşe, o adevărată *„monstruozitate”,* după cum afirmă Victor Marchetti şi John D. Marks, doi foşti agenţi profesionişti ai acestei agenţii, în cartea *„C.I.A. şi cultul informaţiilor”,* apărută în S.U.A. în 1974, şi pentru care cei doi autori au fost deferiţi justiţiei.

În epoca *„războiului rece”,* în jurul C.I.A. şi acţiunilor sale, s-a clădit treptat, un adevărat cult. Instituţia este controlată şi dominată de *„supermenii”* din departamentele operaţiilor clandestine, iar patronii şi prietenii C.I.A. se numără din rândul celor mai înalte oficialităţi din guvernul federal american. Conexiunile şi influenţa C.I.A. în societatea americană sunt imense, extinzându-se mult în afara cercurilor guvernamentale, fiind prezente în cele mai mari şi mai puternice centre industriale, comerciale, financiar-bancare şi în mişcarea sindicală. C.I.A. este, de asemenea, puternic reprezentată în cercurile ştiinţifice academice, precum şi în mass-media americană. Miliardarul american Ross Perot, candidat la alegerile prezidenţiale alături de William Clinton şi G. Bush, în 1992, este unul din „pionii” neoficiali ai C.I.A., sub firma căruia au fost finanţate multe acţiuni clandestine ale acestei agenţii.

Printre marile acţiuni cu rezonanţă internaţională pot

fi amintite cele din Franţa şi Italia din 1948, intrarea S.U.A. în războiul din Coreea şi în războiul din Vietnam, încheiate cu consecinţe dezastruoase pentru americani, lovitura de stat din Guatemala din 1954, rebeliunea din Indonezia din 1958, zborurile avioanelor „U-2” peste teritoriul fostei U.R.S.S., încheiate prin doborârea lui F. G. Powers, în 1960, invazia anti-Castro, zdrobită de cubanezi în Golful Porcilor, în 1961, asasinarea preşedintelui Republicii Chile, Salvador Alende şi multe altele.

O greşeală strategică enormă săvârşită de către S.U.A. pe frontul anticomunismului, la sugestiile insistente ale C.I.A., a constituit-o angajarea S.U.A. în războiul din Vietnam.

Analiştii din cadrul C.I.A. l-au convins pe preşedintele Johnson că dacă nu va interveni în Vietnamul de sud şi acesta va cădea în totalitate sub controlul comuniştilor, toate celelalte state din Asia de sud-est vor cădea sub controlul comuniştilor potrivit *„teoriei dominoului”.*

Timp de 10, ani între 1965-1975, o uriaşă armată americană, cu un efectiv de 560.000 de soldaţi, susţinută de cea mai puternică şi mai mare aviaţie din lume şi de Flota a 7-a din Pacific, a purtat un război nimicitor, aruncând asupra acestei ţări, atât în nord cât şi în sud, de 6 ori mai multe mijloace explozive decât s-au folosit în tot cursul celui de-al doilea război mondial. În final, războiul a

fost pierdut cu preţul vieţii a circa 60.000 de militari, 200.000 de răniţi şi cheltuirea a circa 150 miliarde dolari. Cea mai mare putere economică şi militară a lumii a suferit o umilire uriaşă care a dat naştere *„sindromului vietnamez”,* de care americanii continuă să fie afectaţi. Şi în acest război, serviciile de spionaj americane au insistat pentru recurgerea la armamentul nuclear. Acest lucru nu a fost acceptat printre altele şi datorită faptului că, din 1964, şi China a intrat în rândul puterilor nucleare.

Un moment „de glorie” pentru C.I.A. pe frontul combaterii comunismului, l-a constituit descoperirea, în octombrie 1962, a rachetelor ruseşti din Cuba şi izbucnirea pe această bază, a uneia din cele mai grave crize din perioada războiului rece, care a împins omenirea la un pas de o catastrofă nucleară.

În vara anului 1962, centrele C.I.A. din Florida, de interogare a transfugilor cubanezi, au obţinut de la aceştia unele informaţii fragmentare cu privire la executarea pe teritoriul Cubei a unor lucrări de construcţii cu un regim de pază militară extrem de severă.

La 14 octombrie 1962, C.I.A. a efectuat un zbor de recunoaştere cu un avion de tip „U-2” care, în numai 6 minute, a executat 928 de fotografii. Pe baza acestora, analiştii foto americani au ajuns la concluzia că este vorba de o bază de lansare a unor rachete cu rază medie de

acţiune. În total, au fost identificate 48 de rachete apreciate ca având o bătaie maximă de 3.000-3.500 km, două treimi din acestea fiind gata de lansare. Aceste informaţii au produs o adevărată furtună la Pentagon şi în opinia publică americană, stârnită de o propagandă furibundă alimentată de C.I.A.

Singurul loc unde situaţia se judeca „la rece” şi cu discernământ era la Casa Albă, în cabinetul oval al tânărului preşedinte al S.U.A., John Fitzgerald Kennedy. Orbită de furia împotriva regimului lui Fidel Castro pentru zdrobitoarea înfrângere produsă invaziei din Golful Porcilor, organizată de spionajul militar american în 1961, C.I.A. împreună cu Pentagonul optau pentru invadarea imediată de către armata S.U.A. a Cubei. Fată de această soluţie radicală, sfătuit de consilieri cu judecată, J. F. Kennedy a recurs la cea mai uşoară şi mai puţin periculoasă dintre măsuri şi anume o blocadă navală. Totodată, partea americană a cerut în termeni categorici Kremlinului să-şi retragă rachetele. În această perioadă, toate navele sovietice care încercau să intre în apele cubaneze erau interceptate de nave de război americane şi obligate să se întoarcă din drum. La primul refuz al secretarului general al P.C.U.S., Nikita Hruşciov, de a-şi retrage rachetele, J. F. Kennedy ordonă intrarea în stare de alarmă a mijloacelor strategice nucleare terestre, aeriene şi navale. Hruşciov

ordonă acelaşi lucru „triadei nucleare strategice ruseşti”. Tensiunea a atins cote maxime. Anastas Mikoian, vice-preşedintele U.R.S.S., considerat un diplomat de înaltă clasă, este trimis în zonă şi, după aproximativ două săptămâni de schimburi de note, declaraţii şi ameninţări, criza s-a aplanat. N. S. Hruşciov a fost de acord să-şi retragă rachetele. Timp de peste 30 de ani, propaganda americană a prezentat această retragere drept cel mai mare triumf asupra ruşilor, o umilire şi o dare înapoi a liderului sovietic, o victorie răsunătoare a lui J. F. Kennedy etc. Adevărul este însă cu totul altul. Elementele *„crizei rachetelor din Cuba”* au fost mult mai complexe, iar efectele produse s-au prelungit până în zilele noastre.

Rusii au riscat în mod calculat în această acţiune, dislocând cele 48 de rachete în Cuba printr-o operaţiune absolut reuşită deoarece spionajul american le-a descoperit abia când erau pe rampe. Operaţiunea în sine a fost declanşată ca urmare a dislocării de către S.U.A. a 48 de rachete americane de tip Jupiter în zona Izmirului din Turcia, a altor 48 de rachete de acelaşi tip în nordul Italiei şi a 80 de rachete de tip Thor în Marea Britanie. Prin dislocarea rachetelor ruseşti în Cuba, Kremlinul a realizat o surprindere totală a S.U.A. Totodată, pentru anul 1962-1963, americanii pregăteau o mare invazie în Cuba de data aceasta cu participarea armatei americane. J. F. Kennedy a

înţeles că dacă s-ar fi încercat distrugerea cu ajutorul aviaţiei a bazei de rachete ruseşti din Cuba, ar fi fost suficient ca 2-3 asemenea rachete cu încărcături nucleare să fi fost lansate asupra New Yorkului, de exemplu, şi milioane de americani şi-ar fi pierdut viaţa. Atacarea Cubei ar fi generat reacţii militare ruseşti în Europa, împotriva Germaniei, Franţei şi Marii Britanii, care se aflau sub tirul rachetelor ruseşti cu rază medie de acţiune. Criza s-a încheiat cu rezultate fericite pentru toată lumea. Hruşciov şi-a retras rachetele din Cuba, dând o mare satisfacţie opiniei publice americane dar, în acelaşi timp, s-au produs şi lucruri pe care mass-media din S.U.A. Nu le-a menţionat niciodată, şi anume: până la sfârşitul anului 1963, aşa cum s-a angajat J. F. Kennedy faţă de ruşi, toate rachetele americane cu rază medie de acţiune din Europa au fost retrase. Totodată, în schimbul „cedărilor" Moscovei, preşedintele american s-a angajat public că S.U.A. nu vor ataca Cuba.

Într-adevăr, americanii s-au ţinut de cuvânt. Cuba nu a fost atacată, iar regimul comunist cubanez i-a supravieţuit celui sovietic care a dispărut de un deceniu.

În context, aş adăuga un singur „amănunt", şi anume acela că rachetele americane din Turcia au fost descoperite, fotografiate şi analizate în detaliu de către ofiţeri ai serviciului de cercetare strategică ai armatei

române, înaintea aliaţilor din Tratatul de la Varşovia.

Un alt moment când omenirea a fost la un pas de un dezastru nuclear s-a consumat în ziua de 22 noiembrie 1963, când a fost asasinat, în oraşul Dallas din Texas, preşedintele Kennedy. În starea generală de confuzie şi haos creată la cartierul general al C.I.A. de vestea asasinării şefului statului, dintr-o eroare sau în mod premeditat, s-a strecurat şi „informaţia" potrivit căreia, odată cu preşedintele ar fi fost asasinat şi vice-preşedintele Johnson. C.I.A. împreună cu Pentagonul au tras concluzia că cel mai probabil decapitarea conducerii S.U.A. s-a făcut *„la ordinul Moscovei"* şi că, odată cu aceasta, ar putea urma un atac general cu mijloace nucleare sovietice asupra S.U.A. Urmarea acestor aprecieri apocaliptice, neverificate, care s-au prelungit în timp, a fost punerea în stare de alarmă a întregului dispozitiv strategic nuclear al S.U.A. şi a armatei americane din Europa şi de pe alte continente.

Dacă în aceste condiţii staţiile radar de mare putere americane ar fi suferit o avarie sau ar fi prins pe ecrane chiar şi un zbor de păsări (cum s-a întâmplat de multe ori în cei peste 40 de ani de război rece), omenirea ar fi putut suporta consecinţele catastrofale ale unui război atomic accidental.

După retragerea lipsită de glorie a trupelor americane din Vietnam, care a compromis grav prestigiul C.I.A. şi al

întregii „comunităţi” a serviciilor de informaţii ale S.U.A., „anticomunismul” american din perioada 1975-1981 a cunoscut un reflux total, fiind asimilat cu fascismul, după cum relatează profesorul universitar american Richard Gid Powers în cartea sa *„Istoria anticomunismului american”,* apărută simultan la New York, Londra, Sidney, Tokio şi Singapore, în 1995.

A urmat o perioadă de destindere Est - Vest, semnarea Actului Final de la Helsinki, în care se recunoşteau, pentru prima dată, *„realităţile survenite în urma celui de-al doilea război mondial, inclusiv existenta R. D. Germane*”.

Tot atunci, a început şi *„dialogul dintre catolicism şi marxism”* chiar la Vatican. A fost o perioadă benefică pentru întreaga lume.

Atât C.I.A., cât şi F.B.I. în epoca *„războiului rece”* s-au remarcat în mod deosebit prin rolul de avangardă pe care l-au avut în lupta împotriva comunismului şi *„expansiunii sovietice”.*

Începând chiar din 1947, C.I.A. a fost autorizată să pregătească şi să declanşeze un adevărat război psihologic împotriva statelor comuniste din Europa Centrală şi a fostei U.R.S.S. În acest scop, C.I.A. a înfiinţat, încadrat şi condus activitatea a două posturi de radio din Europa de Vest, care au jucat un rol imens în combaterea ideologiei comuniste şi

în destabilizarea activităţii guvernelor din statele membre ale Tratatului de la Varşovia. Aceste posturi au fost şi continuă să mai fie şi în prezent, dar la o scară mult mai redusă, *„Radio Europa Liberă”* şi *„Radio Libertatea”,* acesta din urmă fiind destinat spaţiului fostei U.R.S.S. De remarcat că aceste posturi au fost încadrate cu specialişti, analişti şi comentatori, proveniţi din statele Europei Centrale, din rândul intelectualităţii culturale, transfugi sau din emigraţie, instruiţi în centrele speciale ale C.I.A. Din S.U.A. Sau fosta Republică Federală a Germaniei.

După căderea regimurilor totalitare din Europa Centrală şi de Est, importanţa acestor posturi de radio a scăzut foarte mult. Postul de radio *„Europa Liberă”* redus la scară şi cu programele substanţial schimbate s-a mutat ia Praga.

Imensa majoritate a angajaţilor celor două posturi de radio patronate de C.I.A. au fost puşi pe liber şi trimişi în statele de origine, unde şi-au făcut loc în mass-media, inclusiv în posturile de radio şi televiziune. Întrebarea firească ce se pune este pe cine anume slujesc aceşti foşti angajaţi ai celor două posturi de radio aparţinând C.I.A.?

Au reziliat ei contractele avute cu C.I.A. sau o servesc în continuare, ca agenţi de influenţă? Dacă li s-au desfăcut contractele şi s-au pus cu adevărat în slujba ţării lor de origine, aceşti specialişti, pe care îi bănuim că sunt de

înaltă calificare iar experienţa lor ar fi utilă, n-ar face rău să-şi publice memoriile din perioada cât au lucrat în cadrul C.I.A., pentru a deveni cu adevărat credibili. Revenirea acestor oameni în ţările de origine, împreună cu alţi exilaţi sau transfugi din fosta lume comunistă, nu are nimic condamnabil, cu condiţia ca cei care s-au întors în patriile de origine, să le slujească într-adevăr şi să nu procedeze ca cei care s-au înapoiat în aceste ţări din fosta U.R.S.S. după 1945, când de fapt au slujit interesele Moscovei şi nu pe cele ale propriilor lor ţări. Între cele ce s-au petrecut după 1945 dinspre Est, şi cu cele repetate după 1990 dinspre Vest, s-ar putea să existe foarte multe similitudini şi nu spre binele şi avantajul statelor din Europa Centrală, inclusiv a României.

Aşa cum se fac încercări de a se ajunge la arhivele serviciilor secrete ale României din perioada postbelică, sub masca accesului la „dosarele Securităţii”, tot aşa autorităţile şi opinia publică ar avea dreptul la dosarele celor care au lucrat pentru serviciile secrete străine.

Statele Europei Centrale sunt vital interesate în dezvoltarea unor vaste relaţii cu S.U.A. şi cu toate celelalte state dezvoltate din Europa de Vest, dar acest lucru să se facă deschis, pe faţă, de către organele abilitate, atât pe linie de stat, cât şi particulare, şi nu pe căi subterane, oculte, aşa cum se mai întâmplă.

Lupta C.I.A. Şi F.B.I. împotriva ideologiei comuniste s-a desfăşurat atât pe plan intern, în sânul societăţii americane, cât şi pe plan internaţional, pe toate continentele şi meridianele.

F.B.I. şi „pericolul roşu” din S.U.A.

Odată cu declanşarea *„războiului rece”* împotriva comunismului internaţional, în care s-au angajat de regulă instituţii şi forţe guvernamentale, a fost pusă în mişcare şi *„cruciada împotriva pericolului roşu”* pe plan intern, în S.U.A. cu angajarea nu numai a unor agenţii de stat, ci a întregii societăţi civile, de la organizaţii la cetăţeanul de rând. În războiul împotriva *„pericolului comunist*” pe plan intern, deşi cele două Agenţii majore ale sistemului de securitate al S.U.A. au colaborat, rolul de vioară întâi, l-a avut şi continuă să-l aibă şi în prezent Biroul Federal de Investigaţii (F.B.I.). Edgar Hoover care a fost director al F.B.I. timp de peste 40 de ani, a conlucrat mulţi ani cu nu mai puţin celebrul senator de Wisconsin, Joseph McCarthy, sufletul *„epocii McCarthismului”,* considerată ca una dintre cele mai negre şi mai viciate din întreaga istorie a democraţiei americane. Sub teroarea *„pericolului roşu”,* definit vag, confuz şi cu largi posibilităţi de interpretare, în

anii de activism ai lui J. McCarthy, în S.U.A., au existat practici, concepţii şi stări de spirit care au apropiat mult societatea americană de anii de prigoană stalinistă interbelică din fosta U.R.S.S.

Iniţiativele legislative ale senatorului J. McCarthy au vizat, oficial, lichidarea Partidului Comunist din S.U.A. apreciat ca *„agent al unei puteri străine”,* precum şi a simpatizanţilor acestuia din rândul intelectualităţii culturale americane, suspectaţi în anii 1950 de „idei pro-comuniste”.

Un organ deosebit de temut în anii *„McCarthysmului”* în S.U.A. a fost Comisia Congresului pentru Cercetarea Activităţii Anti-americane, în faţa căreia se putea ajunge pe baza unor simple denunţuri (chiar anonime), exact ca în anii terorii staliniste în Europa Centrală şi de Est, a anilor ’30-’50!

În anul 1950, pe atunci senator, Richard Nixon, viitorul preşedinte al S.U.A., la unison cu Edgar Hoover, şeful F.B.I., asimila liberalismul cu comunismul, fapt pentru care multe personalităţi americane cu vederi liberale din perioada postbelică au suferit persecuţii inimaginabile pentru o societate democratică precum cea din S.U.A.

Orice critici la adresa guvernului american, orice referiri la pace, colonialism, drepturile civile ale negrilor, dezarmare, manifestaţii împotriva persecuţiilor rasiale erau asimilate cu *„propaganda comunistă*” şi tratate ca

„subversiuni” împotriva intereselor S.U.A.

„Subversiunea”, în concepţia şi practicile F.B.I., putea fi aplicată oricărui gen de manifestări interne ce nu erau la unison cu politica administraţiei americane. Comuniştii şi simpatizanţii lor din S.U.A. erau portretizaţi ca fiind *„mai periculoşi decât criminalii”.*

În concepţia lui E. Hoover, mişcarea negrilor condusă de preotul Martin Luther King a fost de sorginte comunistă şi nu ar trebui să surprindă pe nimeni faptul că a fost asasinat. Iată cum „asasinatul politic” a făcut şi face parte din arsenalul democraţiei americane, nu numai a fostei lumi comuniste! În anul *1950,* procurorul general al S.U.A., Howard McGarth a afirmat că *„fiecare comunist poartă cu sine germenii distrugerii societăţii americane”*. În acelaşi context, înaltul demnitar american afirma că „aceşti oameni fără Dumnezeu duc o luptă permanentă împotriva celor credincioşi şi iubitori de libertate şi ca atare, *un comunist (fie el şi bun) nu va fi niciodată un bun american*”.

Procurorul S.U.A. îi îndemna pe americani să nu-i creadă pe comuniştii din S.U.A. şi din întreaga lume, atunci când aceştia se manifestă împotriva războiului, a injustiţiei sociale, a rasismului, deoarece acestea sunt simple tertipuri comuniste, menite să înşele masele.

Justiţia americană din anii McCarthismului, considera apartenenţa la Partidul Comunist American, a oricărui

cetăţean, ca fiind un „*act de trădare naţională”.* Pe fondul acestei ideologii, rândurile P.C. din S.U.A. au fost decimate. Mai mult chiar, lupta împotriva comunismului intern din S.U.A. s-a extins asupra oricăror manifestări, curente sau idei de stânga, inclusiv a celor de esenţă liberală. S.U.A. sunt singura societate din lume în care nu există forţe politice semnificative de stânga şi nici măcar cu vagi nuanţe social-democratice, ceea ce a creat un mare dezechilibru în desfăşurarea activităţii politice a marii majorităţi a populaţiei şi o concentrare a avuţiei naţionale în mâini tot mai puţine. Revolta populară de la Los Angeles, din decembrie 1991, soldată cu peste 2.500 de morţi şi răniţi, nu a fost un fenomen întâmplător. Oraşul Los Angeles şi statul California, unde s-au desfăşurat tragicele evenimente, sunt cele mai bogate din S.U.A., dar şi discrepanţa dintre săraci şi bogaţi este cea mai izbitoare. Sângeroasele evenimente au fost declanşate de populaţia de culoare a oraşului în jurul unui incident banal, şi anume, maltratarea unui negru de către agenţi ai poliţiei. Acesta este un fapt obişnuit în S.U.A., şi în zeci de mii de alte cazuri nu s-au produs răscoale. Oraşul Los Angeles este tipic însă pentru societatea americană, concentrând, în acelaşi perimetru, bogăţii imense dar şi sărăcie în aceeaşi măsură. La populaţia neagră răsculată s-au alăturat, de la primele ore, albii din cartierele sărace ale oraşului.

Elementul esenţial al răscoalei l-a constituit nu atacarea sediilor poliţiei, ci a marilor magazine, a băncilor, restaurantelor de lux şi a oricărui alt loc de unde puteau fi sustrase valorile râvnite de cei săraci. Asupra acestor evenimente vom mai reveni pe parcurs.

„Mai bine mort, decât comunist!”

Distrugerea de către F.B.I. şi C.I.A a forţelor politice de stânga din S.U.A. în epoca războiului rece a adus mari daune societăţii americane, dând naştere unui dezechilibru social, care face ca societatea cea mai bogată de pe glob să plutească în derivă. După cum afirmă F. Garten, unul din marii bancheri ai S.U.A., în cartea *„O pace* rece”, cu subtitlul *„Lupta S.U.A., Japoniei şi Germaniei pentru supremaţie mondială”,* în Statele Unite există peste 30 milioane de analfabeţi şi peste 40 de milioane de oameni care nu primesc niciun fel de asistenţă socială. Pare incredibil să se publice astfel de informaţii despre societatea care în ultimii 50 de ani s-a oferit drept model pentru întreaga lume. Cu siguranţă că „săracii” din S.U.A. nu se compară cu adevăraţii săraci din Africa, Asia şi America Latină, dar analfabeţii cu siguranţă că da. Ceea ce este foarte grav şi cu urmări nefaste până în zilele noastre

este faptul că poporul american, în majoritatea lui, a crezut în propaganda anticomunistă, internă şi internaţională. Pe acest fond de convingeri, atât în anii nefaşti ai McCarthysmului, cât şi mult după aceea, chiar până în al nouălea deceniu, la americani era foarte răspândit sloganul *„mai bine mort, decât comunist”* (împrumutat şi de manifestanţii din Piaţa Universităţii din Bucureşti, din primăvara anului 1990).

Cu un astfel de slogan, au fost îndoctrinaţi soldaţii americani trimişi să lupte şi să moară în războaiele din Coreea şi din Vietnam. În zilele noastre, după căderea totalitarismului în zona Europei Centrale şi a fostei U.R.S.S., tot mai mulţi americani şi-au dat seama că „*dracul nu a fost atât de negru”,* iar comunismul „*n-a reprezentat nici pe departe acel pericol îngrozitor, împotriva căruia trebuia să lupţi până la moarte, dacă era nevoie.”*

Americanii, începând cu cercurile academice şi universitare în primul rând, îşi dau seama că naţiunea americană, în anii „războiului rece”, a fost victima unei imense diversiuni politice şi psihologice care continuă şi în zilele noastre. O experienţă personală mă face să cred în aceste aprecieri. Astfel, în septembrie 1975, la invitaţia şefului Statului Major General al armatei române, ne-a vizitat ţara generalul de armată Frederick C. Weyand, şeful Statului Major al Trupelor de Uscat ale S.U.A. Fiind

desemnat ca translator şi ofiţer de escortă pe lângă acest înalt demnitar militar american, aflat pentru prima dată într-o vizită într-un *„stat comunist”* din spatele *„cortinei de fier”* mi-a fost dat să trăiesc o experienţă inedită. Totul a început de la primul contact al generalului american cu strada bucureşteană şi cu oamenii care o populau. Surprins de faptul că generalul F. Weyand, soţia lui şi cei doi ofiţeri superiori care îl însoţeau priveau străzile şi mai ales oamenii de pe stradă cu foarte mare interes, fotografiind tot timpul şi comentând cu uimire, i-am întrebat despre ce este vorba, ce anume îi surprinde pe străzile oraşului Bucureşti. Mi-au răspuns cu foarte multă însufleţire că sunt pur şi simplu stupefiaţi să constate că „*străzile din Bucureşti sunt la fel de vii, de animate, cu oameni îmbrăcaţi decent şi divers, aşa cum se prezintă situaţia în orice oraş american*”. I-am întrebat atunci ce li se pare nefiresc în toate acestea? Răspunsul a fost prompt şi sincer: generalul american, cu un aer de elev cu lecţia prost învăţată, mi-a relatat că armata americană, de zeci de ani, a fost educată în spirit anticomunist, spunându-li-se că, în statele comuniste din spatele „cortinei de fier”, toţi oamenii, de la copii la bătrâni, femei şi bărbaţi sunt îmbrăcaţi în salopete albastre, iar de trei ori pe zi au *„şedinţe de partid”* pentru îndoctrinare politică! De aceea, stupefacţia lor era totală şi mă rugau să le scuz ignoranţa.

Prima mea reacţie a fost aceea că m-a încercat un simţământ de groază. M-am întrebat ce ar putea exista în concepţiile şi simţămintele soldaţilor americani faţă de „lumea comunistă” din Europa faţă de propria mea ţară, dacă cel mai mare general din armata S.U.A. avea mintea „mobilată” cu astfel de informaţii groteşti şi nu am ezitat să-i spun domnului F. J. C. Weyand ce gândeam. După ce au fost plimbaţi prin toată ţara, inclusiv pe la minunatele mănăstiri din nordul Moldovei, generalul şi suita lui au devenit pur şi simplu de nerecunoscut. Erau deschişi sufleteşte, entuziasmaţi, totalmente nereţinuţi, atât la bucătăria românească, dar mai ales la băuturi, au cântat şi au dansat în faţa prietenilor lor români şi au părăsit România cu simţăminte prieteneşti greu de descris. La despărţire, pe aeroportul Otopeni, după ce ne-am salutat milităreşte, ne-am îmbrăţişat şi, după ce i-am dat „ca merinde” în avion câteva bidoane cu brânză telemea şi câteva sticle de vin Murfatlar roşu, de care demnitarul american se îndrăgostise, nu m-am putut abţine să nu-i spun, ceva în sensul următor: „Domnule general, pe dv. v-am convertit şi ştiţi cum arată România comunistă dar cine îi va lămuri pe cei două milioane şi jumătate de soldaţi americani care gândesc despre noi exact aşa cum gândeaţi dv. la aterizarea pe aeroportul Otopeni, dacă nu chiar mai rău, cu o săptămână în urmă?”. Mi-a răspuns, cu un aer

hâtru, că, întrucât peste un an va ieşi la pensie, nu-i va putea lămuri pe toţi soldaţii americani în legătură cu realitatea din România dar, oricum, va încerca…

Democraţie în stil american: „liste negre”, ascultări ilegale şi turnători…

„Pericolul roşu” a constituit, timp de peste 40 ani, coloana vertebrală a politicii interne şi externe a administraţiilor americane din 1945 până în 1989. Ameninţarea cu „pericolul roşu” i-a făcut pe americani obedienţi pe plan intern şi i-a aliniat pe aliaţii S.U.A. din Europa, în cadrul N.A.T.O.

În anii „războiului rece”, sub patronajul F.B.I., în Statele Unite au fost lansate campanii succesive de *„educaţie a opiniei publice*”, la care au fost antrenate marile corporaţii de presă, radio şi televiziune. Comuniştii, interni şi externi, erau portretizaţi ca fiind mult mai periculoşi decât criminalii de rând, ei „ameninţând” nu numai viaţa individuală, ci pe cea a întregii societăţi. Americanii s-au dovedit întotdeauna victime uşoare ale propagandei oficiale, mai ales a aceleia promovată prin presă şi televiziune. Libertăţile fundamentale ale democraţiei, precum libertatea convingerilor, libertatea de

expresie şi cea de asociere, promovate de Thomas Jefferson şi Abraham Lincoln, „părinţii fondatori” ai democraţiei americane, au fost complet mutilate.

Cetăţenii americani erau îndemnaţi să trimită informări anonime despre cei pe care îi bănuiesc de activităţi sau simpatii procomuniste. Cea mai mare acuzaţie adusă comuniştilor americani, liberalilor, precum şi oamenilor de cultură cu vederi de stânga, de orice fel, era aceea că desfăşoară acţiuni de spionaj în favoarea *„lagărului comunist*” condus de U.R.S.S. Niciun tribunal american nu a putut dovedi în mod concret asemenea acuzaţii.

Se ştie că, la 19 iunie 1953, în S.U.A. au fost executaţi prin electrocutare soţii Julius şi Ethel Rosenberg, acuzaţi că ar fi transmis sovieticilor informaţii secrete în legătură cu cercetările atomice americane. Cei doi savanţi americani nu au fost niciodată membri ai P.C. din S.U.A. dar Julius Rosenberg şi-a exprimat, în câteva ocazii, admiraţia pentru U.R.S.S. Analiza ulterioară a cazului Rosenberg a demonstrat că tocmai aceste „simpatii” i-au trimis pe cei doi soţi pe scaunul electric. În anul 1974, s-a demonstrat că soţii Rosenberg au fost condamnaţi pe nedrept, în baza unui dosar pregătit de F.B.I., cu dovezi false şi neconclusive. S-a dovedit, în final, că nu era vorba de o eroare judiciară, ci o crimă politică, comisă de judecătorul

Irving Kaufman şi directorul de atunci al F.B.I., Edgar Hoover.

În *„cruciada anticomunistă”* patronată de F.B.I. au fost antrenaţi cetăţeni americani, grupuri şi organizaţii neguvemamentale, ziarişti cu vederi conservatoare, înalte oficialităţi guvernamentale, organe ale justiţiei federale şi statale, guvernatori. În acţiunile desfăşurate pentru salvarea S.U.A. de *„pericolul roşu”* în anii războiului rece, s-au comis ilegalităţi în lanţ, grave încălcări ale dreptului omului, mutilarea pur şi simplu a Constituţiei S.U.A., golirea de conţinut a înaltelor principii care au stat la baza constituirii statului american, elaborate de „părinţii fondatori”, G. Washington, T. Jefferson, J. Q. Adams, A. Lincoln şi alţii.

Ceea ce pare cu totul incredibil atunci când se vorbeşte despre S.U.A., *„ţara tuturor posibilităţilor şi libertăţilor” a* fost existenţa *„listelor negre”,* răspândite în toate mediile şi la toate nivelele, în care erau trecuţi cei suspectaţi de idei şi convingeri procomuniste. Victime ale „listelor negre”, au fost mii de profesori din învăţământul general şi universitar, funcţionari de stat, scriitori, poeţi, ziarişti, actori şi alte categorii sociale. Departamentele de poliţie şi ale F.B.I. s-au întrecut în comiterea de acte ilegale, de supravegheri neautorizate, de interceptare a convorbirilor, de violare a corespondenţei şi domiciliului

etc. Practica *„dosarelor personale”,* atribuită exclusiv securităţii din lumea comunistă, a fost este şi va fi, cât va exista S.U.A., o practică fundamentală a F.B.I. şi C.I.A. În Statele Unite, există zeci de milioane de dosare de „suspecţi”, a căror „punere în lumină” nu o revendică nimeni, din motive lesne de înţeles. Acestea au fost întocmite pentru „apărarea democraţiei” şi sunt inatacabile.

Între anii 1947 şi 1975, toate convorbirile externe ale cetăţenilor americani au fost înregistrate şi controlate de F.B.I.

„Cruciada împotriva comunismului” a creat în S.U.A. o atmosferă de suspiciune, de teamă şi renunţare, deoarece oricând exista riscul să fii trecut pe o „listă neagră” şi atunci, indiferent de profesie, cetăţeanului îi erau distruse orice şanse de reuşită în viaţă. Mulţi oportunişti, de un profesionalism şi moralitate îndoielnice, au făcut cariere strălucite în S.U.A., în anii războiului rece, pe fondul groazei de „pericolul roşu” al cetăţenilor americani oneşti. Peste 11.000 de oameni de cultură americani, mulţi dintre ei stele de primă mărime, au fost trecuţi pe „*listele negre”.*

Centrul cinematografiei americane, Hollywood, a fost şi încă mai este suspectat că ar întreţine şi propaga idei „subversive” de sorginte comunistă. Dintre dosarele

existente la F.B.I. în legătură cu persoane suspectate de simpatii „procomuniste”, există dovezi sigure în ceea ce-i priveşte pe W. H. Auden, Nelson Algren, Truman Capote, William Faulkner, Ernest Hemingway, Sinclair Lewis, Theodore Dreiser, John Steinbeck, Thomton Wilder, Thomas Wolfe, Tenessee Wiliams şi alţii. După cum se poate constata, este vorba de cei mai mari scriitori americani din perioada postbelică...

Dramatică ni se pare experienţa de viaţă în democraţia americană a lui Alger Hiss, fostul secretar particular al marelui preşedinte al S.U.A., F. D. Roosevelt, arestat în anii 1950 şi condamnat pe viaţă, sub acuzaţia de spionaj în favoarea U.R.S.S. După 20 de ani de detenţie, este pus în libertate, deoarece după o rejudecare a procesului, a fost găsit nevinovat! Să fie vorba doar de o eroare judiciară sau de un act politic pornind de la realitatea că Edgar Hoover directorul F.B.I., l-a acuzat pe însuşi legendarul preşedinte al S.U.A., Franklin Delano Roosevelt, de concepţii *„pro-comuniste”?*

„Cruciada împotriva comunismului” pe plan internaţional s-a desfăşurat sub directa responsabilitate a Agenţiei Centrale de Informaţii, începând din 1947 şi până în zilele noastre şi, după toate aparenţele, va continua, sub aceeaşi egidă, probabil pentru mulţi ani, şi în viitor. Din declaraţiile celor doi agenţi ai C.I.A., Victor Marchetti şi John

D. Marks, în cartea „*C.I.A. şi cultul informaţiilor”,* precum şi din relatările documentate ale istoricului Edward Pessen, prima şi cea mai strălucită victorie repurtată de C.I.A. împotriva comunismului a constituit-o falsificarea alegerilor din Franţa şi Italia din anul 1948, prin care s-a barat accesul la putere a partidelor comuniste din cele două ţări. La 52 de ani de la consumarea faptelor, istoricii americani sunt unanimi în recunoaşterea faptului că, dacă nu s-ar fi aflat sub ocupaţia trupelor americane, în Franţa şi Italia anului 1948, venirea la putere a partidelor comuniste era o certitudine. C.I.A. s-a implicat masiv, mergând până la a mitui în dolari masa alegătorilor şi a reuşit, ceea ce de altfel au reuşit şi ruşii în zonele lor de ocupaţie. Astăzi ştim, de asemenea, cu mare exactitate că dacă, în ciuda tuturor eforturilor depuse de C.I.A., comuniştii ar fi ieşit învingători în alegerile din 1948 în cele două ţări occidentale, exista şi *„varianta militară*”, adică trecerea acestor state sub administraţia trupelor americane şi organizarea de noi alegeri, până la victoria „*celor care trebuie” …*

„Contractul cu România” aparţine… Partidului Republican din S.U.A.!

Unii reprezentanţi ai partidelor istorice din România

zilelor noastre au considerat regimul politic postbelic din ţară ca fiind ilegal, nelegitim etc., pe motiv că alegerile generale legislative din 1947 ar fi fost falsificate. Nimeni nu-i contrazice, atâta doar că falsificarea alegerilor a fost o practică generală în toată Europa aflată sub ocupaţia unor trupe străine. Vor zice probabil unii comentatori, cum că falsificările practicate de americani în Italia şi Franţa au fost justificate, ele făcându-se în numele şi spre „binele democraţiei”. Dacă ar fi aşa, ne întrebăm ce rost mai au atunci alegerile şi în ce constă însăşi existenţa unui regim politic democrat? Pe de altă parte, doar aşa de dragul adevărului, oare ar putea jura cu mâna pe cruce unii reprezentanţi de frunte din România, că nu au beneficiat de sprijin material şi ideatic din partea C.I.A. şi a altor organizaţii similare din Occident, în alegerile generale şi prezidenţiale din România, în 1990 şi 1992? Într-o zi, adevărul va ieşi la lumină. Iată, spre exemplu, *„Contractul cu România”* de la sfârşitul anului 1995, prezentat de Convenţia Democratică drept programul politic al acesteia pentru alegerile din 1996, nu este altceva decât *„un jalnic plagiat”* după programul Partidului Republican din S.U.A. la alegerile pentru Congres din 1995, intitulat „*Contractul cu S.U.A”.* Singura deosebire între cele două programe este aceea că republicanii s-au lăudat că vor aduce fericire pe capul americanilor, într-o sută de zile, iar „democraţii” din

România, vor face poporul fericit şi bogat, în două sute de zile…

Între doctrinele politice ale administraţiilor americane din perioada postbelică şi acţiunile C.I.A. şi F.B.I. împotriva „comunismului intern şi internaţional” a existat întotdeauna o perfectă concordanţă, cele două instituţii fiind, de fapt, instrumente puternice în mâna preşedintelui S.U.A., fie el democrat sau republican. D. Eisenhower, cu ocazia investirii procurorului general al S.U.A., Earl Warren, în 1953, s-a pronunţat candid că *„este de acord cu uciderea tuturor comuniştilor din S.U.A.!”* În mesajul cu privire la starea naţiunii din anul următor, Eisenhower s-a pronunţat pentru *„retragerea cetăţeniei tuturor americanilor membri ai Partidului Comunist şi simpatizanţilor acestuia”.* Dacă preşedinţii americani ce i-au urmat lui Eisenhower (care nu a fost cotat ca cel mai mare anticomunist) gândeau în acest fel despre proprii comunişti, ne putem imagina cum au gândit şi acţionat împotriva comunismului din Europa Centrală şi din spaţiul fostei U.R.S.S., în epoca „războiului rece” …

Intervenţia în treburile interne ale altor state, fie ele considerate inamici potenţiali sau aliaţi, a devenit practica de fiecare zi a C.I.A., în ciuda faptului că, aşa cum a declarat în repetate rânduri senatorul Daniel Patrick, aceasta însemna *„violarea prevederilor Chartei Naţiunilor*

Unite, a Chartei organizaţiei statelor americane, însemna pur şi simplu violarea legii”. Cei care ne dau astăzi lecţii de democraţie, de respectare a drepturilor omului, de supremaţia legii, timp de o jumătate de secol s-au sinchisit prea puţin de astfel de „detalii”. Nici în zilele de astăzi de altfel, nu se sinchisesc…

În ceea ce priveşte combaterea nazismului, americanii au dovedit, de altfel ca şi sovieticii, multă originalitate. Este adevărat că la Nürenberg au fost judecaţi şi executaţi capii regimului celui de-al treilea Reich dar, în acelaşi timp, mii de criminali de război nazişti, în uniforme ale armatei americane, au fost transportaţi în S.U.A. şi U.R.S.S., fiind utilizaţi la cercetare-proiectare în industria de război. Fără specialiştii germani, care l-au slujit pe Adolf Hitler, nici S.U.A. şi nici U.R.S.S. nu ar fi realizat uluitoarele lor progrese în tehnica rachetelor, în aviaţia reactivă sau în electronică.

Temutul general nazist Reinhard Gehlen, fost şef al spionajului lui Adolf Hitler, în Europa de Est, între 1937-1945, a fost numit de către americani în funcţia de director general al Serviciului Secret de Informaţii al Republicii Federale a Germaniei.

Dosarele Securităţii – gestionate de C.I.A.?!

În România post-totalitară, din 1990 încoace, în mod continuu, sub masca luptei împotriva Securităţii, serviciile vitale ale statului sunt hăituite, subminate şi denigrate de o manieră intolerabilă. Lovind în aceste servicii, conştient sau sub influenţa unor factori externi ostili, sunt lovite interese vitale ale României.

Dacă această jalnică figură pe nume Ticu Dumitrescu va reuşi să treacă prin Parlament aberanta-i lege privind accesul la *„dosarele Securităţii”,* serviciile speciale ale României nu vor mai avea credibilitate şi sprijin, nici pe plan intern şi nici în străinătate. Nimeni nu va mai colabora cu o ţară în care dosarele serviciilor secrete sunt făcute publice.

În acţiunile sale clandestine, atât pe teritoriul S.U.A., cât şi în restul lumii, C.I.A. s-a bucurat de o libertate absolută. Chiar şi după scandalul naţional *„Watergate”* care a dus la demisia preşedintelui Richard Nixon, Congresul S.U.A. nu a reuşit să instituie un control decât de suprafaţă, asupra acţiunilor C.I.A. Comparativ cu experienţa şi practica din S.U.A. relative la controlul Congresului asupra activităţii C.I.A. şi F.B.I., modul în care Parlamentul României încearcă să se implice în controlul activităţii S.R.I., precum şi dorinţa acestuia de a-şi subordona şi celelalte servicii de informaţii,

denotă infantilism total în materie! În nicio tară civilizată, care îşi cunoaşte interesele, activitatea intimă a serviciilor secrete desemnate să slujească interesele statului nu pot face obiectul dezbaterilor în Parlament. Orice control trebuie să fie discret şi niciodată nu poate fi extins la acţiunile intime, sensibile, ale acestor servicii. Posibilitatea comiterii de abuzuri din partea acestor servicii este posibilă dar acesta este un risc pe care orice societate trebuie să şi-l asume, dacă doreşte să dispună de organe speciale profesioniste şi eficiente.

De la înfiinţarea sa în 1947 şi până în zilele noastre, acţiunile clandestine, acoperite, ale C.I.A., atât pe teritoriul S.U.A., cât şi în străinătate, indiferent de rezultatele obţinute, nu au făcut niciodată obiectul unor investigaţii sau anchete din partea Congresului S.U.A. În schimb, în România, care învaţă acum abecedarul democraţiei, avem parlamentari dispuşi să socotească şi să arunce pe tarabă cele mai delicate şi vulnerabile acţiuni ale S.R.I., în total dispreţ faţă de raţiunile de stat şi interesele supreme ale României. Tot aşa, o bună parte din ziariştii români, în numele libertăţii presei, se întrec în a lovi în instrumentele vitale ale statului, publicând tot ce le cade în mână, inventând şi instigând opinia publică împotriva acestora.

Punând în lumină unele aspecte privind rolul, locul şi misiunile C.I.A., nu ne propunem să încriminăm această

agenţie. C.I.A. a fost creată pentru a sluji interesele strategice ale S.U.A. la scară globală, a fost încadrată cu profesionişti patrioţi în anii războiului rece, a dat sute sau poate chiar mii de jertfe pentru ideile, valorile şi interesele naţiunii americane. Cei care au pus în lumină abuzurile şi eşecurile acestei mari organizaţii de spionaj şi influenţare au fost înşişi americanii.

Activitatea C.I.A. trebuie cunoscută, deoarece aceasta nu a făcut niciodată deosebiri esenţiale între prietenii şi „duşmanii" S.U.A., cercetându-i şi suspectându-i în egală măsură. Spionajul american a fost prezent în U.R.S.S. şi China, dar şi în Germania şi Franţa, în România ca şi în Olanda, în Turcia ca şi în Polonia.

„Spionajul fără frontiere" nu este, nici pe departe, o lozincă formală. Atât ca structură organizatorică, efective, doctrină politică, disponibilităţi materiale şi financiare, cât şi ca misiuni, raportate la scara planetară, C.I.A. a fost şi rămâne un organ de informaţii unic, în istoria tuturor timpurilor.

Se pare că, în anumite perioade, societatea americană a scăpat de sub control acest colos. C.I.A. este unică şi prin aceea că s-a ocupat nu numai cu obţinerea de informaţii prin toate mijloacele imaginabile, de la observare şi ascultare, la investigaţii şi surse legale, până la mijloacele de agentură şi cele aerocosmice, dar şi cu

influenţarea stărilor de lucruri din diferite state, zone sau continente, în sensul dorit de interesele S.U.A. Statele în care activitatea C.I.A. a fost deosebit de prezentă şi puternică, în sensul celor relatate mai sus, au fost Germania, U.R.S.S., România, Polonia, Bulgaria, Cehoslovacia, Ungaria, R. D. Germană, Coreea, China, Taiwan, Vietnam, Cambodgia, Laos, Thailanda, Sudan, Egipt, Siria, Birmania, Indonezia, Pakistan, Honduras, El Salvador, Guyana, Republica Dominicană, Zair, Ghana, Iran, Grecia, Turcia, Brazilia şi Angola.

În spatele acţiunilor ce prezintă interes deosebit pentru S.U.A., agenţii C.I.A., protejaţi de paşapoarte diplomatice, deghizaţi în oameni de afaceri, ziarişti, oameni de cultură, membri ai „Corpului păcii" sau sub multe alte acoperiri, care mai de care mai ingenioase, sunt gata să recruteze, de la poliţistul agent de circulaţie, până la şeful statului...

Ex-ministrul de Externe Adrian Severin a ştiut ce spune în legătură cu unii şefi de partide şi directori de ziare care sunt în slujba unor servicii străine de informaţii. Sunt convins că acesta a fost unul din cele mai mari adevăruri spuse de A. Severin, în întreaga lui carieră politică! ...

„Marca C.I.A.” – asasinatul politic

Misiunea fundamentală a C.I.A. a fost combaterea, prin toate metodele şi mijloacele posibile, a comunismului şi, mai ales, prevenirea extinderii acestuia, în afara ţărilor în care acesta era implementat.

Spre necinstea democraţiei americane, în practicile C.I.A. a existat, ca metodă de combatere a adversarilor, şi asasinatul politic, apropiind prin aceasta C.I.A. de practicile naziştilor germani sau ale legionarilor din România interbelică. Astfel, C.I.A. a jucat rolul decisiv în asasinarea lui Ngo Dinh Diem, preşedintele Vietnamului de Sud, lui Patrice Lumumba, primul ministru al Republicii Congo (Zair), lui Salvador Allende, preşedintele Republicii Chile, a lui Che Guevara, legendarul revoluţionar latino-american şi a multor altora.

Se pare că numai după asasinarea preşedintelui J.F. Kennedy, C.I.A. a mai redus din preocupările sale pe linie de asasinat, aşa explicându-se şi faptul că Fidel Castro se mai găseşte în viaţă. O faptă abominabilă a C.I.A. a fost dată publicităţii de către Ralpyh McGehee, care a slujit în cadrul acestei agenţii timp de peste 25 ani.

Potrivit relatărilor acestui fost agent, în anul 1965, C.I.A. a pus la cale, în Indonezia, o înscenare de presă cu urmări macabre. Astfel, în presa indoneziană au apărut

fotografiile a şase ofiţeri din armata Indoneziei asasinaţi şi mutilaţi în cel mai înspăimântător mod, cu „dovezi” din care rezulta că autorii au fost *„complotişti de stânga”.* Generalul Suharto, dictatorul Indoneziei, cel care l-a înlăturat de la putere pe preşedintele Sukarno, detestat de S.U.A. pentru simpatiile lui prosovietice, a declanşat o „*campanie de curăţire*”, de pe urma căreia au fost masacraţi peste un milion şi jumătate de oameni, bănuiţi că ar fi fost membri ai Partidului Comunist din Indonezia sau simpatizanţi ai acestuia! În acest fel, C.I.A. a reuşit lichidarea unui partid comunist dintr-una din cele mai bogate state ale lumii, facilitând penetraţia S.U.A. şi înlăturarea influenţei U.R.S.S. şi Chinei. Această acţiune, alături de asasinarea primului ministru Mosaddegh al Iranului şi distrugerea partidului comunist din această ţară, se înscriu printre cele mai strălucite victorii ale C.I.A. în războiul perpetuu şi necruţător împotriva comunismului.

Experimentul Iugoslavia

În Europa, C.I.A. a atacat lumea comunistă pe trei fronturi, în perioade de timp distincte. După excluderea R. S. F. Iugoslavia din *„lagărul socialist”* în 1948, s-a realizat prima fisură în *„unitatea de monolit”* a mişcării comuniste

mondiale. S.U.A. a înţeles importanţa strategică a momentului şi a acţionat în consecinţă. Boicotat de I. V. Stalin şi ameninţat de o invazie a armatelor statelor vecine, în frunte cu U.R.S.S., I. B. Tito a împins Iugoslavia în sfera de influenţă a S.U.A. În anul 1950, *„planul cincinal”* de tip sovietic fost abandonat. În anul 1951, a încetat colectivizarea forţată a agriculturii, iar în 1953, ţăranii şi-au primit pământul înapoi în proporţie de până la zece hectare. În perioada 1949-1955, S.U.A. au acordat Iugoslaviei 600 milioane dolari sub formă de ajutor economic şi 588 milioane dolari sub formă de ajutor militar. Trecerea Iugoslaviei de la socialism „înapoi” la capitalism părea o certitudine.

În anii *„războiului rece”,* pe trupul fostei Iugoslavii s-au efectuat cele mai bizare experimente. Credincioşi devizei Uniunii Comuniştilor din Iugoslavia, potrivit căreia *„nimic din ceea ce a fost creat este atât de sacru pentru noi, ca să nu poată fi depăşit sau înlocuit, prin ceva mai mult liber, mai progresist, mai uman”,* pe fondul ideologiei dominante, axată pe doctrina marxism-leninismului, iugoslavii au împrumutat liber, tot ce le-a convenit din teoriile economice burgheze occidentale, din economia de piaţă. Instituţiile şi structurile economice au fost schimbate şi reorganizate în funcţie de nevoi, cu o uşurinţă uimitoare. În societatea iugoslavă, s-au încrucişat concepţii, teorii,

structuri şi practici economice, ortodoxe şi neortodoxe, atât din Vestul, cât şi din Estul Europei.

Iugoslavii au reuşit să creeze confuzii în toate şcolile de gândire, atât socialiste, cât şi capitaliste, prin asemenea concepte originale, precum *„auto-administrarea muncitorească”* şi *„auto-guvernarea”, „democraţia directă”* şi *„economia de socialistă piaţă”* şi altele.

Încă din anii ’60, în Iugoslavia se vorbea despre reducerea intervenţiei statului în economie, liberalizarea treptată a preţurilor, dezvoltarea „întreprinderii libere”, reducerea impozitelor pentru încurajarea investiţiilor şi creşterea profitului, adică se opera cu elemente specifice economiei de piaţă.

În societatea iugoslavă s-au amalgamat, într-un produs bizar şi indefinit, concepţiile economice ale lui Adam Smith, cu ideile lui Marx şi Lenin, dar şi cu cele ale socialismului timpuriu din şcoala lui Owen şi chiar Proudhom, peste care s-au presărat doze evidente de anarhism şi sindicalism. Iugoslavia a trecut, pe rând, prin etape succesive construind şi apoi abandonând *„socialismul real”,* trecând la o „societate capitalistă fără capitalişti”, rezultând în final, mai ales după moartea lui I. B. Tito un gen de societate hibrid anarho-sindicalistă. După anul 1985, o dată cu apariţia, pe scena politică a lumii, a lui M. Gorbaciov, S.U.A. abandonează Iugoslavia şi nu va mai

reveni în zonă decât la sfârşitul anului 1995, în contextul războiului Bosnia-Herţegovina. Această revenire nu are însă nimic în comun cu creşterea importanţei strategice în viziunea S.U.A. a spaţiului fostei Iugoslavii, ci este legată de nişte interese americane mult mai mari, raportate la întreaga Europă. Prin implicarea trupelor americane şi a N.A.T.O., sub forma intervenţiei Forţelor de Implementare a Păcii potrivit Acordului de Pace de la Dayton (S.U.A.), Washingtonul vizează două obiective politice majore. Pe de o parte, să „demonstreze" aliaţilor occidentali utilitatea menţinerii *sine die* a N.A.T.O. şi eventual extinderea acestui bloc militar spre Est, iar pe de altă parte, să facă dovada *„rolului vital"* al conducerii Occidentului de către S.U.A., în virtutea statutului său de *„singură superputere mondială*", după dezmembrarea U.R.S.S. Ambele obiective au însă şi tot atâtea şanse de a eşua, ţinând cont de alţi factori prezenţi pe scena politică europeană, pe care Washingtonul îi ignoră.

Dej – „Vulpea din Carpaţi"

Un al doilea front de acţiune al C.I.A. împotriva comunismului în Europa Centrală s-a constituit după 1958 – România. Ţara noastră a intrat în atenţia Occidentului în

general şi a Statelor Unite în special după retragerea trupelor sovietice de pe teritoriul României. Evenimentul a căpătat semnificaţie internaţională, datorită caracterului său absolut inedit, ştiut fiind faptul că trupele ruseşti, odată pătrunse pe teritoriul unui stat, de regulă au rămas acolo. Încercările germanilor de est în 1953 şi ale ungurilor în 1956, de a scoate pe sovietici din ţările lor prin acţiuni de forţă, prin revolte populare, au eşuat, ducând în final la amplificarea prezenţei militare în Germania de Est şi în Ungaria, pentru următoarea jumătate de secol. Românii au reuşit să scoată trupele ruseşti de pe teritoriul lor prin inteligenţă, prin abilitate politico-diplomatică, folosind cu măiestrie condiţiile create în urma semnării Tratatului de stat cu Austria, din anul 1955. Un alt moment cu semnificaţie istorică ce le-a permis conducătorilor comunişti români să iasă din corsetul strâns al dependenţei de Moscova l-a constituit achitarea datoriilor de război faţă de U.R.S.S. impuse prin prevederile Tratatului de pace de la Paris din anul 1947, fapt realizat în cursul anului 1962. După înlăturarea acestei imense greutăţi, care a costat România nu 300.000.000 de dolari, cât s-a prevăzut în tratat, ci peste două miliarde de dolari, politica externă a României sub conducerea lui Gh. Gheorghiu Dej a urmat un curs tot mai ferm de ieşire de sub patronajul Moscovei. De altfel, primul semnal în acest sens, apreciat pozitiv de

analiştii politici occidentali l-a constituit înlăturarea, în mai 1952, a *„grupului antipartinic”* Ana Pauker, Vasile Luca şi Teohari Georgescu, secretari ai Comitetului Central, aflaţi mai mulţi ani în exil în Uniunea Sovietică şi reveniţi în ţară după 23 august 1944, odată cu trupele ruseşti. S-a produs, prin aceasta, după cum au afirmat unii analişti americani, un proces de „*românizare*” a regimului comunist din România, un act de mare curaj, săvârşit în condiţiile în care la Kremlin se mai afla încă temutul I. V. Stalin, iar diviziile de infanterie şi de tancuri ale Armatei Roşii ţineau ţara sub regim de ocupaţie. Gheorghiu-Dej a riscat enorm înfruntându-l pe I. V. Stalin, stârnind, în acelaşi timp, atât stupefacţie, cât şi admiraţie în S.U.A. şi Europa de Vest pentru sfidarea ce a aruncat-o marelui dictator de la răsărit.

Interesul Occidentului şi implicit al C.I.A. pentru România a crescut brusc, identificându-se o nouă fisură în *„blocul de monolit”* al lumii comuniste, care trebuia lărgită.

Luând sub reflector evoluţia situaţiei din România, Occidentul s-a oprit asupra momentului 26 aprilie 1964, când a fost dată publicităţii Declaraţia Plenarei lărgite a Partidului Muncitoresc Român (comunist) şi pe care imensa majoritate a analiştilor politici ai lumii libere au numit-o „*Declaraţia de independenţă a României”.* Profitând de momentul strategic creat de polemica de partid dintre U.R.S.S. şi China comunistă şi de înrăutăţirea relaţiilor pe

linie de stat dintre cei doi giganţi comunişti, România a manevrat inteligent, uimind din nou întreaga lume occidentală. *„Declaraţia din aprilie”* a comuniştilor din România *vis-a-vis* de dogma marxist-leninistă şi mai ales de stalinism, era mai mult decât eretică. Într-un limbaj tipic de partid, numit în zilele noastre *„limbajul de lemn”,* declaraţia a făcut cunoscute lumii întregi idei, principii şi orientări nemaiauzite. Comunştii români, încă din 1964, au respins ideea integrării economice cu U.R.S.S., precum şi cea a planificării suprastatale. A declarat *„dreptul sacru”* al fiecărui partid la o *„cale proprie”,* dreptul fiecărui stat socialist de a guverna şi gospodări aşa cum o cer interesele naţionale. Declaraţia a proclamat *„neutralitatea”* României în disputa chino-sovietică şi a formulat principiile independenţei României, atât pe linie de partid, cât şi pe linie de stat. Presa americană a făcut multă publicitate *„Declaraţiei din aprilie”.* Postul de radio *„Europa liberă”* a trăit un adevărat extaz, comentând-o în repetate rânduri. Fiind în misiune oficială la Ambasada României din Londra, am putut constata, în mod nemijlocit, reacţiile britanicilor din toate mediile sociale.

A doua zi după publicarea *„Declaraţiei din aprilie”* la Bucureşti, fiind diplomat de serviciu pe oficiul diplomatic, am primit un telefon de la marea firmă engleză „Vickers”, prin care mi se cerea să le trimit urgent un exemplar al

acestei declaraţii. Am precizat solicitantului că nu dispun decât de un exemplar în limba română. Mi-a răspuns că nu are importanţă deoarece „Vickers” are maşini electronice de tradus. I-am trimis solicitantului, după primirea din ţară, un exemplar al ziarului „*Scânteia”* cuprinzând integral declaraţia solicitată. În zilele următoare, marea majoritate a ziarelor britanice au publicat integral sau în rezumat acest document.

Efectul Declaraţiei din aprilie 1964 a fost intens pentru situaţia internaţională a României mai ales în lumea vestică. La puţin timp după apariţia acesteia, oficiile diplomatice române au primit ordine circulare pentru întreruperea oricăror forme de colaborare cu ambasadele U.R.S.S., încetarea oricărui schimb de informaţii materiale sau coordonarea oricăror activităţi.

Anul 1964 a marcat ruperea colaborării serviciilor de informaţii politice şi militare române cu cele sovietice, iar schimbul de informaţii, sau mai exact, punerea la dispoziţia sovieticilor a rezultatelor acţiunilor serviciilor române de informaţii a fost sistată. Nici în zilele de astăzi, organele de contrainformaţii din S.U.A. şi statele membre în N.A.T.O. nu sunt convinse de acest adevăr dar veteranii serviciilor române de informaţii ştiu foarte bine acest lucru.

Atitudinea S.U.A. şi a celorlalte state occidentale a început să cunoască schimbări radicale, în bine, faţă de

România, iar Radio *„Europa liberă”* să schimbe tonul. România a jucat un rol imens în frânarea tendinţelor de integrare militară a statelor membre ale Tratatului de la Varşovia. Poziţia României era sintetizată în sintagma că *„atâta timp cât va exista N.A.T.O., trebuie să existe şi Tratatul de la Varşovia dar România va milita permanent pentru dizolvarea tuturor blocurilor militare”.* De opt ani, Tratatul de la Varşovia a încetat să mai existe dar N.A.T.O. nu numai că nu se vrea desfiinţat, ci se vede extins spre Est, iar România se vrea integrată în acest bloc. Probabil că, în noile condiţii geopolitice şi geostrategice din Europa zilelor noastre, România nici nu ar avea o altă alternativă.

Politica externă independentă a României s-a reflectat puternic şi în domeniul relaţiilor sale economice cu străinătatea. Astfel, schimburile economice cu U.R.S.S. au scăzut de la 42% în 1964, la 27% în 1967, iar cele cu partenerii din C.A.E.R., inclusiv U.R.S.S., de la 72%, la 50%, în acelaşi interval de timp.

1968 – Marea Sfidare

România regimului comunist avea să atingă punctul culminant al gloriei sale externe în august 1968. Refuzul României de a participa la intervenţia militară a statelor

membre ale Tratatului de la Varşovia în frunte cu U.R.S.S. şi, prin aceasta, la zdrobirea *„Primăverii de la Praga”* a constituit un act de responsabilitate şi curaj inegalabile în Europa postbelică. Asemenea timpuri eroice au trecut. În zilele noastre, în condiţiile supremaţiei militare a NAT.O. şi S.U.A. În Europa, statele membre ale Pactului nord-atlantic şi cele ale defunctului Tratat de la Varşovia se conturează în oferirea de efective militare şi facilităţi pentru intervenţia militară din spaţiul fostei Iugoslavii, sub egida N.A.T.O., organizată la sfârşitul anului 1995.

Evenimentele din Cehoslovacia au condus, pe de o parte, la înăsprirea relaţiilor Est-Vest, inaugurând o nouă etapă în accelerarea cursei înarmărilor. Pentru România, însă, aceste evenimente au marcat deschideri spre lumea occidentală şi S.U.A., unice în epoca *„războiului rece”,* permiţând ţării noastre relaţii privilegiate, atât cu S.U.A., cât şi cu Piaţa Comună vest europeană, printre care, de importanţă esenţială a fost accesul la credite şi la tehnologii.

Ca ofiţer în serviciul de cercetare strategică al armatei, cu experienţă de muncă în Marea Britanie, evenimentele din august 1968 mi-au oferit prilejul de a participa la momente politico-diplomatice inedite. Astfel, în ziua de 22 august 1968, l-am însoţit pe ambasadorul S.U.A. la Bucureşti, domnul Richard H. Davis, împreună cu

ataşatul militar, colonelul James A. Rossa, în vizită la ministrul Apărării Naţionale, la cererea acestora. A fost pentru prima dată, de la încheierea celui de-al doilea război mondial, când un ambasador al S.U.A. era primit la Ministerul Apărării. La vremea respectivă, ministru al Apărării era generalul-colonel Ion Ioniţă, o personalitate de origine socială modestă, ca toţi ceilalţi conducători, dar cu putere de discernământ, echilibru, cinstit şi cu multă dragoste faţă de armată şi interesele naţionale. În anii de vârf ai dictaturii lui Nicolae Ceauşescu, generalul Ion Ioniţă a fost printre puţinii demnitari care au îndrăznit să-l înfrunte pe dictator, fapt pentru care şi-a petrecut ultimii ani ai vieţii în totală dizgraţie, izolat şi veşnic supravegheat de agenţii Departamentului Securităţii Statului.

Întâlnirea ambasadorului Richard H. Davis cu generalul-colonel Ion Ioniţă a fost de-a dreptul şocantă, prin inedit, deschidere şi sinceritate, atât de o parte, cât şi de alta.

Ambasadorul american şi-a motivat cererea de vizită, pentru a reitera şi faţă de armata română sprijinul preşedintelui S.U.A. pentru poziţia curajoasă, de-a dreptul eroică, adoptată de România, faţă de invadarea Cehoslovaciei, precum şi apelul lui Lindon Johnson adresat U.R.S.S. *„de a nu slobozi câinii războiului”.* Au urmat întrebări foarte precise din partea celor doi demnitari

americani, printre care şi aceea privind declararea mobilizării generale, despre care se vorbea. I s-a răspuns că s-a declarat doar mobilizare parţială, legată de rezerviştii din trupele de artilerie, de tancuri, rachete şi artilerie antiaeriană, de transmisiuni şi geniu. La întrebarea pe ce rezerve umane generale ar putea conta România, în cazul unui conflict militar cu „aliaţii” din Tratatul de la Varşovia, ministrul Apărării a răspuns că se poate conta pe circa 5.000.000 de combatanţi. Acestea erau informaţii cu un înalt grad de secret, iar uşurinţa cu care le-a fost oferite i-au uluit pe cei doi diplomaţi americani. Evident stăpânit de emoţie, Richard H. Davis l-a întrebat cu ce anume ar putea ajuta S.U.A. Armata română în caz de conflict militar cu ruşii, specificând fără echivoc că este vorba de armament. Generalul Ion Ioniţă, surprins de un asemenea avans, inimaginabil în trecut, i-a răspuns că ne-ar fi foarte utile câteva sisteme de rachete antiaeriene de înaltă eficienţă, produse în S.U.A., precum şi arme antitanc dirijate dar, deocamdată, nefiind stare de conflict ne vom limita la ceea ce are în înzestrare armata română. Oferta americană l-a bucurat mult pe ministrul nostru şi, am motive să cred aceasta, diseminată în armată, la eşaloanele adecvate, a contribuit la creşterea generală a moralului.

Momentul culminat al vizitei, acum, în perspectiva anilor care au trecut, consider că l-a constituit întrebarea

formulată, cu multă reţinere, de către domnul Richard H. David: *„Domnule ministru, ce veţi face dacă trupele ruseşti vor trece Prutul?”* După un moment de reflecţie, profund îngândurat dar fără a trăda vreun simţământ de panică şi fără a brava, ministrul român a răspuns: „*Vom deschide focul, domnule ambasador! Armata română, aşa mică cum este, se află în dispozitiv operativ şi ştie ce are de făcut. Nădăjduiesc, însă, că raţiunea va triumfa şi nu se va ajunge acolo”.* După 30 ani de la acest eveniment, nu sunt sigur dacă diplomaţii americani l-au crezut sau nu pe generalul Ion Ioniţă, dar am convingerea că Moscova l-a crezut şi a înţeles că o eventuală invazie în România ar fi devenit foarte costisitoare, din toate punctele de vedere şi, în consecinţă, nu ne-a atacat.

În perioada care a urmat evenimentelor din august 1968, situaţia internaţională a României a cunoscut o creştere a prestigiului cum această ţară nu a mai cunoscut niciodată, în bimilenara sa existenţă. Cu sau fără un plan premeditat, Nicolae Ceauşescu a fost propulsat în rândul celor mai populari şi mai mediatizaţi conducători politici ai Europei şi ai lumii, mult disproporţionat faţă de potenţialul economic şi militar al statului român, în comparaţie cu alte state. În ceea ce priveşte armata română, se poate confirma că, în august 1968, aceasta s-a găsit într-o situaţie unică fată de oricare altă armată a lumii şi anume aceea de

a se înfrunta cu armatele reunite ale Tratatului de la Varşovia, gata să ne atace pe toate direcţiile. Din informaţiile de care dispuneam la data respectivă, la est de Prut erau concentrate aproximativ 30 de divizii mecanizate şi de tancuri sovietice, la care se mai puteau alătura patru până la şase divizii poloneze. Bulgarii, la sud, puteau ataca cu alte cinci divizii, iar Ungaria, cea mai interesată în atacarea României, ar fi putut invada cu patru până la şase divizii. Tuturor acestor forţe, România le putea opune o armată constând din 10-12 divizii, sprijinite de formaţiuni ale gărzilor patriotice, înfiinţate în acele împrejurări dramatice.

În anii războiului rece, trupele americane au fost angajate în războaie pustiitoare, ca cel din Coreea (1950-1953) şi cel din Vietnam (1965-1975), dar acestea nu au fost puse niciodată în situaţia de a se confrunta nemijlocit cu Armata Roşie. Iată de ce, pentru comportamentul demn şi unic al României şi a armatei sale în epoca războiului rece, în zilele noastre, când această epocă a fost depăşită, iar totalitarismul a fost înlăturat, această tară şi armata sa au dreptul la demnitate şi respect, la un loc onorabil în ierarhia naţiunilor şi armatelor Europei.

În anul 1968, prin decizia politică a conducerii României de a rezista, inclusiv prin mijloace militare, invaziei ce se prefigura din partea forţelor armate unite ale

Tratatului de la Varşovia şi prin hotărârea armatei române, de la soldat la general, de a se bate până la ultimul cartuş, armata şi naţiunea română au şters pentru totdeauna ruşinea şi umilinţa la care a fost supusă România în 1940, când monarhia (regele Carol al II-lea) şi partidele istorice (Partidul Naţional Liberal şi Partidul Naţional Ţărănesc) au cedat fără luptă Basarabia şi Bucovina de Nord, precum şi partea de nord-vest a Transilvaniei, însumând aproape o treime din teritoriul naţional. Trecerea Prutului şi apoi a Nistrului, în anul 1941, deşi glorioase în fapte de arme, nu pot fi considerate ca „acte ale voinţei naţionale”, acestea înfăptuindu-se împreună cu armatele germane şi sub dictatul de fier al lui Adolf Hitler.

Evenimentele din august 1968 au determinat o intensificare fără precedent a preocupărilor şi acţiunilor C.I.A. pe teritoriul României. Agenţii acestui serviciu au fost prezenţi în toate zonele de operaţii ale ţării, dar mai ales în Moldova şi Dobrogea, de unde se aştepta lovitura principală a armatelor Tratatului de la Varşovia. Ţinând cont de poziţia Statelor Unite şi de oferta directă de ajutor în armament făcută de ambasadorul american la Bucureşti, organele române de contraspionaj au fost instruite să închidă un ochi, lăsându-i să-şi facă meseria. România nu avea nimic de pierdut, atâta timp cât informaţiile culese de aceştia ajungeau doar la Washington şi nu la Moscova.

Mai mult chiar, spre surprinderea organelor române de specialitate, începând cu ultima decadă a lunii august 1968, C.I.A. şi alte servicii de informaţii din Occident, precum cele din Marea Britanie, Franţa, Italia, Elveţia, au stabilit contacte cu serviciul de informaţii al armatei române, furnizând în mod sistematic informaţii în legătură cu compunerea, dislocarea şi mişcările de forţe ruseşti şi din celelalte state membre ale Tratatului de la Varşovia, în zona perimetrului exterior graniţelor României. Acest spirit de solidaritate, de într-ajutorare spontană, ne-a bucurat şi ne-a încurajat pe toţi cei care lucram în acest serviciu, uşurându-ne mult misiunile.

Spiritul de cooperare dintre serviciile de informaţii ale României şi cele ale S.U.A. şi statelor membre N.A.T.O. s-a menţinut mulţi ani după ce criza cehoslovacă şi a început să se erodeze abia după anul 1985, când în fruntea P.C.U.S. a apărut Mihail Gorbacoiv, moment istoric ce a determinat scăderea interesului american pentru România, pentru Nicolae Ceauşescu şi în general pentru practicile de forţă ale „războiului rece”. Infatuat de glorie şi reputaţia câştigată după 1968, N. Ceauşescu nu a sesizat acest moment şi nu s-a adaptat la noile condiţii, fapt ce a contribuit în mare măsură la dezastrul său politic final, din decembrie 1989.

„Dacă era protejat de Securitate, Kennedy murea de bătrâneţe!"

Apogeul prestigiului internaţional al lui Nicolae Ceauşescu a fost atins în august 1969, când preşedintele S.U.A., Richard Nixon, a efectuat istorica sa vizită la Bucureşti, şi repetat apoi în august 1975, prin vizita în România a unui nou preşedinte american, în persoana lui Gerald Ford. Cele două vizite americane – la nivel de şef de stat, în România, au fost interpretate, de către analiştii politici, ca o imensă sfidare la adresa Moscovei, acestea având loc chiar la frontiera de est a U.R.S.S. Căldura, entuziasmul, prietenia şi speranţa cu care românii i-au întâmpinat pe cei doi preşedinţi ai S.U.A. au fost imense, surprinzându-i pe americani de o manieră totală. La pregătirea vizitei preşedintelui R. Nixon am participat direct şi am avut prilejul să-i văd pe experţii americani de la Biroul Federal de Investigaţii luând notiţe, de la Securitatea română, asupra modului cum trebuie asigurată protecţia unui şef de stat. Cu acest prilej, colonelul american George Normand, cu care am colaborat pe parcursul mai multor zile, mai în glumă, mai în serios, mi-a declarat la un moment dat: „*Domnule, trebuie să recunosc faptul că F.B.I.-iştii mei sunt nişte novici în materie de protecţie a demnitarilor faţă de securiştii voştri! Dacă J. F. Kennedy ar*

fi fost protejat de Securitatea română, precis că ar fi trăit până la adânci bătrâneţi!”.

Pacepa şi alţi trădători de Neam

Cu toate că relaţiile politice şi economice dintre România şi S.U.A. au atins dimensiuni de necrezut în sensul pozitiv al termenului, C.I.A. a continuat să-şi facă meseria ca orice serviciu profesionist de informaţii. În 1978, Securitatea română se afla pe urmele unuia din cei mai valoroşi agenţi ai C.I.A. în România, generalul Ion Mihai Pacepa, locţiitor al şefului Serviciului de Informaţii Externe (pe atunci Direcţia Generală de Informaţii). Preveniţi, probabil, de un alt agent american strecurat într-un loc vital al statului român, americanii reuşesc să-l scoată pe trădător de sub pericolul iminent al arestării, luându-l sub protecţia lor în S.U.A.

În anul 1981, s-a produs un al doilea mare caz de spionaj în defavoarea României, prin fuga în S.U.A. a unui alt agent cu state vechi în slujba C.I.A., respectiv comandorul de marină Nicolae Luca, fost ofiţer în Direcţia Informaţii Militare. Urmează fuga în S.U.A. a lui Liviu Lupu, ofiţer în Serviciul de Informaţii Externe, şi descoperirea cazului de spionaj *„Răceanu”,* diplomat de carieră în

Ministerul de Externe, recuperat de C.I.A. după evenimentele din decembrie 1989.

Se poate constata că serviciile externe, politice şi militare ale României au fost puternic lovite de acţiunile C.I.A., cu toată prietenia afişată atât de către S.U.A., cât şi de către regimul politic al lui Nicolae Ceauşescu. Nu trebuie să fim surprinşi, deoarece aceasta este regula şi nu excepţia în relaţiile dintre state, fie ele aliate sau în tabere opuse. C.I.A. recrutează, în orice ţară inamică sau prietenă, de la soldat la general, de la student la ministru, de la omul de afaceri la şeful statului, dacă acest lucru este posibil.

Nenorocirea României, în urma loviturilor primite din partea C.I.A., a constat în aceea că, atât Serviciul de Informaţii Externe, cât şi Direcţia de Informaţii a Ministerului Apărării Naţionale au fost decimate.

Sute de ofiţeri de informaţii de cea mai înaltă calificare au fost scoşi din cele două servicii, de teama că ar fi putut fi deconspiraţi în urma repetatelor acte de trădare survenite într-un interval de timp atât de scurt. Puţină lume ştie că, în decembrie 1989, Nicolae Ceauşescu avea la dispoziţie, pentru cunoaşterea situaţiei politico-militare din Balcani, U.R.S.S., Europa de Vest şi în general în lume, doar Agenţia Română de Presă (AGERPRESS), deoarece serviciile de informaţii secrete fuseseră distruse în totalitate…

În decembrie 1989, Direcţia de Informaţii din

Ministerul Apărării Naţionale nu dispunea de niciun element de cercetare, în special, de ataşaţi militari, în niciunul din marile centre politice ale lumii, precum Washington, Paris, Londra, Bonn, Roma, Moscova, Beijing, Tokio şi nici în capitalele statelor vecine! Situaţia era aceeaşi şi pe linia politico-diplomatică, putând conduce la concluzia că însuşi regimul lui N. Ceauşescu tindea spre sinucidere, prin ignoranţă şi incapacitate de a mai acţiona. În ce îi priveşte pe cei care s-au pus în slujba C.I.A. sau a altor servicii de spionaj străine, descoperiţi sau încă în activitate, indiferent ce i-a determinat să facă acest lucru, respectiv *„convingerile politice”,* dorinţa de îmbogăţire sau şantajul, toţi intră în aceeaşi categorie: adică, trădători de ţară şi neam. Un înţelept spunea cândva un mare adevăr şi anume: *„Nimic nu este mai josnic decât trădătorul. Chiar şi păduchele contaminat cu tifos exantematic s-ar simţi jignit, dacă l-ai compara cu trădătorul.*

Desigur, ei urlă în prezent că au luptat împotriva comunismului, pozează în *„eroi”* şi *„patrioţi”* gata să-şi ofere serviciile *„patriei”* la a căror *„liberare”* au contribuit. Josnicia acestora nu are limită. În orice societate, de la epoca de piatră şi până în zilele noastre, esenţa trădării este şi va rămâne aceeaşi. În ceea ce-i priveşte pe trădătorii români din epoca „războiului rece”, trebuie să li se spună simplu şi definitiv că ei nu au trădat un regim

politic, care de altfel s-a şi dovedit trecător, ei au trădat România, poporul român şi interesele sale. Pentru asemenea fapte nu există nici scuze, nici iertare.

În anii de glorie ai relaţiilor politice, economice, culturale şi militare dintre România şi S.U.A., cuprinsă în perioada istorică dintre 1964 şi 1985, ţara noastră a fost mult mai onestă decât partea americană. Românii nu au urmărit niciodată destabilizarea regimului politic din S.U.A. iar informaţiile pe care le-a obţinut pe căi oficiale sau mai puţin oficiale pe teritoriul S.U.A. le-a folosit în propriul interes, fără a le pune la dispoziţia unei terţe părţi, aşa cum pe nedrept au fost bănuiţi, pentru motivul că făceam parte din Tratatul de la Varşovia.

Atunci când se va umbla la arhivele secrete ale statului, se va constata, probabil, că România a jucat, în epoca războiului rece, pe plan european şi mondial, un rol deosebit de mare, mult disproporţionat faţă de puterea sa economică şi militară. Probabil că vor mai trece secole până când ţara noastră să mai aibă un asemenea rol. Avem în vedere, printre altele, rolul României în negocierea politică a războiului din Vietnam, apropierea politică dintre S.U.A. şi China, negocierea Tratatului de la Camp David dintre Israel şi Egipt şi altele.

Probabil că la nivelul anului 1989, când relaţiile dintre România şi S.U.A. au atins cel mai scăzut nivel,

dezamăgirea a fost profundă şi reciprocă. Pe de o parte, regimul lui N. Ceauşescu s-a simţit trădat şi a abandonat, în ciuda serviciilor imense aduse intereselor S.U.A., iar pe de altă parte, americanii au rămas profund nemulţumiţi de faptul că nu au putut produce schimbări politice în România, vizând scoaterea ţării noastre din „lumea comunistă” adică o evoluţie asemănătoare celei din Polonia.

Polonia – repetiţii pentru ’89

Al treilea front de rupere a „monolitului comunist”, care a concentrat imense forţe şi mijloace din partea S.U.A., având în avangardă C.I.A., l-a constituit Polonia.

Pierderea Poloniei în favoarea U.R.S.S., în urma aranjamentelor politice de la Yalta şi Potsdam, din 1945, a fost regretată de către S.U.A., Marea Britanie şi Franţa încă din primele zile ale încheierii celui de-al doilea război mondial. Se ştie că, pe toată durata războiului la Londra, a funcţionat guvernul polonez aflat în exil, după cucerirea Poloniei în octombrie 1939, de către armatele hitleriste, şi care, în mod natural, după înfrângerea Germaniei, urma să se înapoieze la Varşovia, fapt ce nu s-a mai produs niciodată. Acţiunile pentru destabilizarea şi dislocarea

regimului comunist din Polonia nu au cunoscut niciodată momente de pauză dar s-au amplificat în mod deosebit în condiţiile excepţionale create de anul 1968. Acest an, care a culminat cu invazia trupelor Tratatului de la Varşovia, în frunte cu U.R.S.S., în Cehoslovacia – mai puţin România – a fost un an al marilor seisme politice pe un front european mult mai larg. Astfel, în anul 1968, au avut loc uriaşele manifestaţii studenţeşti din Franţa, la care s-a alăturat o mare parte a populaţiei, conducând la înlăturarea regimului politic gaulist, în frunte cu însuşi generalul Charles De Gaulle, marele erou al Franţei, omul care a contribuit de o manieră decisivă la renaşterea naţiunii şi civilizaţiei franceze, distruse şi compromise grav în anii celui de-al doilea război mondial. Soarta generalului De Gaulle ne face să credem că şi în cazul marilor naţiuni ale lumii, cum este cea franceză, recunoştinţa fată de marii conducători este o floare extrem de rară. În acelaşi an, au loc puternice manifestaţii studenţeşti în Iugoslavia lui I. B. Tito, ameninţând cu destabilizarea statului. Înţelegând gravitatea momentului şi dând dovadă de multă înţelepciune politică, I. B. Tito „se *alătură”* mişcărilor studenţeşti printr-un discurs de „sprijinire” a revendicărilor „juste” ale masei de studenţi, pericolul este îndepărtat, iar mişcarea se încheie cu sloganul *„Tito este cu noi”.*

În anul 1968, au avut loc puternice mişcări

studenţeşti în Polonia, încheiate cu măsuri represive puternice din partea autorităţilor, constând din închiderea facultăţilor, arestarea şi judecarea unor lideri ai mişcărilor şi concedierea unui număr important de profesori universitari.

În legătură cu mişcările studenţeşti din Europa anului 1968, s-au făcut, pe parcursul anilor, multe speculaţii. Din lipsa unor dovezi certe, nu voi intra în detalii. Subliniez însă faptul că o seamă de observatori şi analişti politici avizaţi consideră că S.U.A. şi instrumentul său de cercetare şi influentă, C.I.A., nu ar fi fost străine de aceste mişcări. În ceea ce priveşte Franţa, cercurile politice de la Washington erau vital interesate în înlăturarea de la putere a generalului De Gaulle pentru lovitura dată de acesta N.A.T.O. Prin retragerea Franţei din structurile integrate militare ale pactului, scoaterea din această ţară a Comandamentului Suprem al N.A.T.O. şi eliminarea bazelor militare americane de pe teritoriul francez. Asemenea fapte, suntem absolut siguri, nu i-au putut fi iertate mândrului general, care nu s-a remarcat niciodată prin prea multă dragoste faţă de S.U.A. şi, ca atare, la momentul potrivit, exploatându-se o stare internă dificilă din Franţa, a fost lovit decisiv.

Prezenţa C.I.A. în mişcările studenţeşti de la Belgrad şi Varşovia, din acelaşi an, ni se pare o chestiune firească şi, chiar dacă nu ar fi fost implicată, nu ar fi putut scăpa de

bănuială. Iugoslavia şi Polonia au fost considerate întotdeauna *„zonele moi”* ale lumii comuniste, în care C.I.A. îşi punea mari speranţe în a le transforma potrivit cu interesele S.U.A.

În anul 1970, pe fondul înrăutăţirii condiţiilor de viaţă şi mai ales al creşterii preţurilor, în Polonia au loc primele mari acţiuni ale clasei muncitoare. Tonul este dat de muncitorii şantierelor navale din Gdansk. Mişcările se vor întinde rapid pe tot litoralul Mării Baltice şi apoi în restul ţării. În nota obişnuită a regimului comunist, de care vor lua la cunoştinţă şi românii în decembrie 1989, muncitorii răzvrătiţi sunt etichetaţi *„drojdia societăţii, aventurieri, anarhişti, huligani, elemente criminale, duşmani ai socialismului şi ai Poloniei”.* La 15 decembrie 1970, muncitorii din Gdansk, din Gdynia şi Sczeczin au ieşit masiv pe străzi şi au dat foc unor instituţii de stat şi de partid. Poliţia poloneză, sprijinită de unităţi ale armatei, în eforturile de a restabili ordinea, a deschis focul, rezultând 44 de morţi şi 1.164 de răniţi (mulţi din aceştia decedând ulterior).

La 18 decembrie 1970, muncitorii de la şantierul naval Warski din Sczeczin au pus stăpânire pe ateliere şi, cu toate că se aflau înconjuraţi de trupe, aleg un prim comitet de grevă şi redactează un document ce conţinea revendicările muncitorilor, printre care dreptul de a avea

sindicate independente. Aici s-a născut pentru prima dată ideea ce avea să stea la baza naşterii sindicatului independent „*Solidaritatea*” în 1980 şi 1981, precum şi a programului său politic, ce aveau să conducă, peste aproximativ 20 ani, la căderea regimului comunist din Polonia. Drumul s-a dovedit extrem de lung şi de anevoios. Mişcările muncitoreşti din Polonia, din decembrie 1970, nu au fost cunoscute în România datorită cenzurii, dar nici nu au rămas fără urmări. Ideile născute atunci au penetrat, încet dar sigur, toate regimurile totalitare din Europa Centrală, inclusiv cel din România. Similitudinea acţiunilor muncitoreşti din decembrie 1978 de la Braşov cu cele ale muncitorilor polonezi de la Sczeczin din 1970 este izbitoare.

Anul 1970, în Polonia, marchează căderea de la putere a secretarului general al partidului Wladislav Gomulka şi ascensiunea lui Edward Gierek, apreciat ca moderat şi orientat spre reforme. În anul 1971, mişcările muncitoreşti din Polonia reizbucnesc, iar regimul comunist caută soluţii, împreună cu Moscova. „Greul luptei” pe „frontul anticomunismului” în cei 45 de ani ai „războiului rece” l-au purtat serviciile de spionaj ale S.U.A, secondate de cele ale Marii Britanii şi Germaniei Federale, „binecuvântate” şi sprijinite la scară globală de către Vatican cu cei 25.000 de călugări ai Ordinului iezuiţilor care, de-a lungul secolelor, s-au dovedit cei mai de temut

agenţi de spionaj din toate timpurile. Cartea lui Richard Gid Powers, profesor de istorie la Universitatea Staten Island din S.U.A. intitulată *„Istoria anticomunismului american”,* apărută la Editura Free Press din New York în anul 1995, pune în lumină, în modul cel mai convingător, faptul că între Vatican, Biserica Catolică din S.U.A. şi C.I.A. a existat şi există un acord secret („sanctificat” de autoritatea scaunului papal) de luptă împotriva comunismului, a ideologiilor ateiste, precum şi a celorlalte civilizaţii care nu au ca suport moral dogma catolică, inclusiv ortodoxismul.

A rămas în istorie enciclica lui Eugenio Pacelli, care a devenit Papa Pius al XII-lea, prin care „socialismul şi comunismul”, împreună cu ideologia marxistă, au fost declarate *„duşmani de moarte”* ai bisericii şi civilizaţiei occidentale, iar Germania celui de-al treilea Reich sub Adolf Hitler a fost decretată drept „*bastionul* creştinităţii”.

Vaticanul a continuat aceeaşi politică, în toată perioada postbelică având de data aceasta ca principal aliat C.I.A. şi instituţiile bisericeşti catolice din S.U.A.

În zilele noastre, nu mai este un secret pentru nimeni faptul că aducerea cardinalului polonez Voytila pe scaunul papal şi încoronarea lui sub titlul de Papa Ioan Paul al II-lea, constituie una dintre cele mai strălucite acţiuni acoperite din întreaga istorie a C.I.A. Cele două instituţii s-au legat printr-o *„frătie de cruce”,* reuşind să stăvilească venirea la

putere a partidelor comuniste în Italia şi Franţa.

Societatea religioasă *„John Birch”,* cu o doctrină neofascistă, din S.U.A., înfiinţată în memoria preotului catolic cu acelaşi nume, arestat şi executat pentru diversiune şi spionaj în China, în 1947, „Cruciada Anti-comunistă Creştină” creată de Fred Schwartz în anul 1962, „Cruciada Creştină” – condusă de Billy Forster Hargis, „Liga Creştină Americană” – condusă de Edgar Bundy şi altele au purtat girul Vaticanului, au colaborat şi continuă să colaboreze strâns cu C.I.A. Acestea acţionează, în prezent, acolo unde *„planeta este încă roşie”,* adică în China, Asia de sud-est şi în Cuba, precum şi în tot spaţiul fostei lumi socialiste din Europa Centrală şi de Est, pentru eradicarea *„urmărilor comunismului”.*

Vaticanul, sub Papa Ioan Paul al II-lea, a jucat un rol decisiv în propulsarea lui Lech Walesa în fruntea sindicatului-partid „*Solidaritatea*”, în distingerea „catolicului electrician”, devenit ulterior preşedintele Poloniei, cu premiul Nobel pentru pace, în subminarea bazelor societăţii socialiste de tip totalitar din Polonia, Cehoslovacia, Ungaria şi ţările baltice – Lituania, Letonia şi Estonia.

Puţini oameni ştiu că deturnarea demonstraţiilor studenţeşti şi transformarea acestora în acţiuni cu caracter antistatal vizând răsturnarea regimului politic din China, din vara anului 1989, a fost efectuată de către misionarii

catolici iezuiţi împreună cu agenţi acoperiţi ai C.I.A. Pe acest fond al „radicalizării” bruşte a mişcării studenţilor chinezi din Beijing, s-au produs incidentele din Piaţa Tian-An-Men, soldate cu circa 300 de morţi şi răniţi, şi nu cu *„mii de morti”,* cum s-a transmis şi continuă să se transmită şi în zilele noastre de către mijloacele audio-vizuale americane din reţelele internaţionale ale acestora. „Adevărul” despre *„masacrul”* din Piaţa Tian-An-Men este tot atât de autentic pe cât a fost cel referitor la cei *„60.000 de morţi de la Timişoara, din decembrie 1989” ...*

Reagan – actorul din „Războiul stelelor”

Stindardul anticomunismului a fost ridicat din colb de către fostul preşedinte Ronald Reagan, începând din 1981, care, în timpul primului său mandat, a angajat S.U.A. în cea mai amplă şi mai ameninţătoare cursă a înarmărilor din toată epoca războiului rece.

La 23 martie 1983, R. Reagan a aruncat lumii comuniste provocarea *„războiului stelelor”,* care consta din crearea, în spaţiul cosmic, a unui uriaş scut antirachetă menit să transforme S.U.A. într-un spaţiu invulnerabil faţă de mijloacele strategice nucleare ruseşti. Programul ar fi durat până în anul 2000 şi ar fi costat S.U.A. în jur de 2.500

miliarde de dolari.

Programul propus de R. Reagan *(vezi anexa nr. 22)* a avut efecte negative asupra aliaţilor S.U.A. din NAT.O., deoarece prevedea protecţia exclusivă a S.U.A., lăsând Europa de Vest deschisă oricăror lovituri probabile ruseşti. Acesta a fost una din cauzele principale ce a condus la reactivarea Uniunii Europei Occidentale care, după toate probabilităţile, va deveni organizaţia de securitate a Europei la începutul secolului XXI, ducând la eliminarea N.A.T.O., o alianţă oricum depăşită de istorie şi într-o stare de declin continuu. Dorinţa României de aderare la N.A.T.O., o alianţă militară muribundă, este cel puţin stranie dacă nu ridicolă…

În programul său politico-militar anticomunist agresiv care în 1983 putea duce la izbucnirea celui de-al treilea război mondial, Ronald Reagan a fost încurajat de greşelile strategice grave săvârşite de Moscova prin implicarea militară a ruşilor în Etiopia, Angola, America Latină şi, mai ales, prin intrarea armatei sovietice în Afganistan la 25 decembrie 1979.

Tuturor acestor stări le-a pus capăt apariţia pe scena politică a lumii a lui Mihail Gorbaciov cu programele sale „Noua gândire” şi „*Perestroika*”, ce aveau să conducă atât la stingerea războiului rece, cât şi la dispariţia „lumii comuniste” din spaţiul geopolitic al fostului Tratat de la

Varşovia.

Evenimente care s-au succedat cu viteza fulgerului, în intervalul de timp istoric extrem de scurt 1989-1991, au surprins total serviciile de spionaj militar occidentale. C.I.A. a ieşit atât de discreditată din acest proces, încât în 1991, în Congresul S.U.A., senatorul Daniel Patrick Moynihan a cerut desfiinţarea acestei imense instituţii de spionaj.

Datorită însă intervenţiei ferme a fostului preşedinte George Bush, care a deţinut cu ani în urmă funcţia de director al acestei instituţii, C.I.A. a scăpat cu doar o reducere de 25% a personalului său.

Analiştii C.I.A. din epoca post-război rece au ajuns la concluzia că strategia serviciilor de spionaj militar americane a fost fundamental eronată, axându-se exclusiv pe studierea „părţilor tari" ale comunismului şi nu pe cele slabe, care au condus în final la colapsul acestuia. În eforturile lor de cercetare a U.R.S.S. şi „*lumii comuniste"* în general, serviciile de informaţii ale S.U.A. şi-au concentrat forţele şi mijloacele în proporţie de 51% pentru spionajul militar, 15% pentru spionajul tehnico-militar, 31% pentru spionajul politic şi 3% la sută pentru spionajul economic.

Pentru a repara aceste greşeli, din 1992 încoace, S.U.A. au alocat în jur de 40% din forţele şi mijloacele serviciilor sale de informaţii pentru spionajul economic.

După căderea comunismului şi dezmembrarea

U.R.S.S., serviciile de spionaj american patronate de C.I.A. au în preocupările lor subterane, printre altele, următoarele obiective:

- prevenirea refacerii sub orice formă a fostei U.R.S.S.;
- consolidarea independenţei Ucrainei;
- atragerea în NAT.O. a statelor baltice, Estonia, Letonia şi Lituania;
- alimentarea unor stări de tensiune şi conflict în zone ce se pretează la aceasta, cum sunt cele din Caucaz şi republicile musulmane, pentru a trena refacerea puterii economice şi militare a Federaţiei Ruse;
- reducerea prin toate mijloacele a puterii militare a Federaţiei Ruse, mai ales în domeniul nuclear;
- cucerirea pieţei de armament din Europa Centrală şi eliminarea Rusiei din această zonă;
- atragerea sub controlul S.U.A. a serviciilor de informaţii ale statelor din Europa Centrală.

Pe un plan secundar, mai mult declarativ, pentru a-şi masca obiectivele reale, C.I.A. vorbeşte şi despre lupta împotriva proliferării nucleare, a traficului de droguri şi de armament, a crimei organizate etc.

Interesele S.U.A. în Europa se lovesc însă de cele ale Uniunii Europene, care face eforturi de ieşire de sub hegemonismul S.U.A., fiind pe cale să realizeze acest lucru.

Tratatul de la Amsterdam, semnat în 1997, pune bazele unei noi Europe de la Atlantic la Urali, iar relaţiile dintre Europa de Vest şi Europa de Est evoluează pe cu totul alte coordonate decât cele dorite de Washington. Fuziunea dintre Estul şi Vestul continentului va duce în final la naşterea unei Europe noi care, în perspectiva secolului XXI, tinde să devină cel mai mare centru de putere economică, tehnologică, comercială şi militară din lume. Spionajul economic va trece pe primul plan şi va fi „fără frontiere”.

Cât priveşte perioada de tranziţie din Europa Centrală şi de Est, deocamdată, aceasta se aseamănă foarte mult cu *„pacea cartagineză”* şi constă în distrugerea, sub presiunile Occidentului, a tuturor elementelor componente ale fostei lumi comuniste. Generaţiile care trec prin acest proces vor aprecia, cândva, dacă a fost bine sau a fost rău din tot ce s-a făcut şi vor suporta consecinţele.

Capitolul IV: SERVICIILE DE SPIONAJ ALE SECOLULUI XXI. PERSPECTIVE.

Serviciile de spionaj ale epocii *„războiului rece”* nu au dispărut. Cu toate schimbările politice, economice şi

militare de amploare tectonică petrecute în lume, a „dispariţiei inamicului”, aceste servicii au supravieţuit, adaptându-se fiecare, după interesele specifice, la noile misiuni. Niciun guvern occidental, în frunte cu administraţia de la Washington, indiferent cât de „democratic” sau de „transparent” se pretinde, nu a îndrăznit să se atingă într-o manieră de fond, „revoluţionară” de serviciile sale de spionaj.

S.U.A. sunt ţara care a operat cele mai reduse schimbări în structurile sale de informaţii. Totul a rămas aproape intact, în special datorită faptului că atunci când s-a aplicat „reforma” în domeniul „comunităţii serviciilor de informaţii”, reclamate de noua etapă istorică, la Casa Albă, pe postul de preşedinte al S.U.A. s-a aflat George Bush, fost director general al C.I.A., iar în fruntea Agenţiei Centrale de Investigaţii s-a aflat Bob Gates, unul dintre cei mai mari conservatori care s-a aflat vreodată în acest post, arhitect şi promotor înrăit al „războiului rece”.

Pozitiv este totuşi faptul că, sub o nouă administraţie, cea a lui William Clinton şi după scoaterea la pensie a bătăiosului B. Gates, C.I.A. a recunoscut că întreaga concepţie, întregul mod de lucru şi de interceptare a lumii epocii „războiului rece”, precum şi a relaţiilor Est - Vest în anii 1945-1989 au fost, în esenţă, eronate.

Tot în acest nou context, s-a apreciat că

subordonarea serviciilor de informaţii americane faţă de anumite interese politice partizane de partid a avut efecte grave asupra performanţelor acestora în problemele de interes naţional, strategice, majore.

În perspectiva secolului XXI, atât în S.U.A., cât şi în alte state mari din Uniunea Europeană, se încearcă adaptarea activităţii serviciilor de informaţii la nevoile reale, de interes naţional ale instituţiilor consumatoare de informaţii şi nu la interesele unui partid politic sau altul. Va fi exclusă în viitor numirea unor oameni politici, la conducerea acestor servicii.

Organele de spionaj americane, britanice şi germane, care au colaborat cel mai strâns pe *„frontul anticomunismului”* în toată perioada „războiului rece”, admit că cea mai mare deficienţă în activitatea lor a fost lipsa unor *„surse umane de informaţii”,* adică a unor spioni recrutaţi în centrele de decizie politică la nivel înalt din fosta U.R.S.S. şi celelalte state membre în Tratatul de la Varşovia.

Lipsa surselor de informaţii umane la nivel de agenţi, informatori sau relaţii cu potenţial informativ, a constituit cauza principală a surprinderii politice căreia i-au căzut victimă toate serviciile de informaţii din statele membre în N.A.T.O., în frunte cu cele americane.

În secolul XXI, C.I.A. şi celelalte servicii de informaţii

care au suferit de această lacună, exagerând aportul tehno-spionajului, vor reveni la metodele clasice, readucând în prim plan rolul surselor umane şi mai ales al agenţilor recrutaţi sau infiltraţi în ţările pe care le cercetează, mai ales în spaţiul geopolitic al fostului Tratat de la Varşovia *(anexa nr. 11)*.

În epoca „războiului rece”, serviciile de informaţii ale S.U.A. au cheltuit aproximativ 87% din fondurile avute la dispoziţie pentru culegerea de informaţii cu mijloace tehnice (terestre, aeriene, navale, subacvatice şi cosmice) şi numai 13% pentru exploatarea surselor umane. S-a constatat, cu multă întârziere, că niciun mijloc tehnic, indiferent de gradul său de sofisticare, nu poate pătrunde în conştiinţa omului.

Pe timpul războiului din Golful Persic, din iarna anului 1991, comandantul forţelor americane şi aliate din zonă, generalul Schwartzkopf, a dorit să cunoască dacă armata irakiană dispunea de o componentă de luptă chimică pentru rachetele de tip SCUD cu care Saddam Hussein executa lovituri asupra Israelului şi Arabiei Saudite. Cu toate că asupra zonei de operaţii era concentrată o forţă cosmică de cercetare strategică alcătuită din 32 sateliţi de cel mai înalt nivel tehnic, suplimentaţi de avioane de cercetare „invizibile” F-117 şi de cele de tipul SR-71, precum şi de alte mijloace tehnice ultra-moderne, nimeni

nu a putut răspunde la această întrebare, fapt ce a creat o psihoză de spaimă atât la nivelul trupelor, cât mai ales al populaţiei israeliene, determinând guvernul de la Ierusalim să cumpere urgent măşti de gaze în valoare de sute de milioane de dolari. Problema ar fi fost rezolvată simplu dacă în dispozitivul armatei irakiene ar fi existat măcar un singur agent, un singur om, recrutat care să lucreze pentru spionajul militar american. La nouă ani de la încheierea războiului din Golful Persic, atât C.I.A., cât şi Agenţia de Informaţii a Apărării recunosc că un asemenea agent nu a existat, în ciuda faptului că, până în 1990, sute de ofiţeri irakieni s-au instruit în Occident, inclusiv în S.U.A., existând posibilităţi de a selecţiona şi recruta din rândul acestora, aşa cum se procedează în prezent cu unii ofiţeri din fosta *„lume comunistă”* care se instruiesc în S.U.A.

În secolul XXI, serviciile de spionaj vor cheltui sume mult mai mari pentru crearea, dezvoltarea şi exploatarea surselor umane de informaţii prin crearea de celule şi reţele de agenţi recrutaţi, informatori plătiţi şi relaţii capabile să furnizeze informaţii de valoare.

Lumea secolului XXI va fi fundamental diferită de cea din ultima jumătate a secolului XX. Aceasta nu va mai fi o lume *„bipolară”,* axată pe S.U.A., şi fosta U.R.S.S., care s-a dezintegrat, şi nicio lume *„monopolară”* cum visează Washington-ul, ci o lume *„multipolara”,* bazată nu pe

blocuri militare, ci pe grupări şi organizaţii economice regionale.

Cel mai puţin pentru următoarele 2-3 decenii, posibilitatea izbucnirii unor războaie la scară continentală sau globală este exclusă. Niciuna din marile puteri ale lumii nu este interesată în război şi nu are posibilităţi de a purta un război de amploare pe cont propriu.

Echilibrul de forţe în plan local, regional sau mondial va lua în calcul puterea economică a statelor sau grupurilor de state şi nu puterea militară, cum încă se mai gândeşte la Washington. Puterea militară a fostei U.R.S.S. a fost enormă dar s-a prăbuşit, fără ca împotriva acesteia să se fi tras un singur cartuş, pe fondul colapsului economic.

În secolul XXI, lupta pentru dominaţia lumii se va da între blocurile economice şi comerciale şi nu între blocurile militare, care au dispărut rând pe rând (SEATO, CENTO, Tratatul de la Varşovia).

În ultimul deceniu al secolului XX, importanţa factorului militar în relaţiile dintre state a fost într-o continuă scădere. Această tendinţă se va accentua în secolul viitor.

N.A.T.O., principala alianţă militară a lumii occidentale, care a supravieţuit încheierii „războiului rece”, va continua să se degradeze, să fie marginalizat, iar în următorii 5-10 ani se va dizolva.

S.U.A. vor face eforturi disperate pentru prelungirea existenţei N.A.T.O., dar şansele de reuşită sunt minime. Nici cei mai optimişti dintre analiştii politici şi militari americani, printre care Paul Kennedy, William Keylor, Jonathan Dean, Michael Hogan şi mulţi alţii, nu cred că N.A.T.O. va supravieţui mai mult de câţiva ani.

Cea mai puternică organizaţie economică la sfârşitul secolului XX şi începutul secolului XXI este Uniunea Europeană. Introducerea monedei unice europene EURO la 4 ianuarie 1999 este de natură să consolideze şi mai mult puterea şi influenţa în lume a Europei Occidentale.

Uniunea Europeană, în baza Tratatului de la Amsterdam, semnat în 1997 şi ratificat în 1998, îşi construieşte propriul organism de securitate şi apărare prin contopirea cu Uniunea Europei Occidentale.

Uniunea Europeană a devenit mult prea mare şi puternică pentru a mai încăpea în N.A.T.O. De altfel, acest bloc militar desuet nici nu mai constituie forumul unde se dezbat şi se iau mari decizii politice din zona euro-atlantică. În plan politic, N.A.T.O. a fost înlocuit cu dialogul Uniunea Europeană – S.U.A. Până la epuizare, N.A.T.O. va deveni un fel de *„ladă de scule militare*" pe care să le închirieze Uniunii Europei Occidentale, pentru desfăşurarea unor operaţiuni militare în afara zonei de responsabilitate a NAT.O.

Singurele lucruri cu care se va „remarca” N.A.T.O. cu prilejul „jubileului” său din 4 aprilie 1999 *(manuscrisul a fost predat înainte de această dată – n. ed.)* va fi confirmarea admiterii în alianţă a Cehiei, Poloniei şi Ungariei, precum şi aprobarea noii sale strategii total diluate şi cu o semnificaţie pur politică, marginală. După această dată, N.A.T.O. va intra în faza finală a declinului său, până la dizolvare sau îngheţare.

În primul deceniu al secolului XXI, se vor contura tot mai pregnant *„polii de putere ai lumii”,* care vor fi, în ordinea importanţei, Uniunea Europeană, S.U.A., Japonia, Federaţia Rusă (Comunitatea Statelor Independente) şi China.

Vor apărea fricţiuni şi contraindicaţii între marile puteri economice ale lumii, Uniunea Europeană, S.U.A. şi Japonia, în care vor fi angrenate şi serviciile de spionaj ale acestora.

În secolul viitor, S.U.A. vor fi interesate nu în dezvoltarea şi extinderea spre est a Uniunii Europene, ci în subminarea acesteia, până la destrămare. Apariţia monedei unice europene, care pune capăt supremaţiei dolarului în economia mondială, echivalează cu pierderea unui mare război de către S.U.A. şi nu va rămâne fără replică. S.U.A. vor recurge la măsuri de subminare a U.E. Prin speculaţii bursiere şi diversiuni acoperite, deoarece nu mai au

puterea de a se măsura într-un război economic deschis cu Europa Occidentală. Aceasta deoarece valoarea produsului intern brut al Uniunii Europene este mai mare decât cel al S.U.A., iar valoarea capitalului vest-european investit direct în economia S.U.A. este substanţial mai mare decât cel american investit în economia U.E. Acest nou raport de forţe în plan economic obligă S.U.A. la multă prudenţă.

În pragul noului secol şi mileniu, sub privirile noastre, se naşte o lume cum nu a mai existat nicicând. Omenirea reclamă şi realizează progrese în direcţia păcii şi democraţiei, a unui sistem economic eficient. U.R.S.S. a dispărut, *„războiul rece”* a devenit istorie, iar S.U.A. nu mai pot invoca *„pericolul comunist”* la adresa securităţii sale. *„Barbarii din est*” nu mai vin. Focarele de tensiune şi conflicte, deşi încă numeroase, inclusiv în Balcani şi în spaţiul fostului imperiu sovietic, au tendinţa de a se stinge. Dacă în urmă cu 10 ani marea majoritate a statelor Americii Latine se aflau sub regimuri dictatoriale, în prezent, 90% din acestea trăiesc sub guverne alese în mod democratic, chiar dacă instituţiile democratice, ca şi cele din România, nu au ajuns încă la maturitate.

În Africa de Sud, a fost demolat regimul de apartheid, iar în Orientul Mijlociu negocierile de pace, deşi extrem de dificile şi presărate cu acte de violentă, totuşi se derulează.

Germania a fost reunificată în mod paşnic, iar în

Europa Centrală şi de Est, cu preţul unor eforturi supraomeneşti, se edifică societăţi democratice şi se introduce sistemul economiei de piaţă.

O.N.U. a început să-şi joace rolul dorit de fondatorii săi şi statuat în Chartă. La cumpăna între secole şi milenii, omenirea parcurge o epocă de mari transformări revoluţionare, de mari speranţe, promisiuni şi oportunităţi. Asupra tuturor acestor fenomene care au schimbat axa istoriei, o puternică influenţă a fost exercitată de transformările din fosta *„lume comunistă”* cunoscute sub genericul „*Revoluţia europeană de la 1989”.*

Cu toate evoluţiile pozitive la scară globală, nu avem încă curajul şi nici suficiente puncte de sprijin să le considerăm definitive, ireversibile. Peste tot pe glob, în locuri cunoscute sau mai îndepărtate, există pericole, stări de tensiune şi conflict. Cei care deţin supremaţia în domeniul militar manifestă mult prea uşor tendinţa de recurgere la mijloace de forţă pentru aşa-zisa soluţionare a conflictelor.

Dacă, în trecut, intervenţia militară constituia o măsură de excepţie, extrem de gravă, în epoca post-război rece, aceasta aproape că a devenit o regulă. Creşte rezistenţa şi ostilitatea lumii în curs de dezvoltare iar în cadrul acesteia, a fundamentalismului islamic, faţă de uriaşul decalaj ce o desparte de lumea dezvoltată, faţă de

modul de-a dreptul monstruos de inegal în care sunt împărţite şi consumate resursele şi avuţia planetei.

Toate acestea vor influenţa activitatea serviciilor de spionaj la scară mondială în secolul XXI. Cercetarea strategică la scară globală se deplasează din sectorul militar, predominant în a doua jumătate a secolului al XX-lea, spre sectorul economic, în secolul XXI.

Comunitatea serviciilor de informaţii ale S.U.A.

Potrivit prevederilor legii nr. S. 2198 din 1993, care a adus modificări la Legea siguranţei naţionale din 1947, Comunitatea Serviciilor de Informaţii (spionaj) a S.U.A. cuprinde următoarele instituţii de nivel naţional şi departamental *(anexa nr. 12):*

– Agenţia Centrală de Informaţii (C.I.A.) – ca organism naţional suprem de culegere de informaţii din surse umane şi surse tehnice, având totodată şi rolul de coordonator al activităţii tuturor celorlalte servicii de informaţii şi de securitate existente în S.U.A. potrivit legii;

– Agenţia Naţională de Securitate (N.S.A.) – subordonată Departamentului Apărării, având ca misiuni efectuarea cercetării radioelectronice la scară globală, cu

mijloace de interceptare terestre, aeriene şi cosmice, ascultarea şi înregistrarea legăturilor de telecomunicaţii ale tuturor statelor lumii, indiferent de natura relaţiilor acestora cu S.U.A. şi spargerea codurilor şi cifrurilor statelor şi armatelor străine;

– Agenţia de Informaţii a Apărării (D.I.A.) – subordonată Ministerului Apărării al S.U.A. („*Pentagon*”), care răspunde de executarea culegerii de informaţii militare la scară globală, folosind mijloace şi procedee specifice, de la crearea şi cultivarea surselor umane (spioni şi informatori plătiţi) la mijloacele din domeniul tehno-spionajului, de uscat, aerian, maritim, subacvatic şi cosmic;

– Agenţia Naţională de Cercetare Foto şi Sateliţi de Imagine – organ de vocaţie globală apărut în urma experienţei războiului din Golful Persic, destinat să sprijine comandamentele militare americane pe timpul ducerii unor operaţiuni militare.

– Direcţia de Informaţii a Trupelor de Uscat;

– Direcţia de Informaţii a Forţelor Maritime Militare;

– Direcţia de Informaţii a Forţelor Aeriene Militare;

– Direcţia de Informaţii a Corpului de Infanterie Marină.

Aceste Direcţii execută misiuni de cercetare strategică, operativă şi tactică în folosul categoriei de forţe ale armatei pe care o deservesc.

– Biroul Federal de Investigaţii (F.B.I.) – sau poliţia politică a S.U.A.–, însărcinat cu acţiunile de combatere a delictelor politice ia nivel federal, a mişcărilor de sorginte comunistă sau social-democrată de orice fel, a mişcărilor sindicale şi pentru drepturile populaţiilor de culoare etc. Tot în sarcina F.B.I. intră şi combaterea crimei organizate, a traficului cu stupefiante, armament, materiale radioactive etc.

Biroului Federal de Investigaţii îi este atribuit meritul istoric de a fi lichidat fizic sau prin expulzări masive orice mişcări politice semnificative cu tendinţe de stânga, de pe teritoriul S.U.A., de-a lungul întregului secol XX. Totodată, F.B.I. are misiunea de combatere şi anihilare a activităţii serviciilor străine de spionaj pe teritoriul S.U.A.

În ultima jumătate de secol, cele mai crâncene bătălii pe frontul *„războiului secret”* s-au purtat între F.B.I. şi K.G.B. Rezultatele reale ale acestor „bătălii” vor putea fi cunoscute numai în măsura în care atât S.U.A., cât şi Federaţia Rusă vor permite accesul unor cercetători la arhive. Nici fantezia celor mai talentaţi scriitori şi nici cascada filmelor de spionaj turnate în studiourile de la Hollywood nu vor ajuta la cunoaşterea adevărului.

– Departamentul de Informaţii al Ministerului de Finanţe, apreciat ca unul dintre cele mai puternice şi mai eficace servicii de informaţii din S.U.A., cu agenţi infiltraţi în

toate instituţiile financiare, burse şi medii de afaceri de pe teritoriul S.U.A.;

– Direcţia de Informaţii a Ministerului Energiei, care practică un spionaj la scară globală cu privire la rezervele energetice ale altor state, precum şi cel al tehnologiilor de vârf;

– Direcţia de Informaţii a Comisiei pentru Energia Atomică, însărcinată cu organizarea şi desfăşurarea spionajului în domeniul tehnologiei nucleare, atât cu aplicaţie civilă, cât şi militară, la scară globală;

– Biroul „H” pentru Informaţii şi Cercetare din Ministerul de Externe al S.U.A., organ de colectare şi prelucrare a informaţiilor culese de ambasadele S.U.A. din întreaga lume;

– Agenţia de Informaţii a Gărzii de Coastă, care are agenţi infiltraţi sub diferite acoperiri oficiale sau private, în toate marile porturi ale lumii.

În afara celor 14 servicii de informaţii (spionaj) de importanţă naţională sau departamentală, pe teritoriul S.U.A. mai operează un număr de alte 36 servicii de informaţii, pe lângă unele agenţii de stat sau particulare, nerecunoscute oficial.

Cu toate acestea, după eforturi supraomeneşti şi cheltuieli astronomice timp de peste 50 de ani, la sfârşitul secolului XX, C.I.A. nu cunoaşte de câte încărcături nucleare

strategice, operative şi tactice dispune Federaţia Rusă…

Strategii şi obiective pentru secolul XXI

După marginalizarea şi, în final dizolvarea N.A.T.O., fenomen ce s-ar putea derula într-un interval de timp mult mai rapid decât îşi imaginează cercurile politice de la Washington, serviciile de informaţii (spionaj) ale S.U.A. vor putea conta foarte puţin pe sprijinul foştilor aliaţi din Europa, cu excepţia probabilă a Marii Britanii.

După 1975, an în care s-a încheiat retragerea americană din Vietnam, iar la Helsinki a fost semnat *„Actul Final”,* prin care erau recunoscute realităţile politice din Europa, survenite în urma celui de-al doilea război mondial, şi până la dispariţia fostei „lumi comuniste”, eforturile spionajului american la scară globală, exprimat în resurse umane, tehnice şi financiare, au fost repartizate astfel: 65% asupra fostei U.R.S.S. şi a Tratatului de la Varşovia; 25% asupra Chinei şi restului Asiei; 7% asupra Orientului Mijlociu, Israelului şi restului statelor arabe; 2% asupra Americii Latine; 1% asupra restului lumii.

Prin *„dispariţia inamicului”* şi încetarea „războiului rece”, această ordine de priorităţi, bine fundamentată din punct de vedere politic, ideologic şi strategic, a fost dată

peste cap, iar serviciile de spionaj americane, trecute prin focul restructurărilor, sunt bulversate şi dezorientate.

Pe domenii de preocupări ale cercetării strategice americane cu efecte şi influenţe asupra tuturor celorlalte servicii de spionaj ale statelor membre în NAT.O., alocaţiile bugetare în ultimul deceniu al „războiului rece”, au fost, în general, astfel: spionajul militar – 54%; spionajul tehnic militar – 15%; spionajul economic – 3%; spionajul politic – 3%.

Restul de 25% a fost destinat unor acţiuni speciale „acoperite”, cum sunt operaţiunile psihologice, de subminare a unor regimuri politice, susţinerea unor războaie anti-gherilă, diversiuni economico-financiane şi chiar asasinate politice, mult apreciate de C.I.A.

Din toate acestea, se desprinde concluzia că cercetarea strategică a S.U.A. şi aliaţilor săi a acordat o atenţie extrem de mică domeniului economic, adică tocmai aceluia care a condus la căderea regimurilor politice din fosta *„lume comunistă”* şi din această cauză şi la prăbuşirea puterii sale militare, în frunte cu cea a fostei U.R.S.S. Aceasta este şi cauza principală pentru care C.I.A. şi celelalte servicii de spionaj din Occident au falimentat total şi lamentabil în ceea ce priveşte prognozarea marilor evenimente din 1989, fapt pentru care au şi fost sancţionate de clasa politică din statele respective.

Pentru a repara greşelile trecutului, la sfârşitul secolului XX, C.I.A. alocă circa 40% din bugetul său anual culegerii de informaţii din domeniul economic. Saltul de la 3 la 40% este enorm şi indică direcţia de evoluţie a cercetării strategice americane în secolul XXI.

În ceea ce priveşte eforturile şi orientările serviciilor de spionaj militare ale S.U.A., cu toate că rolul şi importanţa lor s-au diminuat, acestea vor continua să aibă o influentă substanţială asupra politicii externe a S.U.A.

În prezent, resursele umane, tehnice şi bugetare ale acestor servicii sunt repartizate, în linii generale, astfel: informaţii din domeniul militar, al comerţului cu armament şi al proliferării nucleare – 35%; informaţii din zonele de tensiune şi conflict, insurecţii, războaie de joasă intensitate etnico-religioase etc. – 15%; informaţii cu caracter politico-militar şi economic, atât interne, cât şi externe, ale statelor ce prezintă interes – 10%; informaţii cu privire la acţiunile organizaţiilor teroriste – 20%; pentru activităţile de contrainformaţii, contraspionaj, anti-drog şi împotriva crimei organizate – 10%; pentru acţiuni politico-diplomatice, negocieri, medieri etc. – 10%. În toată epoca „războiului rece” declanşat cu aproximaţie în anul 1947, şi până la 25 decembrie 1991, când a fost coborât stindardul U.R.S.S. de pe turnul de la Kremlin, odată cu destrămarea imperiului sovietic, S.U.A. şi principalii săi aliaţi, adică

Marea Britanie, Germania Federală şi Japonia şi-au concentrat în jur de 65% din potenţialul serviciilor lor de spionaj împotriva ruşilor. În secolul XXI, acest lucru nu va mai fi posibil, deoarece serviciile de spionaj ale Marilor Puteri se vor război între ele, pentru avantajele economice, comerciale şi sfera de influenţă.

Cei mai mari şi mai puternici inamici ai S.U.A., în primele decenii ale secolului viitor, vor fi Uniunea Europeană – în frunte cu Germania – şi Japonia. Federaţia Rusă şi China vor intra în acest război cel mai devreme în cel de-al treilea deceniu al secolului XXI.

În următoarele unu-două decenii, C.I.A. se va concentra în direcţia creării unor puternice reţele de spioni şi informatori, adică de surse umane, atât în Europa Centrală şi spaţiul fostei U.R.S.S., cât şi în Europa Occidentală, China, Japonia, Orientul Mijlociu, şi în America Latină.

Întoarcerea la unele forme clasice de spionaj şi mai ales la elementul om, materializat în agentul de spionaj plasat în punctele şi forurile critice, va fi una din tendinţele dominante în activitatea serviciilor de spionaj americane în secolul XXI.

În spaţiul fostei U.R.S.S., obiectivul fundamental al spionajului american în secolul XXI îl va constitui fragmentarea Federaţiei Ruse şi aducerea acesteia la

dimensiuni care să nu depăşească suprafaţa S.U.A., pentru a scoate de sub controlul Moscovei uriaşele rezerve energetice de hidrocarburi din bazinul Mării Caspice şi din Kazahstan, precum şi resursele de materii prime ale Siberiei. Posibilitatea tot mai evidentă de reintegrare a spaţiului slav, Federaţia Rusă, Ucraina şi Belarus, constituie o viziune de coşmar la Washington.

Un alt obiectiv, cam de acelaşi grad, al S.U.A. în viitorul secol va fi subminarea economică, tehnologică şi financiară a Uniunii Europene până la dezmembrarea acesteia.

În Asia şi Pacific, spionajul american va urmări distrugerea comunismului în China şi împiedicarea Japoniei de a crea o *„sferă a co-prosperităţii”* în Asia şi Pacific, dominată de Tokio.

Şansa este ca pe toate aceste „fronturi”, în secolul XXI, serviciile americane de spionaj politic, economic şi militar să înregistreze serioase eşecuri.

Comunitatea serviciilor de informaţii ale Federaţiei Ruse

În anii care au trecut de la încheierea „războiului rece”, atât în S.U.A., cât şi Europa Occidentală, au apărut

studii ştiinţifice şi analize de fond, ferite de marasmul propagandistic anti-comunist, care pun într-o nouă lumină adevărul despre serviciile de informaţii (spionaj) şi de securitate ale fostei U.R.S.S., precum şi despre restructurările şi transformările suferite de acestea în ultimul deceniu ca urmare a dispariţiei regimului politic sovietic şi al destrămării U.R.S.S.

Printre studiile de mare ţinută ştiinţifică şi obiectivitate, s-au remarcat „*Cartea Guinness asupra spionajului”* a lui Mark Lloyd, apărută simultan în S.U.A. şi Marea Britanie în anul 1994, la prestigioasa editură Guinness Publishing, cartea „*Informaţiile – factor de putere la pace şi război*” a lui Michael Herman, sub egida Institutului Regal de Studii Internaţionale al Marii Britanii (1996), precum şi cartea *„Noii spioni*”, a lui James Adams, apărută la editura Hutchinson din Londra (1997).

Potrivit părerilor exprimate de aceşti autori, toţi cu state îndelungate, de 25-30 de ani, de activitate în serviciile de informaţii, K.G.B, şi G.R.U., cele două mari servicii de spionaj ale fostei U.R.S.S., au fost prezentate timp de peste 40 de ani ca fiind *„cele mai sinistre, mai înfricoşătoare şi mai agresive servicii de spionaj din toate timpurile*”. Nimic mai fals, mai denaturat şi mai departe de adevăr, susţin aceşti specialişti din tabăra adversă.

După părerea lor, spionajul extern, politic, economic

şi militar al fostei U.R.S.S., din care s-au „născut” organele de informaţii (spionaj) ale Federaţiei Ruse după 1991 au fost, sunt şi vor rămâne şi pentru secolul XXI *„continuatoare ale celor mai bune tradiţii seculare ale spionajului rusesc, din epoca imperială.* Acestea nu s-au deosebit şi nu se deosebesc, în esenţa şi practicile lor, de serviciile similare ale altor state cu tradiţii în acest domeniu”

Analiştii din Europa Occidentală situează serviciile de informaţii ruseşti, ca profesionalism şi eficienţă, mult peste cele ale S.U.A., care s-au dovedit sub aşteptări şi sub standardele minime de profesionalism, mai ales în domeniul surselor umane. S.U.A. şi serviciile sale secrete nu au fost pregătite şi apte pentru rolul de lider al lumii capitaliste dezvoltate, pe care l-au ocupat şi deţinut timp de peste patru decenii, în urma rezultatelor celui de-al doilea război mondial.

Deşi „înfrânte” în „războiul rece”, serviciile de informaţii (spionaj) ruseşti, păşesc în secolul XXI cu o aureolă superioară celor americane.

Moderne în concepţii, suple în structuri şi acţiuni, dotate cu mijloace tehnico-materiale la nivel mondial acestea au purtat cu ele, de-a lungul secolelor, *„spiritul rusesc”,* constând din profunzime, perseverenţă, continuitate, profesionalism şi forţă morală, precum şi acea

doză de patriotism de nezdruncinat, de care s-a dovedit capabilă ramura rusească a rasei slave. Aşa vorbesc la sfârşitul secolului XX spionii de profesie din Europa Occidentală, despre *„colegii lor de breaslă”,* spionii ruşi.

Serviciile de spionaj ruseşti sunt purtătoare ale unor tradiţii îndelungate, de câteva secole, pe care le-au cultivat, păstrat şi dezvoltat, indiferent de regimul politic de la Kremlin. Nu văd niciun motiv din lume pentru care serviciile de informaţii ale României să nu procedeze la fel.

După părerile experţilor în materie, doar serviciile de spionaj ale Franţei, Marii Britanii, Japoniei, Chinei şi Germaniei se pot compara cu cele ruseşti. Aceiaşi specialişti consideră că serviciile de spionaj ale S.U.A. sunt cele mai tinere şi mai neexperimentate din lume. Deşi extrem de bogate şi super-tehnicizate, timp de aproape o jumătate de secol, acestea au dat dovadă de iraţionalitate, aventurism, agresivitate maladivă şi lipsă de profesionalism, ceea ce a contribuit la punerea S.U.A. în situaţii umilitoare, cu toată uriaşa ei putere economică şi militară, cum au fost războaiele din Coreea (1950-1953) şi Vietnam (1965- 1975), pe care le-a pierdut în mod lamentabil.

După estimările lui James Adams, serviciile de spionaj ale S.U.A., cu un personal iraţional de numeros, dispunând anual de un buget în jur de 30-40 de miliarde de dolari, au

eşuat în misiunile lor principale de prevenire şi alarmare şi au falimentat total în ceea ce priveşte capacitatea lor de a anticipa evenimentele din spaţiul euro-asiatic al fostei lumi comuniste. Analistul spion britanic estimează că nici în ceea ce priveşte viitorul, adică lumea secolului XXI, serviciile de spionaj ale S.U.A. nu au nicio viziune, cramponându-se, cu disperarea înecatului, de concepţiile şi practicile epocii „războiului rece”.

Am procedat la această analiză comparativă a serviciilor de spionaj ruseşti şi americane, cu ajutorul specialiştilor vest-europeni, pornind de la convingerea că acestea vor fi principalele adversare ce se vor confrunta pe frontul „războiului invizibil” în primele decenii ale secolului XXI. Am avut în vedere şi ce a gândit B. Brecht: „*Victima de azi va fi învingătorul de mâine, iar NICIODATĂ se naşte ACUM”.*

În niciunul din domeniile sociale, „reformele” prin care a trecut Federaţia Rusă în ultimii ani nu au fost mai reuşite ca cele înfăptuite în aria serviciilor de informaţii (spionaj) şi de securitate. Acest lucru este de înţeles, avându-se în vedere adevărul că însăşi ideea schimbării regimului sovietic a emanat de la aceste servicii, cele mai bune cunoscătoare ale situaţiei interne din fosta U.R.S.S. şi a decalajului acesteia faţă de lumea capitalistă dezvoltată. Punctul de pornire, impulsul iniţial al viitoarelor schimbări

care aveau să conducă la *„noua gândire”* şi la *„perestroika”* epocii lui Mihail Gorbaciov au pornit din cadrul K.G.B., sub egida reputatului său director general Iuri Andropov.

Acestuia îi revine meritul, după ce l-a înlocuit pe Leonid Brejnev în funcţia de secretar general al PCUS, de a fi deschis U.R.S.S. spre lumea modernă, de a-i fi identificat şi propulsat spre vârful piramidei politice pe Mihail Gorbaciov, Boris Elţân şi pe majoritatea celor ce aveau să se înscrie în avangarda reformatorilor. Dacă nu ar fi fost răpus de boală, Andropov şi nu Gorbaciov ar fi fost purtătorul celei de a doua revoluţii ruse din secolul XX.

Specifică pentru reformarea şi restructurarea serviciilor de spionaj şi de securitate ale Federaţiei Ruse a fost desfiinţarea centralizării.

În realitate, dacă ne îndepărtăm de propaganda neagră, practicată împotriva fostei lumi comuniste în epoca „războiului rece”, se poate constata că fosta U.R.S.S. a dispus exact de aceleaşi organe de securitate şi spionaj ca orice mare putere a lumii, în special ca S.U.A. În U.R.S.S., existenţa partidului unic a impus o puternică centralizare a serviciilor speciale ale statului, tocmai pentru a permite exercitarea cu maximum de eficienţă a controlului asupra acestora, lucru râvnit de toate statele, dar care nu este posibilă în condiţii de pluralism politic.

Comitetul pentru Securitatea Statului – K.G.B. avea în

subordine trupele de grăniceri, trupele de securitate şi Serviciul de Informaţii Externe, toate sub o conducere unică. Pentru spionajul militar, a existat şi continuă să existe legendarul G.R.U. – Direcţia Principală de Cercetare a Armatei, care a dat spioni de talie mondială, precum Richard Sorge, Rudolf Abel, Klaus Fuchs, George Blake, celebrul ofiţer de marină american John Anthony Walker, care a „lucrat” pentru ruşi timp de 17 ani, şi mulţi alţii.

Exact aceleaşi organisme, cu alte denumiri, dar cu o conducere descentralizată, există şi în S.U.A., astfel;

– Poliţia de frontieră – cu misiuni grănicereşti;

– Garda de Coastă – pentru paza frontierei maritime;

– Poliţia Federală – subordonată Ministerului de Interne, la care se adaugă organele de poliţie ale statelor din cadrul Federaţiei;

– Poliţia politică – reprezentată de Biroul Federal de Investigaţii – F.B.I., subordonată Ministerului Justiţiei;

– Agenţia Centrală de Informaţii (C.I.A.), organ naţional independent de spionaj extern, subordonat preşedintelui S.U.A;

– Agenţia de Informaţii a Apărării, pentru spionajul militar extern, subordonată Pentagonului.

Am trecut în revistă serviciile de securitate şi de spionaj ale S.U.A, deoarece, în noile lor structuri, serviciile de securitate internă şi de spionaj ale Federaţiei Ruse s-au

restructurat exact după modelul celor americane. *„Monstruosul şi sângerosul K.G.B.”* a trecut în istorie. Federaţia Rusă păşeşte în secolul XXI cu organe şi structuri noi.

După desfiinţarea K.G.B., începând din1992 au luat fiinţă:

– Serviciul Federal de Securitate (omologul F.B.I.) – F.S.B.;

– Serviciul de Informaţii Externe – S.V.R. (omologul C.I.A);

– Agenţia Federală pentru Comunicaţii Guvernamentale şi Informaţii –F.A.P.S.I. (omologul Agenţiei Naţionale de Securitate – N.S.A. – americane);

– Serviciul Federal de Frontieră (după modelul Poliţiei de frontieră americane).

Prin măsurile de restructurare şi aliniere la *„instituţiile lumii democratice”,* efectuate în perioada 1992-1995, a dispărut obiectul celor mai fanteziste istorii de groază ale presei anti-comuniste din Occident şi mai ales din S.U.A. *(anexa nr.13).*

În ceea ce priveşte rolul, locul şi esenţa misiunilor, care de altfel sunt standard pentru toate organele de securitate şi informaţii moderne din lume, acestea nu au suferit schimbări profunde şi nici nu aveau de ce.

Există informaţii potrivit cărora înalţi demnitari din

statele Europei Centrale, inclusiv din România, au legături telefonice directe cu Cartierul general al C.I.A. şi al Pentagonului, de unde primesc *„indicaţii”,* tot aşa cum primeau şi de la Moscova, după alcătuirea „lagărului socialist”. Nimic nou sub soare! Ca să fie şi mai mult pe placul S.U.A. şi N.A.T.O., preşedintele-dramaturg Vaclav Havel, distrugătorul Cehoslovaciei, a desfiinţat Serviciul de Informaţii Externe al Cehiei, mulţumindu-se cu ceea ce primeşte de la consilierii C.I.A., instalaţi în birourile foştilor consilieri de la Praga ai defunctului K.G.B.

Serviciul de Informaţii Externe (S.V.R.) a preluat, pe o bază independentă, atribuţiile Direcţiei I-a Generale din fostul K.G.B., având un efectiv de 16.000 de angajaţi. Primul şef al S.V.R. a fost academicianul Evgheni Primakov, care, din anul 1998, a devenit primul ministru al Federaţiei Ruse.

Directorul general al S.V.R. ca şi directorul general al C.I.A., se subordonează direct preşedintelui statului. Sfera de activitate la scara globală a S.V.R. a fost substanţial redusă, prin trecerea *„în conservare”* a reţelelor de spionaj din circa 40 de state aparţinând lumii a treia. De asemenea, numărul de agenţi de informaţii ai S.V.R. cu acoperire diplomatică din cadrul ambasadelor Federaţiei Ruse din S.U.A. şi Europa de Vest a fost redus cu 15-25%.

Domeniul militar a fost scos complet din atribuţiile

S.V.R., acesta ocupându-se cu prioritate de spionajul economic şi politic. Zona geopolitică de maximă importanţă pentru S.V.R. cuprinde *„străinătatea apropiată”,* adică fostele republici unionale, vizând reintegrarea lor cu Federaţia Rusă, statele din Europa Centrală, pentru a stăvili pe cât posibil penetraţia S.U.A., şi Germania unificată, care va rămâne şi în secolul XXI *„marea iubire”* a spionajului rusesc. Contraspionajul german estimează că fostul K.G.B., care a dispus de puternice baze de recrutare pe teritoriul R. D. Germane, ar fi trecut în stare de *„conservare”* pe teritoriul Germaniei unificate în jur de 6.000 de agenţi şi informatori, ce vor putea fi reactivaţi la momentul oportun, când puterea Rusiei va renaşte.

În evidenţele S.V.R., România se află pe locul numărul unu, în rândul statelor central-europene considerate ca ducând o politică ostilă intereselor Federaţiei Ruse. Deocamdată, România este pur şi simplu ignorată din cauza situaţiei sale interne dezastruoase.

Cartierul general al S.V.R. este la Iasenevo, într-o clădire ultramodernă cu 22 de etaje, construită în 1972, după planurile unui arhitect finlandez, situată la marginea de sud-est a Moscovei.

Printre succesele mai recente ale S.V.R. se înscrie zădărnicirea unui mare acord dintre Azerbaidjan şi câteva corporaţii petroliere occidentale, conceput fără participarea

Rusiei.

Direcţia Principală de Informaţii (G.R.U.), organul de spionaj militar, subordonat Ministerului Apărării al Federaţiei Ruse, a supravieţuit aproape intact dezmembrării U.R.S.S. G.R.U. acţionează în străinătate, atât prin intermediul instituţiei ataşaţilor militari, cât şi printr-o multitudine de alte forme de „acoperire" atât pe linie de stat, cât şi prin firme particulare. G.R.U. are în subordine tot arsenalul specific tehno-spionajului modern, de la sateliţii de spionaj, la avioanele şi navele de cercetare, şi până la unităţile de cercetare-diversiune de uscat, aeriene şi maritime.

Printre misiunile G.R.U., se înscriu:

– Spionajul militar şi tehno-militar la scară globală, cu accent principal pe spaţiul N.A.T.O. şi S.U.A.

– Spionajul militar în Europa Centrală, folosind elementele din domeniul surselor umane, create în perioada existenţei Tratatului de la Varşovia şi a dominaţiei sovietice în această zonă;

– Spionajul militar în zona *„străinătăţii apropiate",* cu accent în statele baltice (Letonia, Estonia, Lituania), în Caucaz, precum şi în alte „puncte fierbinţi" care ar presupune intervenţii militare din partea Federaţiei Ruse;

– Tehno-spionajul spaţial, prin intermediul Forţelor Militare Spaţiale, create după 1990, responsabile cu

cercetarea prin sateliţi şi nave spaţiale.

Agenţia federală pentru Comunicaţii Guvernamentale şi Informaţii (F.A.P.S.I.) a luat fiinţă în decembrie 1991, ca replică directă la Agenţia Naţională de Securitate din S.U.A., prin amalgamarea Serviciului de Telecomunicaţii Guvernamentale cu Direcţia a 8-a din fostul K.G.B., care se ocupa cu cercetarea radioelectronică, interceptarea convorbirilor şi cripto-analiza, adică spargerea codurilor şi cifrurilor altor state, misiuni absolut identice cu cele ale N.S.A., din Statele Unite.

În cadrul F.A.P.S.I., lucrează circa 85.000 de angajaţi de înaltă calificare, recrutaţi dintre electronişti, lingvişti, informaticieni, matematicieni etc., operând cu calculatoare de ultimă generaţie, autohtone şi străine, mijloace de ascultare şi interceptare terestre, aeriene şi navale, precum şi cosmice.

Conform aprecierilor unor experţi occidentali, mai ales germani, forţele, mijloacele tehnice şi disponibilităţile financiare ale serviciilor de spionaj ale Federaţiei Ruse, ar fi direcţionate astfel:

– Pentru economie şi ştiinţă – 43%;

– Pentru domeniul militar – 25%;

– Pentru domeniul politic – 18%;

– Pentru „acţiuni acoperite” de intervenţii şi influenţare – 14%.

La sfârşitul anului 1995, în Federaţia Rusă a fost definitivat procesul de creare a structurilor de stat cu misiuni de securitate, ordine publică, de spionaj şi contraspionaj, rezultând un număr de 11 instituţii:

– Serviciul de Securitate Prezidenţial – S.B.P. (luat după modelul de la Casa Albă);

– Ministerul Afacerilor Interne – M.V.D.;

– Serviciul Federal de Securitate – F.S.B. (după modelul F.B.I.);

– Serviciul de Informaţii Externe – S.V.R. (replică la C.I.A.);

– Agenţia Federală de Comunicaţii Guvernamentale şi Informaţii – F.A.P.S.I.;

– Direcţia Principală de Informaţii din Statul Major General – G.R.U.;

– Directoratul General de Gardă – G.V.O.;

– Poliţia Financiară;

– Oficiul Procurorului General;

– Oficiul Procurorului Militar.

Tentativa de lovitură de stat de la 19 august 1991 a eşuat, în principal, datorită faptului că iniţiatorii acesteia nu s-au bucurat de niciun fel de sprijin din partea organelor de securitate şi de informaţii. În schimb, victoria lui Boris Elţân în lupta împotriva Parlamentului dominat de forţele politice conservatoare, din toamna anului 1993, a fost posibilă

tocmai datorită faptului că acesta a avut sprijinul total al acestor servicii de elită.

Este recunoscut faptul că Boris Elţân a ştiut să folosească cu măiestrie serviciile de securitate şi informaţii, precum şi legăturile acestora cu lumea occidentală, pe care şi le-a atras, iar ulterior a ştiut să le recompenseze. Mihail Gorbaciov a avut întotdeauna o poziţie ambivalenţă faţă de aceste servicii dar nici nu s-a bucurat de sprijinul lor.

În acest mod, serviciile de securitate şi de spionaj ale Federaţiei Ruse intră în secolul XXI cu aureola de „*revoluţionare*", novatoare, transformatoare, restructurate şi *„transparente".* Acestea au fost primele care au dovedit flexibilitate, au sesizat corect mersul istoriei şi s-au adaptat imediat la acesta, spre stupoarea şi totala insatisfacţie a serviciilor secrete americane şi vest-europene, care le-ar fi dorit decimate, desfiinţate, judecate şi condamnate şi, în final, aduse la cota „zero" pentru rolul lor *„nefast"* din epoca *„sângeroasei dictaturi comuniste".* Toate acestea nu s-au produs, nici în Federaţia Rusă şi nici în una din fostele state membre ale Tratatului de la Varşovia, care au schimbat doar „primul eşalon" din conducerea acestor servicii.

În final, C.I.A. s-a văzut obligată să „fraternizeze" cu fostul K.G.B., travestit în S.V.R. şi împreună să promoveze *„valorile democraţiei".*

Numai în România a apărut un oarecare Ticu Dumitrescu, ce doreşte să treacă prin Parlament o aşa-zisă lege privind accesul la dosarele Securităţii şi *„demascarea acesteia ca poliţie politică”.*

Absurditatea acestei „iniţiative” se manifestă în două planuri, în primul rând, prin această *„lege”* ar fi fost lovită nu Securitatea, care oricum nu mai există, ci serviciile actuale de informaţii şi ordine internă ale României, cu care vor refuza să mai colaboreze atât cetăţenii României, cât şi cetăţenii străini, datorită precedentului creat prin facerea publică a unor dosare ale serviciilor secrete. În al doilea rând, a acuza România că a avut *„poliţie politică”* este o prostie strigătoare la cer, deoarece, în lume nu au existat şi nu există state care să nu dispună de poliţie politică. Fără reţele de informatori, fără sursele umane de informaţii, nici poliţia, nici S.R.I., nici Garda Financiară şi nici Serviciul de Informaţii Externe sau Direcţia de Informaţii Militare nu ar valora nimic!

Se doreşte eradicarea corupţiei, prinderea hoţilor şi criminalilor, cunoaşterea pericolelor la adresa României dar, pe de altă parte, printr-o asemenea *„lege”,* li s-ar submina orice şansă de reuşită în acţiunile specifice…

Oare ştie acest Ticu Dumitrescu, ca şi cei care-l încurajează în aberanta lui „iniţiativă legislativă”, că populaţia ţării refuză să mai coopereze cu organele de

siguranţă naţională, ordine publică şi de informaţii tocmai de teamă că într-o zi va apărea un lunatic ce va cere acces şi la dosarele secolului XXI?

A lua drept exemplu Germania Federală, care a permis accesul la dosarele securităţii fostei R. D. Germane este nu numai ridicol, ci de-a dreptul criminal. R. D. Germană nu a fost un stat, ci o ficţiune politică sortită pieririi. România nu poate fi pusă pe acelaşi plan cu fosta R. D. Germană decât dacă se doreşte dispariţia ei ca stat…

Serviciile secrete ale Marii Britanii

Printre fondatorii serviciilor secrete engleze sunt enumeraţi lordul Francis Walsingham (1530-1590) – şeful poliţiei secrete în timpul domniei reginei Elisabeta I, Daniel Defoe (1660-1731) – scriitor de talie mondială, autorul cărţii *„Robinson Crusoe”,* agent secret, iar apoi şeful spionajului englez pe timpul regelui George I, romancierul şi dramaturgul Someset Maugham (1874-1965) şi alţii.

De-a lungul secolelor, serviciile secrete britanice au fost societăţi închise, conservatoare şi exclusiviste, cu criterii de selecţie foarte severe, bazate pe apartenenţa de clasă. Până în preajma primului război mondial, admiterea în aceste servicii constituia privilegiul exclusiv al

aristocraţiei britanice, precum şi a celor din elita culturală, precum poeţi, romancieri şi dramaturgi, care îşi făceau un titlu de glorie din aducerea de servicii imperiului britanic pe *„frontul invizibil”.*

Spionajul militar britanic s-a remarcat în secolul al 17-lea, pe timpul ducelui de Marlborough, precum şi în perioada războaielor napoleoniene, contribuind în mare măsură la victoriile repurtate de amiralul Nelson la Trafalgar şi de ducele de Wellington, mai ales în bătălia de Watterloo.

Ca instituţii permanente ale statului, cu o bază mai largă de recrutare, serviciile secrete ale Marii Britanii datează de la începutul secolului al XX-lea.

M.I.-6 – Serviciul Secret de Informaţii, înfiinţat pe baze modeme în anul 1911, s-a remarcat în cursul primului război mondial dar a decăzut şi s-a degradat în perioada interbelică 1919-1939.

În cursul celui de-al doilea război mondial, performanţele spionajului militar britanic au fost deplorabile. Toate reţelele de agenţi britanici din Europa au fost distruse de contraspionajul german în cursul anului 1940.

„Refacerea” serviciului de spionaj militar al Marii Britanii după cel de-al doilea război mondial s-a terminat cu alte dezastre.

Astfel, s-a constatat că deţinătorii unor funcţii de conducere-cheie ale acestui serviciu, printre care Anthony Blunt, Guy Burgess, Donald Maclean şi, mai ales, Kim Philby erau agenţi ai K.G.B. sau G.R.U.

Singurul succes de răsunet al spionajului militar britanic a fost recrutarea colonelului Oleg Penkovski, din cadrul G.R.U. *(anexa nr. 3).*

Serviciul M.I.-6 a fost sever criticat pentru incapacitatea de a anticipa invadarea arhipelagului Falkland de către Argentina, în 1982. În urma acestui fiasco, o comisie de stat, condusă de lordul Franks, a investigat cauzele eşecului şi a operat schimbări majore în structura organului de informaţii militare al Marii Britanii.

După încetarea „războiului rece" Serviciul Secret de Informaţii al Marii Britanii a trecut printr-o nouă restructurare, iar efectivele sale, total întinerite prin *„debarasarea de bătrânii înrăiţi în practici ale războiului rece şi intrigi politice",* s-au redus la circa 2.000 de angajaţi.

Pentru secolul XXI, alături de C.I.A., cu care colaborează intim, Serviciul Secret de Informaţii al Marii Britanii îşi va concentra eforturile în zona Golfului Persic, în spaţiul geopolitic al fostei U.R.S.S., în Hong Kong şi China, în Africa de Sud, India şi Pakistan.

Interesul deosebit al spionajului militar englez pentru

spaţiul fostei U.R.S.S. şi mai ales pentru zonele de tensiune şi conflict din Federaţia Rusă şi *„străinătatea apropiată”* acesteia (fostele republicii unionale) s-a putut vedea şi din tragedia celor patru specialişti ai firmei britanice „GARNER TELECOM”, pe nume Baren Hickey, Peter Kennedy, Rudi Petschi şi Stan Show „răpiţi” de nu se ştie cine la 3 octombrie 1998 şi găsiţi cu capetele tăiate la 19 decembrie 1998, la frontiera ceceno-inguşă din Caucaz. Despre cei patru nenorociţi aflaţi în această zonă de foc a fostei U.R.S.S. se zice că nu erau ce se pretindeau, adică *„specialişti în telecomunicaţii”,* ci agenţi ai Serviciului Secret de Informaţii al Marii Britanii.

Aceasta ar putea fi „nota de plată” prezentată Marii Britanii de către Serviciul de contraspionaj rusesc pentru roiul jucat de agenţii acesteia în provocarea şi alimentarea, împreună cu C.I.A., a conflictului din Cecenia.

Pentru aceeaşi „vină”, C.I.A. a plătit cu viaţa unuia dintre cei mai buni agenţi ai săi în spionaj şi diversiune, Fredy Woodruff, în vârstă de 45 de ani, conducătorul unui grup de specialişti americani însărcinat cu organizarea serviciilor secrete şi de poliţie din Georgia, împuşcat în cap la 6 august 1993, în timp ce făcea o plimbare de agrement prin Munţii Caucaz.

Serviciul Secret de Informaţii al Marii Britanii îşi are cartierul general într-o clădire cu 10 etaje, pe nume

Century House, pe malul Tamisei, în apropiere de podul Westminster.

Până în anul 1989, Serviciul Secret de Informaţii britanic a operat fără niciun fel de suport legal.

Orice formă de control a Parlamentului asupra activităţii „M.I.-6” este exclusă. Eventualele nereguli din cadrul acestui serviciu sunt cercetate de către comisii independente de experţi.

Şeful Serviciului Secret de Informaţii al Marii Britanii este subordonat direct primului ministru.

M.I.-5

Serviciul de contrainformaţii şi securitate al Marii Britanii cunoscut oficial sub denumirea de *„Security Service”* iar tradiţional ca „M.I.-5” a luat fiinţă ca instituţie permanentă a statului în anul 1906, sub controlul generalului-maior conte Sir Vernon Kell, un nobil polonez expatriat. Interesat este faptul că şi securitatea bolşevică născută după Revoluţia din 1917 din Rusia, temuta CEKA, devenită ulterior K.G.B., a fost tot opera unui nobil polonez expatriat, pe nume Felix Dzerjinski, de unde rezultă că polonezii sunt „experţii” în servicii secrete…

M.I.-5 s-a remarcat de o manieră strălucită în cursul

primului război mondial, când a reuşit să anihileze întreaga reţea de spioni germani de pe teritoriul Marii Britanii, la numai câteva zile înainte de izbucnirea războiului. Aceasta nu a mai putut fi refăcută în condiţii de război, ceea ce a constituit un mare handicap pentru spionajul german.

În timpul celui de-al doilea război mondial, M.I.-5 s-a remarcat prin anihilarea unui număr mare de agenţi ai Abwehr-ului, condus de amiralul Canaris, care au încercat să pătrundă pe insulele britanice. Din surse engleze, rezultă că ar fi fost vorba de peste 2.500 de agenţi. Comportamentul contraspionajului britanic faţă de agenţii germani şi aliaţii acestora a fost la fel de barbar şi inuman ca cel al Gestapo-ului. Agenţii capturaţi, dovediţi sau doar bănuiţi, care nu puteau fi *„întorşi”,* adică transformaţi în *„agenţi dubli”* care să lucreze pentru Marea Britanie, erau împuşcaţi fără prea mult ceremonial sau, şi mai crunt, spânzuraţi.

După anul 1945, Serviciul de Securitate al Marii Britanii – M.I.-5, a trecut prin mai multe restructurări şi reorganizări, sub şefi succesivi, precum Sir Roger Hollis, Sir Martin Furnival Jones şi Sir Michael Hanley. În legătură cu Sir Roger Hollis, există bănuieli că ar fi fost agent recrutat al K.G.B., dar guvernul britanic neagă cu îndărătnicie acest lucru din motive de prestigiu naţional (a se vedea cartea lui Chappman Pincher, *„Prea târziu, prea secret”).*

După cum se poate constata, în fruntea securităţii Marii Britanii, potrivit tradiţiei, au fost numite numai persoane din rândul aristocraţiei sau înnobilate pe baza performanţelor profesionale, după numirea în acest post, de o însemnătate imensă în sistemul organelor de statale Marii Britanii şi fostului său imperiu.

În esenţă, Serviciul de Securitate (M.I.-5) constituie poliţia politică a Marii Britanii, însărcinată cu combaterea delictelor politice de orice fel, neconforme cu interesele societăţii britanice.

În atenţia M.I.-5, în afara misiunilor de combatere a spionajului străin, s-a aflat în permanenţă Partidul Comunist, sindicatele, mişcările secesioniste din Irlanda de Nord, din Scoţia şi din Tara Galilor, precum şi mişcările teroriste de orice fel, traficul de droguri, crima organizată etc. Serviciul de Securitate a avut sarcini imense pe timpul existenţei imperiului britanic dar acestea s-au diminuat, fără să dispară complet, continuând să se manifeste în spaţiul „Commonwealth”-ului.

Pe plan intern, atât Partidul Conservator, cât şi Partidul Laburist, când s-au aflat succesiv la putere, au utilizat „serviciile” lui M.I.-5 pentru a se submina reciproc.

Securitatea britanică nu-şi face procese de conştiinţă în îndeplinirea atribuţiilor sale. M.I.-5 ţine sub o strictă supraveghere nu numai clasa politică şi toate partidele,

indiferent dacă se află la putere sau în opoziţie, ci şi familia regală. Aceasta se face în scopul de *„a-i proteja”* pe demnitari şi *„a-i feri de păcate”* prin eventualele lor legături, conştiente sau inconştiente, cu mişcările de stânga, cu cele terorist-extremiste sau cu serviciile de spionaj străine…

În „memoriile” sale, publicate în anul 1993, Allan Clark, fost ministru al Comerţului şi ministru de stat al Apărării în guvernul conservator, dezvăluie faptul că a fost supravegheat şi interceptat sistematic, de către M.I.-5, pe toată durata cât a deţinut aceste funcţii. De fapt, acest „tratament” aplicat demnitarilor britanici este standard în toate statele dezvoltate din Europa Occidentală şi din S.U.A. Acest lucru se face *„din raţiuni de stat”* şi nimeni nu are voie să se supere. Numai în România, după 1990, lucrurile se fac exact pe dos. „Demnitarii” români vor să vadă *„dosarele Securităţii”* şi fac scandal monstru în Parlament împotriva S.R.I., mai ales cei din U.D.M.R. (care se ştiu *„cu musca pe căciulă”),* atunci când acest serviciu de importanţă naţională vitală încearcă să-şi facă datoria, conform prevederilor legii.

Casa regală britanică, pe lângă faptul că este „protejată” mai este şi ascultată şi înregistrată de către experţii M.I.-5. Astfel, scurgerea de informaţii către presă (probabil pe bani grei) în legătură cu relaţiile amoroase ale

prinţesei *(„triste şi populare”)* Diana, începând cu omul de afaceri Games Gilbey şi terminând cu miliardarul egiptean ucis în tunelul din Paris în 1997, precum şi cu aventurile erotice ale prinţului moştenitor Charles, în special cu Camilla Parker Bowels dar şi cu multele altele, nu putea să se producă decât din direcţia M.I.-5.

Discuţiile Dianei au fost înregistrate de către agenţii M.I.-5, pentru că aceasta a avut naivitatea să folosească telefonul mobil pentru a-şi perfecta întâlnirile cu amanţii.

După consumarea faptelor şi compromiterea familiei regale de o manieră în care s-a ajuns în situaţia când peste 50% din englezi se pronunţă pentru un regim republican, Palatului Buckingham i s-a recomandat să nu mai folosească telefonul mobil pentru convorbiri sensibile.

În ultimul sfert de veac, securitatea britanică s-a pretat la adevărate atrocităţi împotriva mişcării secesioniste din Irlanda de Nord. Un fost angajat al M.I.-5, Peter Wright în cartea sa *„Spy Cather”* (Vânătorul de spioni), a pus în lumină o imensitate de acte ilegale şi crime împotriva omului comise de M.I.-5.

Departe de a fi „*gentlemani*”, cum şi-au făcut singuri reclamă, agenţii M.I.-5 au recurs şi continuă să recurgă cu foarte mare uşurinţă la asasinate ca *„metodă de lucru”.*

Despre acest fapt s-a sesizat chiar şi Curtea Europeană a Drepturilor Omului, după apariţia cărţii lui

Peter Wright.

„Războiul rece” a constituit pentru serviciile secrete britanice, precum şi pentru cele de peste Atlantic, cu care au elaborat strâns, un paravan în spatele căruia au fost exagerate până la ridicol „pericolele” ce ameninţau *„lumea liberă”,* şi-au amplificat artificial rolul şi importanţa, şi-au umflat bugetele, s-au învăluit într-un secretism paralizant, atribuindu-şi „victorii” care nu au existat.

Lucrătorii cu vechi state de muncă în domeniu au constatat şi scris după 1990 încoace adevărul potrivit căruia, în toate statele zis democratice din Occident, partidele politice au căutat să folosească serviciile secrete în interesul propriu, fie să ajungă la putere, fie să se menţină la putere. *„Echidistanţa politică”* este o formulă valabilă doar pentru măgarul din poveste, care moare de foame între două căpiţe de fân, pentru că nu se poate hotărî din care să mănânce…

Resursele Serviciului de Securitate al Marii Britanii M.I.-5, după unele informaţii, sunt repartizate astfel:

– Terorismul irlandez şi intern – 44%;

– Terorismul internaţional, mai ales din direcţia lumii arabe şi asiatice - 26%;

– Contraspionajul şi contraproliferarea armamentelor, în special nucleare - 25%;

– Subversiunea şi sabotajul – 5%.

La sfârşitul secolului XX, serviciile secrete britanice au fost, în sfârşit, *„legalizate”,* au devenit mai *„transparente”* şi mai *„publice”,* iar personalul acestora întinerit aproape în totalitate.

Cartierul general al Serviciului de Securitate al Marii Britanii se află pe malul Tamisei, în Thames House, în apropiere de sediul Ministerului Apărării.

În februarie 1992, în funcţia de director general al M.I.-5 a fost numită doamna Stella Rimington, pe criterii de vechime şi profesionalism, fiind prima femeie din istoria serviciilor secrete occidentale care a ocupat un astfel de post.

Este însă posibil ca Stella Rimington să fie directorul de vitrină al M.I.-5, iar cel real, potrivit tradiţiei engleze seculare, să fie menţinut în cel mai adânc secret.

Cel de-al treilea membru marcant al „Comunităţii serviciilor de spionaj” britanice (*anexa nr.14)* este Serviciul de telecomunicaţii Guvernamentale – G.C.H.Q., având sediul la Cheltenham.

În structura sa modernă, G.C.H.Q. datează din anul 1952, fiind omologul Agenţiei Naţionale de Securitate a S.U.A.

G.C.H.Q. este continuator al serviciului britanic de cercetare radio-electronică şi de decriptare (spargerea cifrurilor şi codurilor străine) din cursul celui de-al doilea

război mondial, care şi-a desfăşurat activitatea la Bletchley Park, fiind foarte apreciat de Winston Churchill.

Gloria acestui serviciu a constituit-o intrarea în posesia maşinii de cifrat a armatei celui de-al treilea Reich, fără ca germanii să bănuiască acest lucru pe toată durata războiului.

Întreaga operaţiune a purtat numele de cod „ENIGMA”, fiind considerată drept cel mai mare secret din cursul celui de-al doilea război mondial, care nu a putut fi dezvăluit. Asupra modului concret cum au intrat englezii în posesia maşinii de cifrat germane, o adevărată minune a tehnicii în acest domeniu, care făcea mesajele transmise prin orice mijloace imposibil de descifrat, având ca principiu de lucru o gamă infinită, s-a păstrat secretul până cu câţiva ani în urmă. Abia în 1994, *„The Guinness Book of Espionaje*”, scrisă de Mark Lloyd, face lumină în acest mister.

Potrivit dezvăluirilor lui M. Lloyd, maşina de cifrat germană „ENIGMA” a fost sustrasă din fabrica în care a fost produsă de către matematicianul evreu Charles Proteus Stenmetz, care a lucrat la proiectarea acesteia. Dat afară din serviciu pentru vederile sale social-democrate, dar mai ales pentru că era evreu, savantul Ch. P. Steinmetz nu a plecat cu mâna goală, ci a luat cu el întreaga documentaţie a „ENIGMEI”, pe care a vândut-o serviciului de spionaj

polonez, la începutul anului 1939. Despre această „afacere” a luat la cunoştinţă şi Serviciul Secret de Informaţii – M.I.-6 al Marii Britanii, foarte activ în Polonia în perioada respectivă, deoarece era clar pentru toată lumea că Hitler se pregătea să atace această ţară.

„Ţinta” a fost colonelul Beck din Serviciul de Informaţii al armatei poloneze, cunoscut drept mare amator de femei şi petreceri. Prin grija M.I.-6, colonelul Beck a „cunoscut” o englezoaică de o rară frumuseţe, Amy Eliysabeth Brousse, pe nume conspirativ *„Cyntia”,* ce opera la Varşovia şi care l-a „sedus” cu uşurinţă pe bravul colonel polonez, de la care a obţinut întreaga documentaţie a ENIGMEI, mai mult prin graţiile sale amoroase decât pe lire sterline. Pe baza acestei documentaţii, specialiştii britanici au reprodus cu mare exactitate originalul german, reuşind să descifreze toate mesajele şi ordinele de operaţii transmise de Cartierul General al Armatei Germaniei către trupele de pe front. După atacarea U.R.S.S., la 22 iunie 1941, şi până la capitularea Germaniei în mai 1945, sistemul „ENIGMA” a funcţionat ireproşabil.

Întrucât mesajele cifrate în sistemul ENIGMA se refereau cu prioritate la trupele germane angajate în proporţii de 75-90% pe frontul germano-sovietic, informaţiile obţinute pe această cale, de o valoare imensă, nu prezentau însă interes pentru Marea Britanie, care se

războia în Oceanul Atlantic cu submarinele germane, precum şi cu aviaţia a mareşalului Göring.

Winston Churchill, care iubea comunismul sovietic, precum spânzuratul funia, era totuşi interesat ca armatele germane să sufere înfrângeri cât mai mari pe frontul rusesc. Churchill mai ştia însă că I. V. Stalin nu avea nici cea mai mică încredere în el, aşa că, dacă i-ar fi trimis direct informaţiile obţinute prin ENIGMA, acesta nu le-ar fi luat în seamă, considerându-le „dezinformări” ale acelui „porc de câine”, adică Churchill, care a luptat toată viaţa pentru distrugerea U.R.S.S.

Churchill a găsit o cale ingenioasă pentru a pune totuşi la dispoziţia Marelui Stat Majorai armatei sovietice aceste informaţii. Acest lucru s-a făcut prin intermediul reţelei din Elveţia, condusă de germana Rösler, din care făcea parte şi agentul englez Alexander Foot, care lucra pentru ruşi. Pentru a nu da de bănuit, sursa acestora era prezentată Moscovei ca fiind legată direct de agenţii lui Rösler infiltraţi în Statul Major General german.

Cu sau fără informaţiile furnizate de Churchill prin ENIGMA armatei lui Stalin, Germania tot pierdea războiul. Nu poate fi însă negată utilitatea şi oportunitatea informaţiilor obţinute de serviciul de spionaj militar britanic, transmise ruşilor, care au slujit atât interesele Marii Britanii, cât şi pe cele ale U.R.S.S., mari aliaţi şi învingători în cel de-

al doilea război mondial.

La sfârşitul secolului XX şi în perspectiva secolului XXI, G.C.H.Q. de la Cheltenham, autostrada A.40, joacă un rol important în tehno-spionajul Marii Britanii, conlucrând foarte intim cu Agenţia Naţională de Securitate din S.U.A.

Cercetarea radioelectronică de interceptare convorbirilor şi de decriptare a Marii Britanii are 12.000 de angajaţi de un înalt profesionalism. Numai pe teritoriul Marii Britanii, G.C.H.Q. interceptează anual în jur de 35.000-40.000 de circuite telefonice, în numele *„securităţii statului”,* fără ca presa, radioul, televiziunea şi în general opinia publică britanică să obiecteze în vreun fel sau să facă „explozie” de indignare ca în România „democratică”.

De altfel, ca nicăieri în lume, jurnaliştii britanici colaborează foarte intim cu serviciile secrete de informaţii, constituind o adevărată armată de rezervă a acestora. La fel procedează şi mediile academice şi culturale engleze, făcându-şi din aceasta un titlu de glorie, fapt pentru care cei mai merituoşi sunt înnobilaţi.

Aşa se explică, printre altele, de ce Marea Britanie a condus lumea aproape 150 de ani, într-un imperiu în care, după cum s-a exprimat primul ministru Disraeli, *„soarele nu apune niciodată”.*

Cât contrast între comportamentul jurnaliştilor britanici şi a celor din România, care şi-ar vinde şi sufletul

ca să poată deconspira orice din activitatea statului român şi a serviciilor sale secrete, care „demască” în faţa Europei *„încălcarea embargoului pe Dunăre de către guvernul Văcăroiu”,* ca şi când acest guvern ar fi fost al *„Hoardei de Aur”* şi nu al României, iată unul din motivele pentru care societatea românească nu-şi mai găseşte echilibrul.

România nu-şi cunoaşte locul în istorie, iar statul român se autodistruge, neavând nicio viziune, nicio strategie şi nicio speranţă la cumpăna dintre secole şi milenii…

Serviciile secrete ale Franţei

Este un adevăr demonstrat de zeci de ani de experienţă, în relaţiile bilaterale euro-atlantice că americanii urăsc Europa în totalitate dar cel mai mult „yankeii” urăsc partea latină a Europei, în special Franţa, Spania, Italia, unde mişcările socialiste şi comuniste au fost şi rămân puternice şi influente. Pe nimeni nu-i urăsc şi dispreţuiesc americanii mai mult ca pe francezi, cu care poartă un război subteran surd, de peste 50 de ani. La Washington, nu există nicio iluzie în ce priveşte perspectiva relaţiilor cu Parisul. Franţa a luptat şi va lupta în secolul XXI pentru scoaterea americanilor din Europa. Acest lucru s-a

reflectat şi în ceea ce priveşte relaţiile dintre serviciile de spionaj ale Franţei cu cele ale Statelor Unite ale Americii.

Franţa dispune de cele mai vechi şi mai individualizate servicii de spionaj şi de securitate din Europa. Agenţii serviciilor secrete ale Franţei sunt temuţi în întreaga lume pentru spiritul lor ofensiv, uneori marcat de o agresivitate şi violenţă dincolo de orice norme şi cutume internaţionale în materie. Încălcarea legilor, atât în Franţa, cât şi în străinătate, în numele unor *„raţiuni de stat”,* este foarte caracteristică pentru serviciile de spionaj, contraspionaj şi de securitate franceze. Asasinatul a făcut şi face parte din *„stilul”* de lucru al acestor servicii. Întregul război din Algeria din anii 1950 a fost presărat cu asemenea acte. Mai recent, scufundarea navei ecologiste *„Rainbow Warrior”,* în portul Auckland din Noua Zeelandă, de către maiorul Alain Tourand şi căpitanul Sophie Turenge, care crea dificultăţi în zona poligonului de experienţe nucleare ale Franţei, demonstrează că acest *„stil”* se menţine.

În structurile sale moderne, spionajul militar al Franţei datează din perioada interbelică sub denumirea de Biroul Central de Informaţii şi Acţiuni Militare, condus de colonelul Passy, care a funcţionat până în 1943 şi a cooperat cu Oficiul pentru Studii Strategice (O.S.S.) american şi cu Serviciul de Operaţii Strategice (S.O.E.)

britanic. Aflat în Marea Britanie, împreună cu statul său major, după catastrofala înfrângere în război a Franţei din vara anului 1940, generalul Charles de Gaulle a desfiinţat acest organ infiltrat de englezi şi americani şi a înfiinţat Direcţia Generală de Servicii Speciale (D.G.S.S.) sub conducerea lui Jacques Soustelle, pe care l-a strămutat în Algeria. După eliberarea Parisului, D.C.S.S. s-a mutat în capitală sub denumirea de Direcţia Generală de Studii şi Cercetări (D.G.E.R.).

După încheierea celui de-al doilea război mondial, sub conducerea colonelului Passy, rechemat la conducerea acesteia, D.G.E.R. a fost reorganizată, adaptată la condiţiile de pace, sub numele de Serviciul de Documentaţie Externă şi Contraspionaj (S.D.E.C.E.). Acest serviciu a trecut printr-o nouă restructurare în 1958, la indicaţiile generalului de Gaulle, pentru ca, în sfârşit, preşedintele Mitterrand să aducă serviciul la structurile actuale, sub denumirea de Direcţia Generală de Securitate Externă (D.G.S.E.). Multiplele faze de reorganizare şi restructurare prin care au trecut serviciile secrete franceze au fost o consecinţă a profundei crize prin care a trecut Franţa în perioada 1945-1968, ca urmare a pierderilor catastrofale suferite în război, a ocupaţiei germane şi a eforturilor de refacere în condiţiile unei dominaţii străine (americane) greu de suportat de către francezi.

Unul dintre cei mai reputaţi şefi ai D.G.S.E. a fost contele Alexandre de Marenches, prieten apropiat al preşedintelui Georges Pompidou, dar nu şi al preşedintelui Mitterrand, care l-a destituit.

Serviciul de Securitate al Franţei, cu o istorie şi o reputaţie asemănătoare având în atribuţiuni şi misiunile de contraspionaj, este Direcţia de Supraveghere a Teritoriului – D.S.T., subordonat Ministerului de Interne.

Spre deosebire de serviciile de spionaj americane şi britanice, care au colaborat intim pe toată durata „războiului rece" şi care şi-au concentrat 65-70% din resurse pentru *„lupta împotriva expansiunii comuniste",* serviciile secrete franceze şi-au menţinut autonomia. Franţa nu a fost niciodată dominată de paranoia *„anticomunismului",* dovadă că şi în 1999 în guvernul acestei ţări există miniştri din Partidul Comunist Francez, fără ca acest lucru să sperie pe cineva, în afară de C.I.A.

Dintr-o suită de informaţii de mare credibilitate apărute în ultimii ani, rezultă că obiectivele fundamentale ale organelor de informaţii franceze din ultimii 50 de ani au fost legate de refacerea prestigiului şi grandorii Franţei, de uşurarea accesului acestei ţări la armamentul şi tehnologia nucleară, la realizarea unui sistem economic naţional eficient şi competitiv şi nu de *„lupta împotriva comunismului*".

Dintr-un amplu studiu de specialitate semnat de James Adams, datând din 1994, rezultă că în estimările C.I.A. şi F.B.I., atât în anii „războiului rece” cât şi după aceea, Franţa a fost şi este cotată drept una din *„cele mai agresive naţiuni în domeniul spionajului economic pe teritoriul S.U.A”.*

În anul 1993, un agent al C.I.A. de la Paris a reuşit să intre în posesia unui document secret din care rezultau sarcinile serviciului de spionaj francez pe teritoriul S.U.A., printre care:

- strategia şi tactica S.U.A. în comercializarea avioanelor de transport militare şi civile;
- documentaţii tehnice şi capacităţi de producţie în domeniul aeronauticii;
- date şi documentaţii privind modernizarea avioanelor Boeing 757 şi 767;
- cercetările şi rezultatele obţinute de S.U.A. în construirea avionului de transport orbital;
- costurile reale de producţie şi materialele compozite, aliaje etc. în industria aeronautică şi spaţială;
- rezultatele cercetărilor şi experienţelor S.U.A. în domeniul mijloacelor strategice spaţiale de război („Războiul stelelor”);
- echipamente şi mijloace de luptă pentru trupele speciale americane;

- sistemele de rachete sol-aer ultrarapide;
- aparatura electronică de la bordul avionului E.6 A de cercetare strategică;
- contractele pentru staţia orbitală spaţială.

Pentru „acoperirea” agenţilor săi din străinătate, D.G.S.E. se foloseşte printre altele şi de Departamentele Comerţului, Ştiinţei şi Tehnologiei.

Firmele americane McDonell Douglas, General Dynamic şi Lockheed sunt permanent în atenţia spionajului industrial francez, ceea ce provoacă reacţii foarte violente din partea F.B.I.

Rezultă cât se poate de clar că, la sfârşitul secolului XX, între serviciile de spionaj ale Franţei şi cele de securitate ale S.U.A., în subteran se poartă un război necruţător, cu tendinţe clare de amplificare în secolul XXI.

Firmele din Marea Britanie sunt, de asemenea, în atenţia spionajului francez, în domenii ca:

- programele de restructurare industrială şi strategiile aplicate;
- cooperarea americano-britanică în domeniul tehnologiilor de vârf;
- activităţile din domeniul utilizării sateliţilor;
- echipamentele de război electronic de la bordul avioanelor Tornado;
- proiectul ASRAM de realizare a rachetei ultrarapide

aer-aer;

- programul de comercializare a rachetei sol-aer Rapiter.

În anul 1987, F.B.I. a descoperit o reţea de spioni la companiile americane producătoare de tehnică de calcul I.B.M., Texas Instruments şi Corning, care lucra pentru Franţa.

În anul 1992, preşedintele Mitterrand a sporit cu 10% fondurile speciale destinate spionajului economic.

După anul 2000, se estimează că circa 3.000 de agenţi de informaţii din cadrul sau de sub controlul D.G.S.E. vor fi angajaţi în acţiuni de spionaj economic. În secolul următor, serviciul de spionaj extern al Franţei va pune un accent deosebit pe dezvoltarea surselor umane, adică pe recrutarea de agenţi şi informatori în statele cercetate.

Este bine să se ştie şi în România că francezii au aparatură de înregistrare a convorbirilor la bordul tuturor avioanelor AIR FRANCE, în compartimentele de clasă destinate VIP-urilor şi peste tot unde circulă, sunt cazate sau folosesc anumite servicii asemenea personalităţi, cu scopul evident de stoarcere a unor informaţii. Trenurile ultrarapide şi toate hotelurile de lux sunt tixite cu instalaţii de ascultare şi înregistrare a convorbirilor.

Interceptarea convorbirilor telefonice, sustragerea şi copierea documentelor delegaţiilor străine comerciale,

politice sau militare, indiferent din ce ţară, sunt la ordinea zilei în practica serviciilor secrete ale Franţei.

Deconspirarea, de către vreun organ de presă francez, a unor astfel de acţiuni ar fi tratată ca un act de trădare naţională şi nu ca un act de senzaţie, cum se întâmplă în România din 1990 încoace…

Serviciile secrete ale Israelului

Acestea au apărut în anul 1948, odată cu naşterea statului israelian.

Starea permanentă de război cu lumea arabă şi tensiunile interne fără sfârşit cu populaţia palestiniană au făcut din serviciile secrete ale Israelului instituţii de un înalt profesionalism dar şi de o duritate dusă la extrem.

Legendarul MOSSAD a luat fiinţă în anul 1949, însemnând în traducere exactă *„Institutul pentru Informaţii şi Servicii Speciale”.* Primul şef al MOSSAD a fost Iser Harel, care a emigrat din U.R.S.S. în anul 1931.

Încă de la înfiinţare, MOSSAD-ul a pus un accent deosebit pe sursele umane de informaţii, adică pe recrutarea sau infiltrarea de agenţi şi informatori în toate ţările şi capitalele de mare interes pentru supravieţuirea ca stat a Israelului, precum Damasc, Bagdad, Cairo, Teheran,

Beirut şi Aman.

MOSSAD a avut merite deosebite în culegerea informaţiilor militare care au stat la baza victoriei strălucite a Israelului în *„războiul de 6 zile”* din 1967, când aproape întreaga aviaţie militară a Egiptului a fost distrusă la sol, iar armatele reunite ale Siriei, Egiptului şi Iordaniei au fost nimicite prin acţiuni ofensive aero-terestre fulgerătoare.

În legătură cu puterea şi capacitatea MOSSAD-ului de a penetra oriunde şi de a lovi la discreţie, propaganda israeliană a răspândit multe legende. MOSSAD este într-adevăr un serviciu de informaţii eficient dar această caracteristică a lui nu-i este conferită de faptul că ar fi încadrat cu super-oameni şi nici cu un personal numeros. MOSSAD-ul are efective reduse, fonduri limitate şi mijloace tehnice obişnuite. Ceea ce dă putere acestui serviciu este faptul că naţiunea israeliană, ca şi naţiunea japoneză şi cea suedeză, este o naţiune de spioni, după cum se apreciază la Cartierul general al F.B.I.

Această notă distinctă îi este conferită naţiunii israeliene de faptul că orice evreu, în orice ţară s-ar afla şi orice funcţie ar îndeplini acolo, are datoria de sânge de a colabora cu serviciile secrete ale Israelului, aducându-şi contribuţia la supravieţuirea statului israelian. Spionajul evreiesc beneficiază de faptul că în Israel se vorbesc în prezent peste o sută de limbi străine, datorită evreilor care

au venit din toate colţurile lumii. Ca principiu de lucru, MOSSAD-ul nu iartă nimic, practicând un spionaj activ şi total, atât în ţările inamice, cât şi în cele aliate, cum este S.U.A., principalul garant al existenţei Israelului.

În ciuda acordurilor de cooperare existente între serviciile secrete ale Israelului şi cele ale S.U.A., MOSSAD-ul le-a aplicat americanilor câteva *„lovituri sub centură”* răsunătoare.

Astfel, în timpul *„războiului arabo-israelian de şase zile”* din 1967, nava americană de spionaj radio-electronic U.S.S. Liberty, cu un deplasament de 10.000 tone, care opera în apele internaţionale la nord de Peninsula Sinai, dar care a „deranjat” pe evrei, deoarece le putea determina compunerea forţelor şi dispozitivului de luptă, a fost atacată fără avertisment, atât din aer, cât şi de pe mare, evreii provocând moartea a 34 de membri ai echipajului şi rănirea altor 75.

În anul 1985, relaţiile dintre MOSSAD şi C.I.A. au trecut printr-o nouă criză, când în S.U.A. a fost arestat şi condamnat la închisoare pe viaţă comandorul Jonathan Pollard din Serviciul de Informaţii al Forţelor Maritime Militare ale S.U.A., sub acuzaţia de spionaj în favoarea Israelului.

Neînţelegeri şi incidente deosebit de grave dintre MOSSAD şi C.I.A. au existat şi continuă să existe în legătură

cu relaţiile acestora cu lumea arabă şi mai ales cu Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei.

Cea mai zguduitoare şi mai edificatoare istorie în acest context este legată de viaţa, activitatea şi sfârşitul tragic ale lui Hassan Salamek, cel mai apropiat colaborator al lui Yaser Arafat, supranumit *„Prinţul roşu”.*

Hassan Salamek a fost unul dintre cei mai marcanţi lideri ai mişcării palestiniene după anul 1948, când a luat fiinţă Israelul şi s-a produs exodul în masă al populaţiei arabe palestiniene.

Prin intermediul lui Robert Ames, cel mai reputat specialist al C.I.A. în problemele Orientului Mijlociu, Hassan Salamek a fost recrutat şi a devenit timp de 10 ani de zile omul de legătură al C.I.A. cu mişcarea condusă de Yaser Arafat.

Recrutarea lui Hassan Salamek a fost efectuată la Beirut, în numele lui Richard Nixon, preşedintele S.U.A., fapt ce a dat mare greutate acestui act, măgulind amorul propriu al palestinianului, un arab extrem de emancipat, cult, rafinat, cu studii şi mod de viaţă occidentale, mare amator al unei vieţi de lux.

H. Salamek avea o vilă la Geneva şi o altă vilă în sudul Franţei. În cadrul O.E.P., H. Salamek era comandantul „Forţei 17”, cu un efectiv de 6.000 de oameni, care răspundea de securitatea personală a lui Yaser Arafat.

La începutul anului 1973, Hassan Salamek l-a contactat pe Robert Ames în numele lui Yaser Arafat, cu propunerea de a începe negocieri de pace cu Israelul. În acea perioadă, Y. Arafat era dispus să recunoască dreptul la existenţă al statului israelian, iar Iordania să constituie *„baza statului palestinian”.* Mesajul a ajuns la Henry Kissinger (secretar de statal S.U.A., evreu – n. Ed.) dar, la acea dată, S.U.A. nu era dispusă să negocieze cu P.L.O.

În timpul războiului *„Yom Kipur”,* din octombrie 1973, Hassan Salamek l-a contactat din nou pe R. Ames, informând partea americană despre dorinţa de negocieri de pace din partea Siriei, Egiptului şi O.E.P.

Iată cum serviciile secrete sunt cele care deschid calea spre orice negocieri politico-diplomatice oficiale. A devenit o practică universală ca orice demers politico-diplomatic important, să fie precedat de contacte discrete între reprezentanţii serviciilor secrete de spionaj, în urma cărora se poate garanta succesul sau demersul să fie respins. Niciodată la negocierile serioase nu se intră *„pe uşa din faţă”.*

Pe timpul vizitei sale la Beirut, de la sfârşitul anului 1973, în contextul *„navetei de pace”* pe care Henry Kissinger, în calitate de ministru de externe al S.U.A., o efectua în statele arabe din Orientul Mijlociu, H. Salamek l-a salvat pe acesta de la un atentat pregătit minuţios de către

o facţiune palestiniană susţinută de Iran, deviind, în ultimul moment, avionul acestuia pe un alt aeroport şi asigurându-i paza cu oamenii săi din *„Forţa a 17-a”.*

În anul 1975, când a izbucnit războiul civil din Liban, H. Salamek şi oamenii lui au salvat un grup de 250 de americani, cărora le-au asigurat paza şi îmbarcarea pe nave ale Flotei a 6-a din M. Mediterană. Pentru această acţiune, Henry Kissinger i-a trimis o scrisoare personală de mulţumire lui Yaser Arafat.

H. Salamek, apreciat ca un bărbat foarte atractiv, s-a căsătorit cu Georgiana Rizak, fostă *„Miss Liban”,* iar apoi *„Miss Univers”,* de o rară frumuseţe. Cuplul şi-a petrecut *„luna de miere”* în Hawai, iar apoi în Florida, pe dolarii C.I.A.

Cu toate meritele sale excepţionale faţă de C.I.A., în 1979, Hassan Salamek a fost asasinat de MOSSAD, la Beirut, cu o bombă detonată de la distanţă într-un punct al traseului automobilului acestuia, de pe Rue Verdun. Prin asasinarea lui H. Salamek, C.I.A. a suferit de pe urma MOSSAD-ului cea mai grea pierdere din întreaga istorie a activităţii sale în Orientul Mijlociu, deoarece Salamek a fost cel care a ajutat S.U.A. în elaborarea politicii sale faţă de organizaţia Al Fatah şi faţă de Yaser Arafat, caracterizat drept *„oaie în piele de lup”.*

La rândul său, Robert Ames, prietenul şi recrutorul lui Hassan Salamek, a fost asasinat de Hezbollah (mişcare

teroristă finanţată de Iran), împreună cu alţi patru ofiţeri ai C.I.A., tot la Beirut, în ziua de 18 aprilie 1983.

După *„războiul de 6 zile”* din 1967, prestigiul MOSSAD-ului s-a erodat treptat. La Cairo şi Damasc, au fost depistaţi şi executaţi, în pieţe publice, o seamă de agenţi ai MOSSAD-ului, printre care cel mai valoros a fost Elie Cohen, care reuşise să penetreze cele mai înalte cercuri militare siriene.

O lovitură cumplită a suferit prestigiul MOSSAD-ului în octombrie 1973, prin incapacitatea acestuia de a prevedea şi a da alarma în legătură cu atacul simultan egipteano-sirian, care a luat prin surprindere armata israeliană.

În cursul a nu mai mult de trei zile de lupte, armata israeliană a pierdut un număr de 420 de tancuri, 118 avioane, precum şi întregul aliniament fortificat *„Bar Lev” de* pe malul de est al Canalului de Suez.

În situaţia confuză care s-a creat, guvernul şi statul major general israelian au intrat în panică, creându-se părerea că armatele siriano-egiptene nu vor mai putea fi oprite cu forţele convenţionale, în acest context de groază, s-a ordonat echiparea rachetelor „ERIHON” cu componente de luptă nucleare, puse la dispoziţia Israelului de către S.U.A., prin încălcarea gravă şi grosolană a Tratatului de neproliferare a armelor nucleare, invocat cu atâta insolenţă de către americani împotriva Indiei şi Pakistanului în 1998.

La rândul lor, efectivele de militari sovietici aflate în Egipt aveau sub control, în depozitele speciale din apropiere de Cairo, încărcături nucleare pentru rachetele „SCUD” din dotarea armatei egiptene. În acest mod, în prima decadă a lunii octombrie 1973, lumea s-a aflat, fără să bănuiască, în faţa posibilităţii izbucnirii unui război nuclear local, care putea degenera într-unui mai larg, având în vedere că, în zilele respective, S.U.A. au declarat alarmă generală pentru forţele sale nucleare de pe tot globul.

Prin excelenta pătrundere a unor unităţi de tancuri şi mecanizate israeliene în intervalul dintre armatele egiptene, forţarea cu succes a Canalului de Suez şi încercuirea Armatei 1 egiptene în zona Ismailia, războiul atomic a putut fi evitat.

Pentru multe decenii de acum încolo, spionajul militar israelian va fi concentrat tot asupra lumii arabe, cu care poartă un război al cărui sfârşit nu se întrevede.

În ceea ce priveşte spionajul economic, mai ales pe teritoriul S.U.A., Israelul este pe locul al treilea, după Franţa şi Japonia.

Pentru combaterea delictelor politice, contraspionaj şi antiterorism, în Israel, îşi desfăşoară activitatea, din 1949 încoace, Serviciul de Securitate şi Contraspionaj – SHIN BETH – structurat şi instruit după model britanic. Acest

serviciu recurge cu multă uşurinţă la metoda asasinatului.

Alte servicii de spionaj pentru secolul XXI

• CHINA dispune de o „comunitate de servicii de informaţii” învăluite într-un secretism total. Au fost, totuşi, identificate câteva structuri informative, printre care: Departamentul de Informaţii al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez; Departamentul Central de Relaţii Externe al Guvernului (C.E.L.D.); Departamentul de Informaţii al Consiliului de Stat; Direcţia de Informaţii Militare; Serviciul de Informaţii al Ministerului Comerţului Exterior.

Pentru securitatea internă şi combaterea spionajului străin, există serviciul *„CENG PAOK’O”,* adică Departamentul de Securitate.

Serviciile de spionaj ale Chinei ţin o evidenţă strictă cu toţi savanţii şi cercetătorii de origine chinezească din lume, care sunt contactaţi periodic şi de la care se obţin documentaţii şi informaţii de mare valoare. Savantul chinez dr. Chien Hsue Shen, care a lucrat timp de 15 ani la programul de rachete din S.U.A., a fost „convins” să se întoarcă în China, fiind pus în fruntea programului nuclear chinez.

Spionii chinezi racolează oameni de ştiinţă şi ingineri de orice rasă pe care încearcă, şi de multe ori reuşesc să-i aducă în China. Munca acestora este plătită în aur, în pietre preţioase sau în dolari, la alegerea „clientului”.

- Agenţia Federală de Informaţii a GERMANIEI unificate, ieşită de sub tutela C.I.A. după 1990, va lucra pe cont propriu în secolul XXI, după ce a trecut printr-un proces de restructurare şi aproape o totală întinerire a cadrelor. Revigorarea spionajului german, atât militar, cât şi economic, va fi „simţită” atât în est, cât şi în vest în secolul următor.
- Serviciul de spionaj al IRANULUI – SAVAK a fost preluat în totalitate de către regimul islamic instaurat de către ayatolahul Komeini şi este deosebit de activ atât în lumea islamică, mai ales arabă, cât şi în lumea occidentală. Din motive greu de explicat, între SAVAK şi MOSSAD există legături de cooperare bine mascate. Probabil din cauza Irakului, inamicul comun.
- Serviciul de spionaj al LIBIEI, înfiinţat de colonelul Gaddafi, structurat şi instruit după metodele fostului K.G.B., cunoscut sub denumirea de MUKHABARAT, este deosebit de temut în S.U.A. şi Europa Occidentală, precum şi în statele arabe moderate care întreţin relaţii cu S.U.A. şi Israel. MUKHABARAT alimentează cu fonduri şi armament un mare număr de mişcări teroriste din lume inclusiv I.R.A.

din Irlanda de Nord.

• Serviciile de informaţii din BULGARIA, CEHIA, SLOVACIA, UNGARIA, POLONIA şi ROMÂNIA, asaltate de „consilieri” din occident, mai ales de la C.I.A. şi M.I.-6, sunt traumatizate, debusolate, dezactivate, puse să semneze *„acorduri de neagresiune”,* adică lucrătorii acestora să se poarte ca *„îngerii”* în S.U.A. şi Marea Britanie, în timp de *„reciprocitatea”* este exclusă.

Liderii politici şi şefii serviciilor de informaţii din statele Europei Centrale, mai ales cei din România, vor trebui să înveţe, şi cu timpul o vor face, că orice acorduri între state care ar viza limitarea reciprocă a acţiunilor de spionaj sunt teribil de false.

Până la *„reprofesionalizarea şi naţionalizarea”* serviciilor de informaţii din statele Europei Centrale, va fi nevoie de mai mulţi ani, probabil chiar decenii.

Vidul creat de falimentul ideologiilor de la sfârşitul secolului XX tinde să fie umplut de religii. Nu este vorba de lumea occidentală dezvoltată, unde religia este un simplu ornament, fiind vorba de o societate post-religioasă, ci de fosta „lume socialistă” şi de lumea arabă etc.

Bisericile se implică tot mai mult în politică, în conflicte şi în spionaj. Astăzi, se ştie cu multă exactitate că războiul din spaţiul fostei Iugoslavii a fost provocat şi purtat cu o ferocitate demnă de epoci barbare, în proporţie de

85%, din cauza celor trei religii – ortodoxă, catolică şi musulmană.

În România, Biserica Reformată maghiară, în frunte cu episcopul Laslo Tokeş, subordonată serviciilor secrete de la Budapesta, lucrează sistematic şi sub ochii îngăduitori ai Puterii, la dezmembrarea României, acţiune ce se va amplifica o dată cu trecerea timpului.

Revenirea la situaţia interbelică de schimbare a Bisericii din România în ortodoxă şi greco-catolică, consfinţită de Patriarhul României Teoctist, în ianuarie 1999, este prevestitoare de mari nenorociri pentru unitatea neamului şi a statului român. Vizita Papei Ioan Paul al II-lea nu are nimic „dumnezeiesc" în ea, ci numai scopuri politice de accentuare a „graniţei" ce separă catolicismul de ortodoxie şi care, în viziunea Vaticanului, se află pe Carpaţii Orientali şi Meridionali.

România în angrenajele spionajului străin

În ultimul deceniu al secolului XX în Europa şi în lume s-au produs evenimente cu profunde implicaţii pe plan european şi mondial: apariţia statului german unitar, dispariţia Tratatului de la Varşovia, retragerea trupelor sovietice din Polonia, Cehoslovacia, Ungaria şi fosta

Germanie de Est, dezmembrarea fostei U.R.S.S. şi dispariţia *„Armatei Roşii”.*

După 1988, fosta U.R.S.S. a efectuat cea mai mare şi mai complexă manevră politico-militară cunoscută până în prezent în istoria umanităţii, punându-se capăt confruntării de peste 40 de ani dintre Est şi Vest, acţiune soldată cu pierderi strategice importante, care va fi benefică pentru Federaţia Rusă la începutul secolului XXI. Ordinea politico-militară mondială şi europeană a suferit transformări radicale dar, până în prezent, în principalele centre de putere de pe glob nu se ştie cu ce vor fi înlocuite fostele structuri militare şi de securitate erodate şi compromise în epoca „războiului rece”, mai ales N.A.T.O.

Din ansamblul de măsuri şi acţiuni politico-militare întreprinse de Federaţia Rusă se poate trage concluzia că, în prezent, pericolul unui război între aceasta şi S.U.A. este mai scăzut ca oricând, fără însă ca şansele unei păci durabile pe continentul european să fie asigurate. În acelaşi timp, se poate aprecia că a sporit considerabil, cel puţin pentru o perioadă, pericolul unor conflicte locale, mai ales de natură inter-statală, cum a fost conflictul din spaţiul fostei Iugoslavii din perioada 1991-1995, reaprins în contextul tulburărilor etnice din Kosovo. Se pare că, pentru o lungă perioadă de timp, Peninsula Balcanică va rămâne o sursă deschisă de conflicte militare, aceasta în timp ce

Uniunea Europeană acţionează pentru integrare şi extindere, având de la 1 ianuarie 1999 o monedă unică.

Evenimentele politice şi militare care au avut loc în partea de răsărit a Europei în ultimul deceniu au slăbit considerabil garantarea frontierelor stabilite în urma celui de al doilea război mondial.

Cercurile conducătoare din Ungaria, indiferent de culoarea lor politică, implicate, împreună cu cele din Austria, Germania şi Vatican în criza din Iugoslavia, vorbesc tot mai insistent despre necesitatea unei *„noii ordini europene”* şi sprijină separatismul albanez din Kosovo, nu de dragul acestora, ci pentru a se crea un precedent aplicabil în Voivodina şi mai ales în Transilvania.

Date fiind dimensiunile şi sensibilitatea problemelor pe care le au de rezolvat toate statele din jurul graniţelor noastre naţionale şi nevoia reaşezării relaţiilor inter-europene pe noi baze, apreciem că următoarele decenii se vor caracteriza prin transformări de o mare profunzime, însoţite de convulsii, tulburări şi stări conflictuale, mai ales în Peninsula Balcanică, devenită o adevărată *„zonă de foc*” a Europei, atât datorită unor factori reziduali locali cât şi a unor puternice influenţe exterioare. România se află în mijlocul acestor evenimente şi procese. Ca urmare, se poate aprecia că ţara noastră, atât în prezent cât şi în primii ani ai secolului XXI se va afla într-un permanent

pericol de a fi atrasă într-un conflict armat, sau de a constitui obiectul unor acţiuni şi presiuni externe sau diversiuni interne, aşa cum au fost cele de la Timişoara, din 16-18 decembrie 1989, sau de la Târgu Mureş, din 15-19 martie 1990.

Preşedintelui României, indiferent din ce partid provine, în calităţile sale de şef al statului, preşedinte al Consiliului Suprem de Apărare a Ţării şi, potrivit Constituţiei, de comandant al Armatei şi al tuturor celorlalte elemente ale sistemului naţional de apărare, siguranţă naţională şi ordine publică, îi revine un rol determinant în a feri statul român de pericolul unui conflict militar, în a-l pregăti să facă faţă tuturor vicisitudinilor posibile, în cultivarea şi întreţinerea de alianţe politice, economice şi militare favorabile României, în acord cu tendinţele şi interesele generale ale Europei.

Varianta pe care s-a scontat în ultimii ani, potrivit căreia *„nu avem alternativă la admiterea în N.A.T.*O. s-a dovedit falsă, antieuropeană şi fără perspectivă. La începutul secolului XXI, N.A.T.O. va ieşi definitiv din istorie sau va fi marginalizat total.

Toate acestea reclamă o funcţionare ireproşabilă a „*comunităţii serviciilor de informaţii”* ale statului, respectiv Serviciul Român de Informaţii, Serviciul de Informaţii Externe şi Direcţia de Informaţii Militare din Statul Major

General al Armatei României.

Trebuie avut în vedere că, pe măsură ce se reduc armamentele şi efectivele militare, tendinţă generală pe plan european, creşte rolul măsurilor de vigilenţă şi control al respectării acordurilor, misiuni ce revin organelor de informaţii specializate. În acelaşi timp, România este vulnerabilă pe plan intern, atât datorită dezastrului economic din ultimii nouă ani, cât şi al subminării pas cu pas a integrităţii sale teritoriale.

„Războiul rece” s-a terminat dar *„războiul inteligenţelor”* nu încetează niciodată. În ultimii ani, acesta s-a intensificat pe toate planurile. În acest scop, S.U.A. continuă să aloce anual aproximativ 30 miliarde dolari pentru finanţarea acţiunilor C.I.A. şi a celorlalte instituţii de specialitate care alcătuiesc *„Comunitatea serviciilor de informaţii”* a Statelor Unite, având în centrul preocupărilor spaţiul fostei U.R.S.S. şi statele Europei Centrale.

După cum este deja cunoscut, serviciile de informaţii, atât din Vest, cât şi din Est, dar mai ales cele din Ungaria, şi-au sporit considerabil eforturile şi mijloacele orientate pentru acţiuni împotriva României. Redeschiderea Consulatului Ungariei de la Cluj-Napoca, încadrat sută la sută cu agenţi ai serviciilor secrete de informaţii, constituie un mare succes al spionajului maghiar.

Conform datelor cunoscute, serviciile de informaţii

ale României au mari goluri în cunoaşterea concepţiilor, a planurilor de operaţii şi a sistemelor militare ale foştilor aliaţi din Tratatul de la Varşovia, ca urmare a politicii de interzicere a „spionajului în ţările frăţeşti”, promovată sub dictatura lui Nicolae Ceauşescu. Moştenirea preluată de la vechiul regim de către serviciile de informaţii renăscute după 1990 a fost precară. Fostele organe de informaţii s-au degradat treptat, mai ales după actul de trădare al lui Ion Mihai Pacepa, odată cu toate celelalte instituţii ale regimului totalitar. Reprofesionalizarea acestora va necesita mari eforturi şi mulţi ani.

Evoluţia acestor servicii în perioada 1944-1989 a fost traumatică şi plină de învăţăminte.

Primele acţiuni executate de sovietici, după intrarea trupelor Armatei Roşii în Bucureşti, au fost confiscarea arhivelor serviciilor de informaţii şi a cifrului de stat, eliminându-se astfel elementele esenţiale exercitării suveranităţii statului român. Până la încheierea războiului şi după aceea, organele şi serviciile siguranţei statului român şi-au desfăşurat activitatea sub un puternic control sovietic.

În perioada 1944-1958, în România s-a produs bolşevizarea şi rusificarea tuturor componentelor sistemului de securitate, adică armată, forţele Ministerului de Interne, trupele de grăniceri, serviciile de informaţii şi contrainformaţii, ca de altfel, toate celelalte instituţii şi

structuri ale statului.

În structurile organizatorice ale instituţiilor vitale ale României au fost încadraţi, pe lângă consilierii militari sovietici, agenţi ai serviciilor secrete ale U.R.S.S.

În 1948, a luat fiinţă Direcţia Generală pentru Securitatea Poporului, în fruntea căreia a fost numit Gheorghe Pintilie (numele adevărat – Bodnarenko Pantiuşa), evreu basarabean, infiltrat în România în 1938, cu misiunea de a organiza o reţea de spionaj. Arestat în scurt timp de autorităţile române, a fost pus în libertate în august 1944. Departamentul de Informaţii Externe din acest organ a fost condus, până în 1957, de generalul-maior Nicolau Sârghie, evreu sovietic, paraşutat în România în timpul războiului, ulterior capturat şi arestat. Între anii 1958 – 1961, Nicolau Sârghie a condus Direcţia de Informaţii din Marele Stat Major al Armatei române. Peste tot, Nicolau Sârghie a fost secondat de col. Petrescu Petre (numele adevărat – Gonciaruk Piotr), agent sovietic, infiltrat în România înainte de război, arestat şi condamnat pentru acţiuni de spionaj, eliberat în august 1944. Direcţia de Contrainformaţii militare a fost condusă un număr de ani de generalul Grigoriu Naum, evreu basarabean, paraşutat în primăvara anului 1944 în Predeal. Serviciul de Contrainformaţii al Securităţii a fost comandat de Mişa Petruc, agent sovietic, condamnat la moarte pentru spionaj

de către autorităţile române înainte de război. Pedeapsa a fost comutată, fiind apoi eliberat în august 1944. De regulă, până la nivelul de şefi de birouri, ofiţerii din serviciile secrete ale României, cel puţin până la *„Declaraţia din aprilie 1964*" au fost agenţi profesionişti ai serviciilor de spionaj şi contraspionaj sovietice sau au fost recrutaţi de aceste servicii. La acestea, trebuie avut în vedere faptul că unele cadre de bază din armată, Ministerul de Interne şi serviciile de informaţii şi contrainformaţii, pe timpul pregătirii în şcoli şi academii sovietice, au constituit ţinte ale serviciilor speciale sovietice, în vederea recrutării.

În acelaşi mod, procedează în zilele noastre serviciile secrete şi militare din S.U.A. şi alte state occidentale, unde se instruiesc ofiţeri din fostele state membre ale Tratatului de la Varşovia.

Primul pas spre descătuşarea armatei române şi a serviciilor de informaţii şi contrainformaţii s-a făcut în 1958, prin retragerea consilierilor sovietici. După achitarea datoriilor de război faţă de U.R.S.S. în 1962, procesul de desprindere a României din corsajul sovietic s-a accelerat.

După „*Declaraţia din aprilie 1964",* cunoscută în Occident drept „*Declaraţia de independenţă a României",* serviciile de informaţii şi de securitate ale României au ieşit total de sub influenta sovietică, s-au curăţat treptat de toate cadrele promovate de ruşi. Totodată, au încetat orice

schimburi de informaţii şi materiale, proces ce a fost desăvârşit după 1968.

După evenimentele din Cehoslovacia, România a fost trecută, de către spionajul sovietic, în rândul statelor ostile U.R.S.S. Şi tratată în consecinţă.

Serviciile de informaţii ale României au avut o perioadă de eficienţă maximă cuprinsă între august 1968 şi august 1978, adică între invazia din Cehoslovacia a trupelor tratatului de la Varşovia şi trădarea generalului-locotenent Ion Mihai Pacepa, fost locţiitor al şefului Direcţiei de informaţii Externe. După 1978, Direcţia de Informaţii Externe şi Direcţia de Informaţii a Armatei au intrat într-o profundă criză, din care nu au ieşit pe deplin nici până în prezent. Este evident că, după o trădare de asemenea proporţii, au fost luate măsuri de limitare şi remediere a daunelor provocate de trădător care, între altele, au dus şi la o golire a serviciilor de informaţii, specializate în activităţi în străinătate, de majoritatea elementelor profesioniste. Posturile din străinătate ocupate de ofiţerii Direcţiei de Informaţii a Armatei au fost desfiinţate rând pe rând, astfel încât, în decembrie 1989, nu se mai dispunea de niciun ofiţer de informaţii în statele membre N.A.T.O. şi nici în U.R.S.S. şi China. Fostei Direcţii de Informaţii Externe a Securităţii i s-au impus, de asemenea, o serie de servituţi care au condus la reducerea drastică a eficientei sale.

În aceste condiţii, nu este de mirare că România a fost surprinsă de o serie de evenimente ce s-au produs în Europa în anul 1989 şi nu a fost prevenită de pregătirea în străinătate a unor acţiuni subversive, deosebit de periculoase, nu atât la adresa regimului politic care, oricum, nu mai avea şanse de supravieţuire, cât la adresa integrităţii teritoriale a ţării, a independenţei şi suveranităţii sale.

La sfârşitul anului 1989 şi în primele luni ale anului 1990, România putea fi scindată, aşa cum s-a încercat prin evenimentele de la Târgu Mureş, scenarizate la Budapesta şi puse în aplicare „în teren” de agenţi ai spionajului maghiar. Se ştie, cu totală certitudine, că ţăranii români din satele situate în jurul oraşului Târgu Mureş au fost chemaţi telefonic şi stârniţi împotriva maghiarilor de agenţi ai spionajului maghiar. S-a dorit un măcel spontan care să expună România oprobiului Europei şi întregii lumi, pe fondul căreia să se organizeze o intervenţie armată şi o divizare a Ardealului.

Adăugând la toate acestea politica de izolare şi manifestările de ostilitate din partea unor cercuri din Occident şi mai ales din S.U.A., se poate înţelege rolul minor pe care l-au jucat mulţi dintre agenţii diplomatici şi de informaţii români din străinătate în primii 3-4 ani după revoluţia din decembrie 1989. Nici după zece ani, eficienţa

şi rolul acestora nu se ridică la standardul necesar.

Pentru a se putea asigura coordonarea activităţii serviciilor de informaţii care concură la realizarea siguranţei naţionale, este necesară restructurarea, reîncadrarea, dotarea corespunzătoare şi stabilirea de obiective şi misiuni în concordantă cu noua situaţie a României şi a perioadei istorice pe care o parcurge, în acord cu concepţia strategică de apărare a ţării, elaborată cu atâta întârziere.

Considerăm că preşedintelui României şi Consiliului Suprem de Apărare a Ţării îi revine sarcina de importanţă vitală de a pune pe baze noi şi a coordona serviciile române de informaţii, care trebuie să redevină servicii naţionale, şi de a nu pierde controlul asupra acestora, prin subordonarea lor unor interese străine. În secolul XXI, România va continua să se prezinte ca o ţară vulnerabilă faţă de acţiunile serviciilor de spionaj străine, datorită puterii economice scăzute şi în continuă degradare, a erodării autorităţii şi eficienţei instituţiilor statului, a divizării scenei politice dar mai ales din cauza incompetenţei, iresponsabilităţii, ineficienţei şi corupţiei eterogenei clase politice din România, care a reînviat tradiţiile fanariote.

Spionajul maghiar va continua să reprezinte cel mai mare pericol pentru integritatea teritorială a României. Acesta are o puternică bază de recrutare de agenţi în rândul celor 1,6 milioane de minoritari maghiari din

România, iar U.D.M.R. şi Biserica reformată, în frunte cu episcopul Laszlo Tokes, sprijinită şi de Vatican, constituie acoperiri puternice pentru atingerea obiectivelor Ungariei, adică o autonomie teritorială a maghiarilor, urmată de desprinderea Ardealului de România.

Prezenţa la guvernare a U.D.M.R. în coaliţia Convenţiei Democratice a constituit o victorie la care Ungaria şi serviciile sale de spionaj nu au visat niciodată din 1920, de la semnarea Tratatului de la Trianon, şi până în zilele noastre.

Prezenţa miniştrilor, deputaţilor, senatorilor, a secretarilor de stat maghiari în guvern, în comisiile de apărare, precum şi în organele locale au deschis o adevărată *„mină de aur”* pentru spionajul Budapestei.

România nu mai are niciun secret de oarecare importanţă pentru securitatea României, pe care spionajul maghiar să nu-l cunoască. Toate acestea vor fi folosite în mod sistematic de către Ungaria împotriva României la începutul secolului XXI şi în continuare. Cei care au guvernat România în ultimii ani ai secolului XX cu ajutorul U.D.M.R., adică ai Budapestei, au deschis largi posibilităţi de manifestare factorilor externi şi interni care lucrează sistematic la subminarea bazelor statului român şi vor purta întreaga răspundere în faţa generaţiilor viitoare şi a istoriei pentru consecinţele ce vor urma.

În ultimii 15-20 de ani, România s-a dovedit incapabilă să dea vreo ripostă inteligentă politicii constante a Budapestei, de subminare a intereselor sale în Transilvania, în Europa şi în întreaga lume. *„ISTORIA TRANSILVANIEI”* (Erdély Törtenete), apărută în Editura Academiei de Ştiinţe a Ungariei, în 1986, sub coordonarea lui Köpecsi Béla, ministrul Culturii sub regimul totalitar kadarist, căreia Academia de Ştiinţe a României s-a dovedit incapabilă să-i dea o replică, se vinde în prezent în limba engleză şi în România…

ANEXE

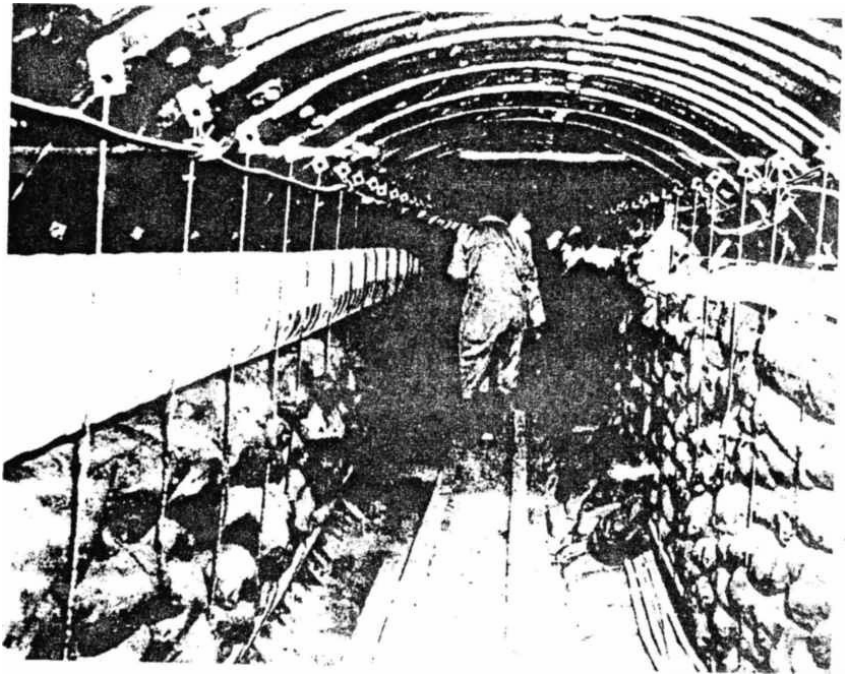

Tunelul de la Berlin, realizat de C.I.A. şi spionajul militar al R.F. Germane

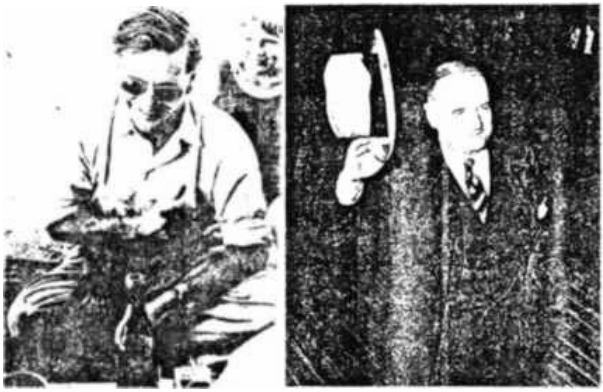

Richard Sorge, Wilhelm Canaris, Kim Philby,
William Donnovan

Col. Oleg Petrovski, spion al C.I.A., la proces (Moscova, 1963)

Maiorul Garry Powers – „spionul aerului”. Agent al C.I.A. (1959)

Stella Rimmington, director general al Serviciului de Securitate al Marii Britanii

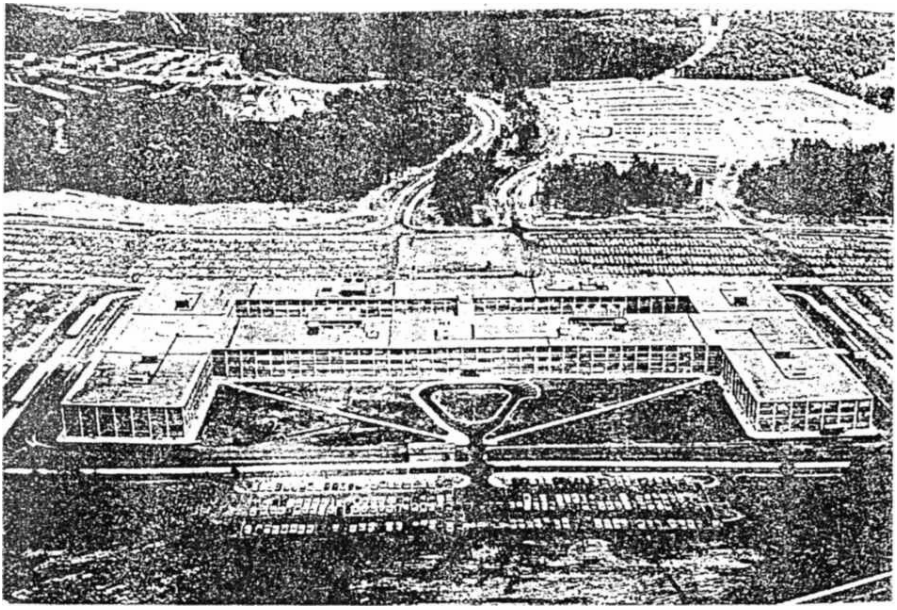

Cartierul general al Agenţiei Naţionale de Securitate, din Maryland, situat la 30 km de Washington.

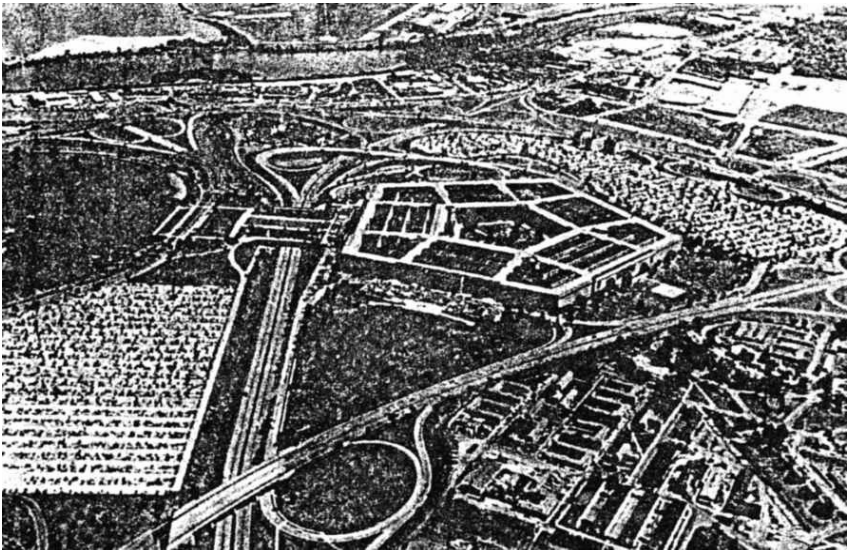

Sediul Pentagonului (Ministerul Apărării al S.U.A.), din Washington D.C., în care se află Cartierul general al Agenţiei de Informaţii a Apărării S.U.A. (D.I.A.), cu un efectiv de 5.000 ofiţeri.

Sediul K.G.B. (Moscova)

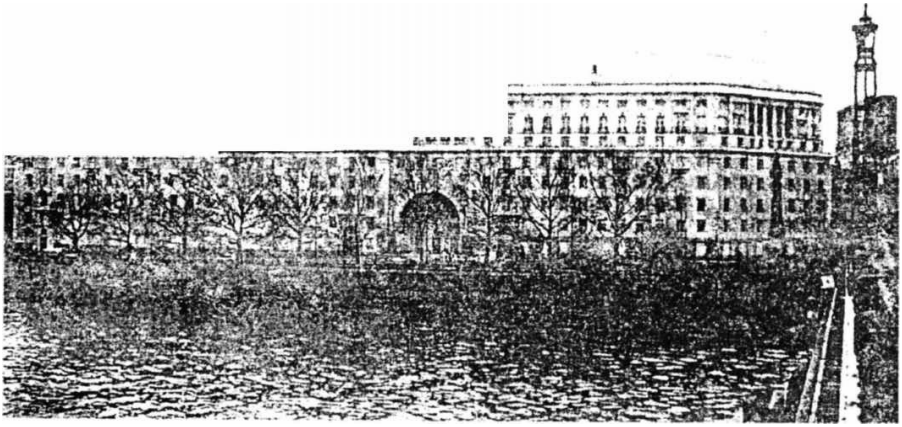

Sediul Serviciului de Securitate al Marii Britanii (M.I.-5) – din Londra.

SURSE UMANE DE INFORMAŢII

REŢEAUA MODERNĂ DE SPIONAJ

(Schemă standard)

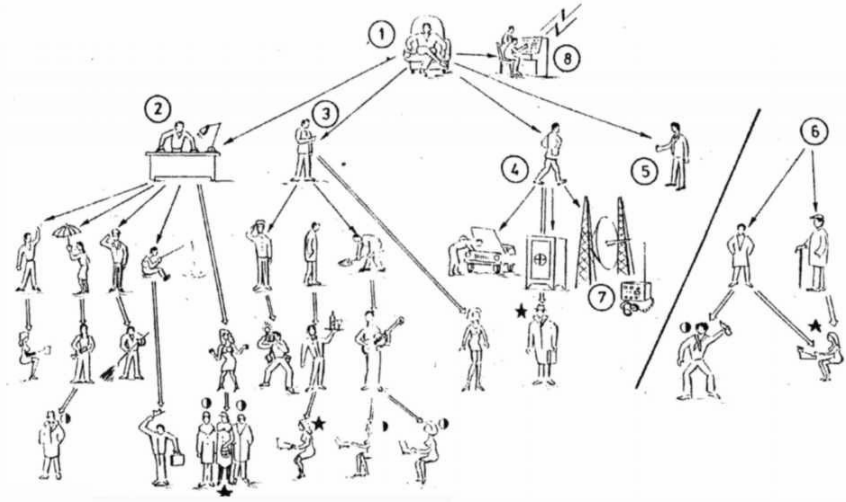

1 Rezident cu acoperire diplomatică – şef de reţea

2 Rezident adjunct cu acoperire diplomatică – şef de celulă

3 Rezident adjunct cu acoperire diplomatică – şef de celulă

4 Rezident adjunct pentru asigurarea tehnică a reţelei

5 Rezident adjunct ilegal naturalizat – şef de celulă

6 Celulă ilegală de agenţi infiltraţi şi naturalizaţi

7 Baza tehnică a reţelei

8 Legături cifrate de telecomunicaţii

Legături ierarhice

Legături cu agenţii

* Agent deosebit de important

O Candidaţi la recrutare

COMUNITATEA SERVICIILOR DE CERCETARE STRATEGICĂ (SPIONAJ) A S.U.A. – POTRIVIT LEGII S.2198 DIN 1993 PENTRU SECOLUL XXI

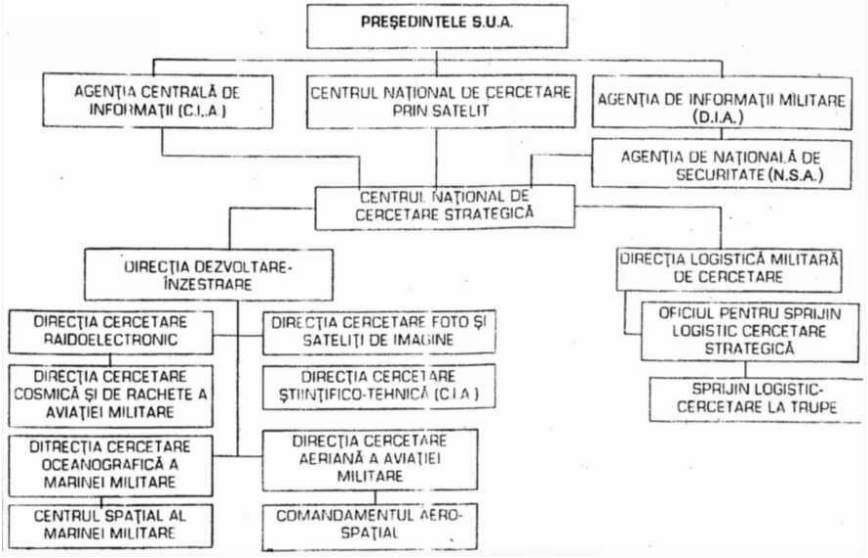
PREŞEDINTELE S.U.A.
AGENŢIA CENTRALĂ DE INFORMAŢII (C.I.A.)
CENTRUL NAŢIONAL DE CERCETARE PRIN SATELIT
AGENŢIA DE INFORMAŢII MILITARE (D.I.A.)
AGENŢIA DE NAŢIONALĂ DE SECURITATE (N.S.A.)
CENTRUL NAŢIONAL DE CERCETARE STRATEGICĂ
DIRECŢIA DEZVOLTARE-ÎNZESTRARE
DIRECŢIA LOGISTICĂ MILITARĂ DE CERCETARE
DIRECŢIA CERCETARE RAIDOELECTRONIC
DIRECŢIA CERCETARE FOTO ŞI SATELIŢI DE IMAGINE
OFICIUL PENTRU SPRIJIN LOGISTIC CERCETARE STRATEGICĂ
DIRECŢIA CERCETARE COSMICĂ ŞI DE RACHETE A AVIAŢIEI MILITARE
DIRECŢIA CERCETARE ŞTIINŢIFICO-TEHNICĂ (C.I.A.)
SPRIJIN LOGISTIC-CERCETARE LA TRUPE
DITRECŢIA CERCETARE OCEANOGRAFICĂ A MARINEI MILITARE
DIRECŢIA CERCETARE AERIANĂ A AVIAŢIEI MILITARE
CENTRUL SPAŢIAL AL MARINEI MILITARE
COMANDAMENTUL AERO-SPAŢIAL

COMUNITATEA SERVICIILOR DE INFORMAŢII (SPIONAJ) ŞI DE SECURITATE A MARII BRITANII (După Legea Serviciilor Secrete – 1994)

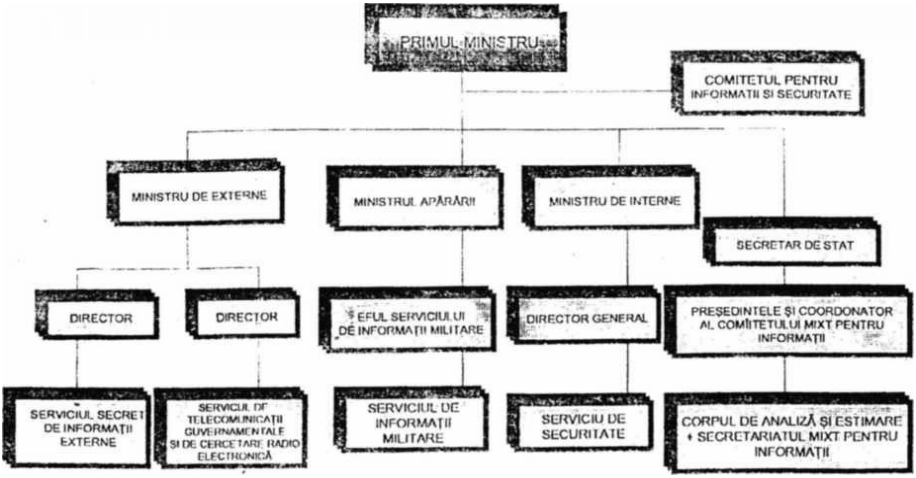
PRIMUL MINISTRU
COMITETUL PENTRU INFORMAȚII ȘI SECURITATE
MINISTRU DE EXTERNE
MINISTRUL APĂRĂRII
MINISTRU DE INTERNE
SECRETAR DE STAT
DIRECTOR
DIRECTOR
ȘEFUL SERVICIULUI DE INFORMAȚII MILITARE
DIRECTOR GENERAL
PREȘEDINTELE ȘI COORDONATOR AL COMITETULUI MIXT PENTRU INFORMAȚII
SERVICIUL SECRET DE INFORMAȚII EXTERNE
SERVICIUL DE TELECOMUNICAȚII GUVERNAMENTALE ȘI DE CERCETARE RADIO ELECTRONICĂ
SERVICIUL DE INFORMAȚII MILITARE
SERVICIU DE SECURITATE
CORPUL DE ANALIZĂ ȘI ESTIMARE + SECRETARIATUL MIXT PENTRU INFORMAȚII

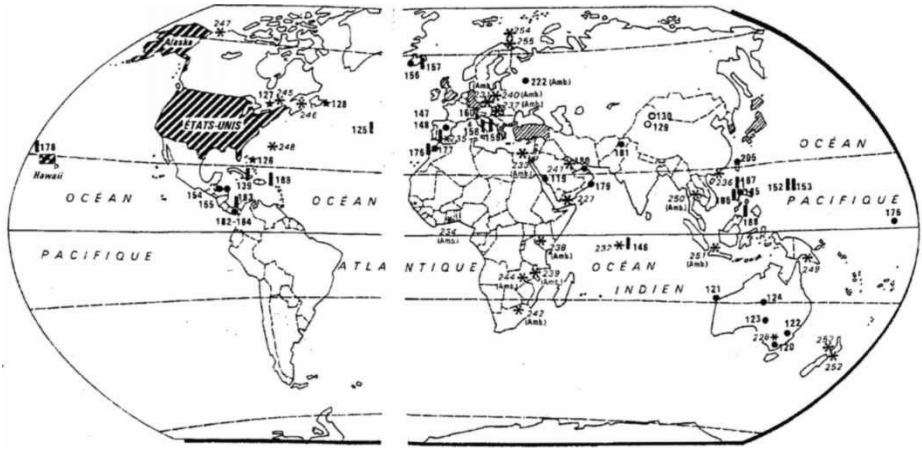

Vedere generală a disputei globale a centrelor de cercetare radio-electronică ale Agenţiei de Securitate Naţională a S.U.A. (N.S.A.)

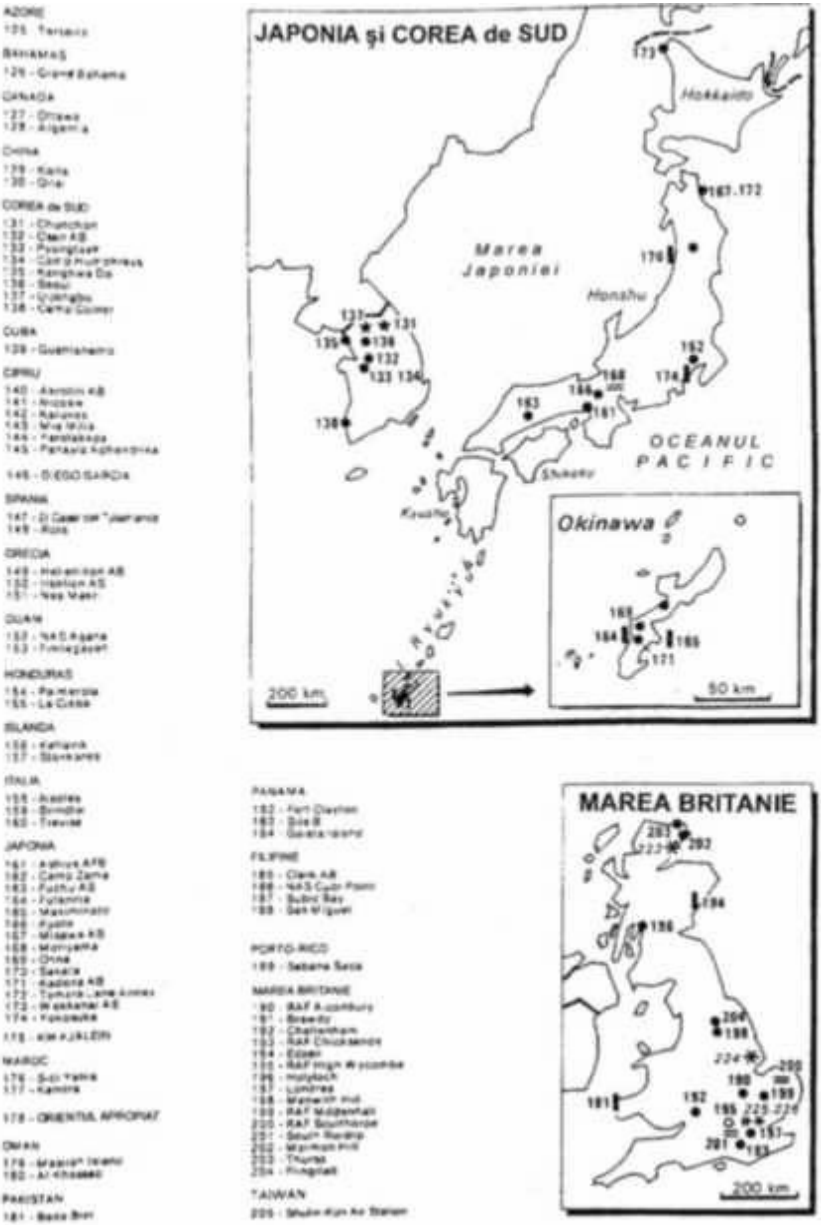

Centrele de cercetare radio-electronică ale Agenţiei de Securitate Naţională a S.U.A. (N.S.A.)

Centrele de cercetare radio-electronică ale Agenţiei de Securitate Naţională a S.U.A. (N.S.A.)

Centrele de cercetare radio-electronică ale Agenţiei de Securitate Naţională a S.U.A. (N.S.A.)

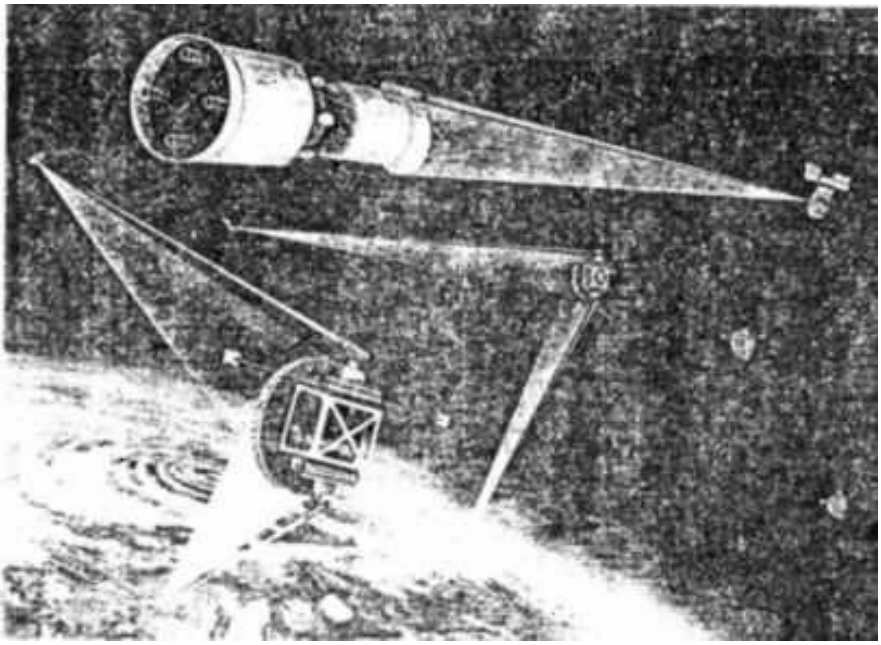

Tehnologie spaţială din „Războiul stelelor” a Federaţiei Ruse.

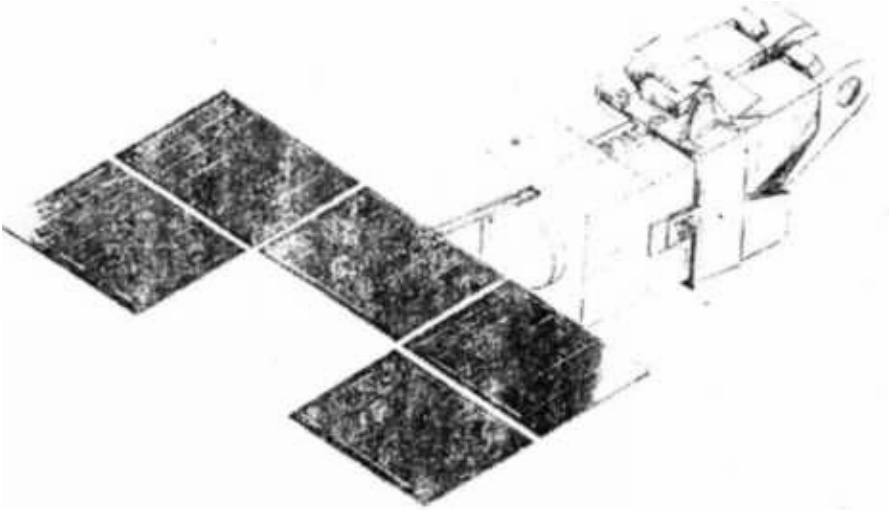

Satelit militar de spionaj al S.U.A. în uz curent -1999

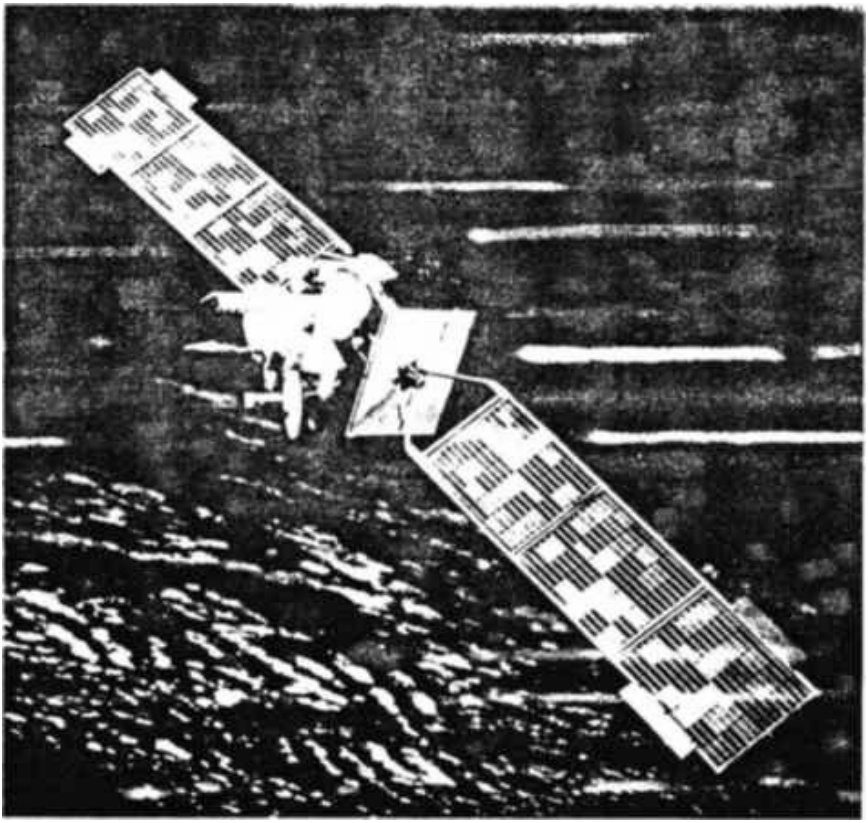

Satelit american de cercetare strategică al C.I.A., folosit în războiul din Golful Persic – 1991

.

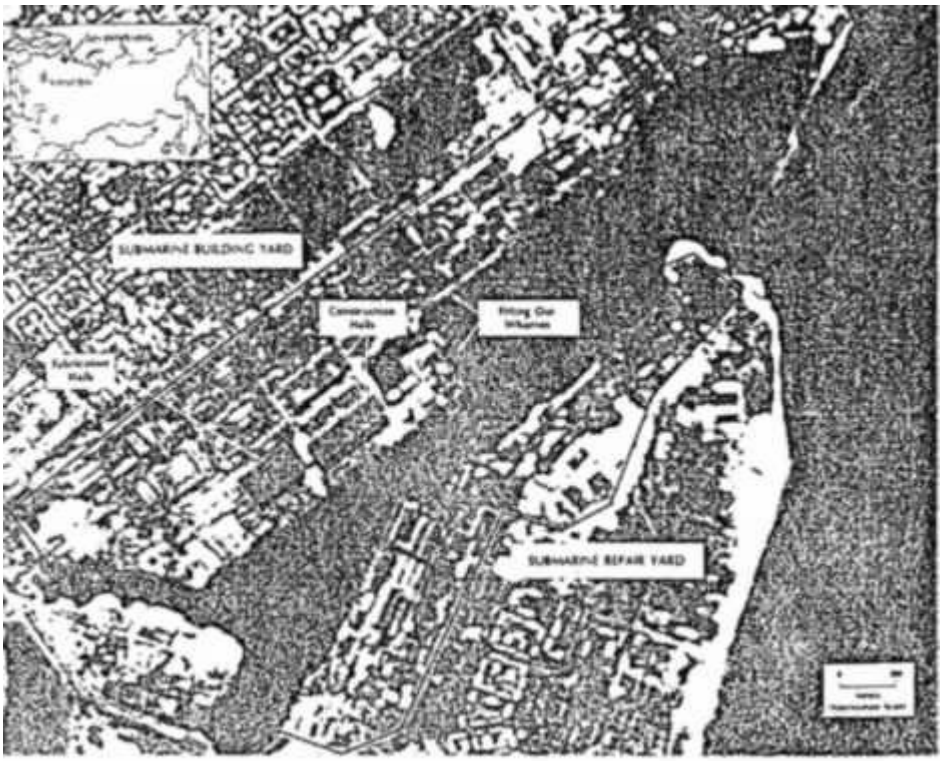

Imagine obţinută prin satelit a şantierului naval de la Sverodvinsk, unde se construiesc submarine cu propulsie

nucleară, purtătoare de rachete balistice intercontinentale cu încărcături atomice.

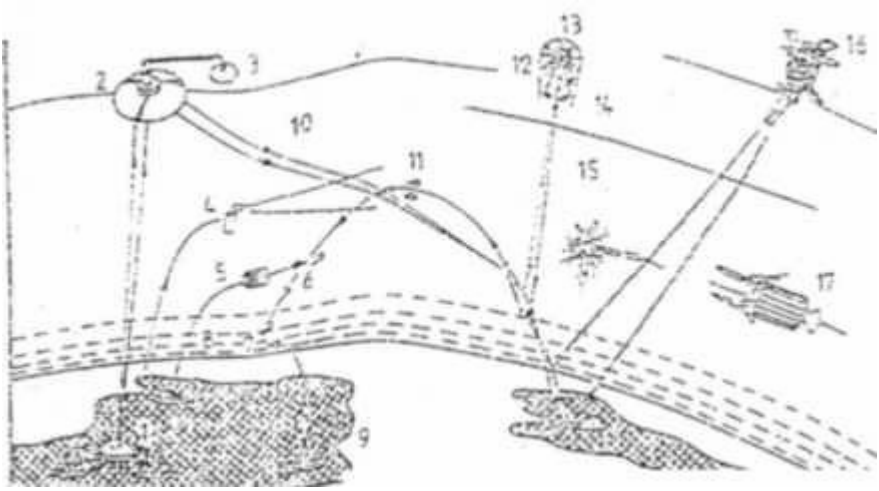

1 Instalaţie laser în amplasament terestru blindat; 2 Oglindă reflectoare a fasciculului laser; 3 Emiţător şi antenă de transmitere a datelor; 4 Sondă spaţială cu telescop în infraroşu; 5 Interceptor convenţional (containere distribuitoare de nisip, bile, platforme cu armament convenţional etc); 6 Fază de interceptare extraatmosferică; 7 Fază de interceptare endoatmosferică; 8 Staţie de radiolocaţie; 9 Rachetă antirachetă; 10 Fascicul laser reflectat şi focalizat; 11 Capete de luptă, desprinse de racheta purtătoare, pe traiectoria balistică spre obiectiv; 12 Instalaţie laser cu raze X; 13 Încărcătură nucleară de iniţiere a radiaţiei X; 14 Sistem de dirijare a fasciculelor de raze X spre obiective; 15 Fascicule de raze X; 16 Satelit de cercetare-supraveghere-avertizare; 17 Platformă cosmică

orbitală cu rachete antirachetă interceptoare

Elemente componente ale „Războiului stelelor” lansat de preşedintele S.U.A., Ronald Reagan, la 23 martie 1983

SS – 25 – cea mai temută rachetă intercontinentală din „Trupele de Rachete Strategice” ale Federaţiei Ruse – „Divizia de rachete SS-25” – în raionul poziţiilor de tragere” (vedere panoramică C.I.A.)

Aparat foto de spionaj „MINOX” – realizat de K.G.B, şi utilizat în întreaga lume

Aparat britanic de ascultare a convorbirilor – model „M.I. 6”, mascat într-un pachet de ţigări.

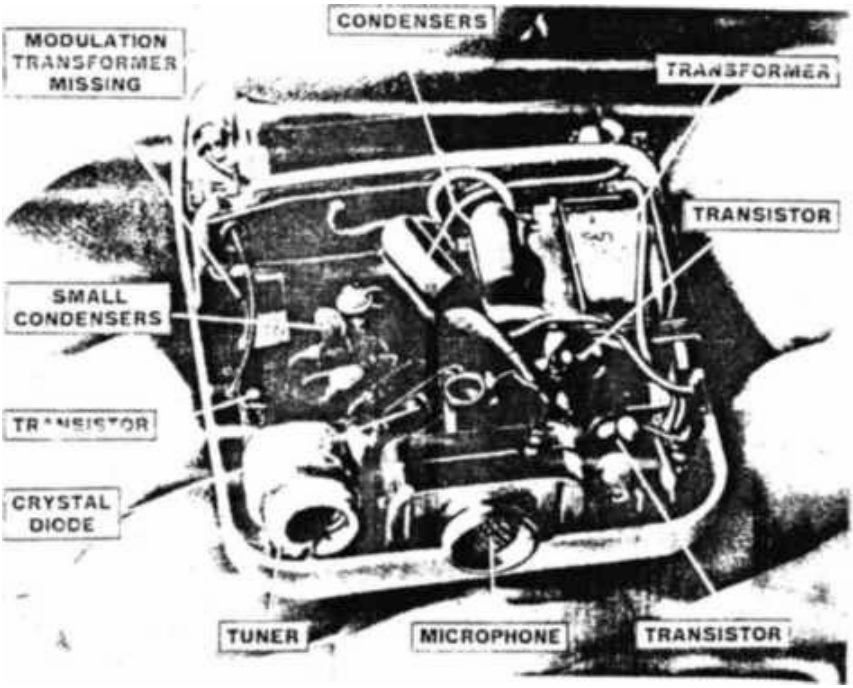

Aparat miniaturizat de ascultare a convorbirilor (model britanic).

Sistem miniaturizat de emisie – recepţie de spionaj (model britanic).

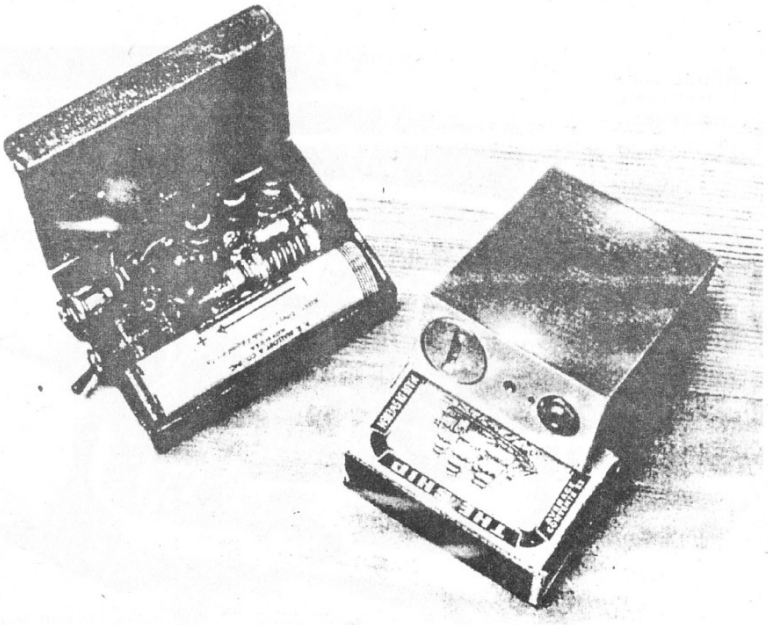

Sistem miniaturizat de emisie - recepție
de spionaj (model britanic).

Anexa 27

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. HARRY HOWE RANSOM — *„C.I.A. şi securitatea naţională”* Editura Harvard University Press Cambridge 1958

2. CHARLES WIGHTON — *„Ei au spionat în Anglia”* Editura Odhams Press LTD Londra 1958

3. SANCHE DE GRAMOND — *„Războiul secret”* Editura G.P. Putnam Sons New York 1962

4. CHRISTOPHER FELIX — *„Spionul şi stăpânii săi”* Editura Secker şi Warburg Londra 1963

5. ROBERT HAYDEN ALCORN — *„Spionii nu primesc onoruri”* Editura Jarrolds New York 1963

6. ALLEN DULLES — *„Profesia de spion”* Editura Harper-Row New York 1963

7. ARCH WHITEHOUSE — *„Spionaj şi contraspionaj”* Editura Doubleday New York 1964

8. MONRO MacCLOKEZ — *„Comunitatea serviciilor de informaţii american* Editura Richard Rosen New York 1967

9. BRUCE PAGE, PHILIP KNTLEY, DAVID LEITCH — *„PHILBY: Serviciul de Informaţii (britanic) pe n agent sovietic”* Editura Robert Laffont Paris 1968

10. ANDRWEW TULLY — *„Super-spionii”* Editura Stock, New York 1969

11. RAIMOND SETH — *„Enciclopedia spionajului*” Editura English Library

Londra 1972

12. VICTOR MARCHETI şi JOHN D. MARKS — *„C.I.A. – Cultul spionajului”* Editura Dell Book New York, 1974

13. FORD ROWAN — *„Tehno-spionajul”* Editura G.P. Putnam Sons New York 1978

14. DENNIS EISENBERG, URI DAN, ELI LANDAU — *„MOSSAD – Serviciul Secret al Israelului”* Editura Paddington Press New York 1978

15. NIGEL WEST — *„M.I.5 – Serviciul Secret de Securitate al Marii B* Editura Coronet Books Stoughtor 1982

16. JOHN BARRON — *„K.G.B. – Astăzi”* Editura Coronet Books Stoughtor 1984

17. VICTOR SUVOROV — *„În intimitatea Serviciului Militar de Informaţii S* Editura Berkeley Books New York 1984

18. R.U. JONES — *„Cel mai secret război”* Editura Coronet Books Stoughtor 1984

19. BRIAN FREEMANTLE — *„K.G.B.”* Editura Futura MacDonald Londra 1984

20. JAMES ADAMS — *„Noii spioni”* Editura Hutchipson Londra 1994

21. MARK LLOYD — *„Cartea Guiness asupra spionajului”* Editura Guinness Publishing Londra 1994

22. MARK GALEOTTI — *„Agenda Kremlinului”* Editura Janes Intelligence Review, Couldsden Marea Britanie 1995

23. MICHAEL HERMAN — *„Informaţiile – factor de putere la pace şi războ* Editura Cambridge University Press New York 1995

Cuprins

O LUME URÂTĂ ŞI FASCINANTĂ.....3
CUVÂNTUL EDITORULUI.....6
Capitolul I: RĂZBOAIELE MONDIALE ŞI SPIONAJUL MODERN.....10
Trădătorul Sturza, precursorul lui Pacepa.....12
Obiectivul lui Canaris: petrolul românesc.....13
Războiul spionilor.....16
Măcel ruso-german… în folos american.....19
Germania – salvată de… insurecţia română!.....21
Frontul invizibil.....26
Drept recunoştinţă – generalul Patton - asasinat!.....35
S.U.A. – asul din mâneca evreilor.....37
Trei Conferinţe cruciale care au crucificat România.....41
Potsdam – cimitirul Germaniei, Japoniei şi Europei de Est 46
„Am câştigat, trăiască războiul rece!”.....51
Capitolul II: SERVICIILE SECRETE PE FRONTUL ANTICOMUNISMULUI.....58
Şcoala germană: Organizaţia Gehlen.....58
Agenţia Centrală de Informaţii – C.I.A.....69
Agenţia de Informaţii a Apărării – D.I.A.....80
Agenţia Naţională de Securitate – N.S.A.....86
C.I.A. – MI-6, doi fraţi de cruce.....91
Serviciile secrete ale R.F.G. şi R.D.G.....99
Tehno-spionajul.....109
Eşecuri multe şi dese, … cheia marilor succese!.....117
Spionii, … membri de partid?.....124
Capitolul III: CULISELE RĂZBOIULUI RECE.....135
S.U.A. – militarizare de (10.000) miliarde!.....137
Doctrina Truman.....143
Directiva N.S.C. – 68.....148
„Monstruozitatea” C.I.A.....152
F.B.I. şi „pericolul roşu” din S.U.A.....163
„Mai bine mort, decât comunist!”.....167

Democraţie în stil american: „liste negre”, ascultări ilegale şi turnători.....171
„Contractul cu România” aparţine... Partidului Republican din S.U.A.!.....176
Dosarele Securităţii – gestionate de C.I.A.?!.....179
„Marca C.I.A.” – asasinatul politic.....183
Experimentul Iugoslavia.....185
Dej – „Vulpea din Carpaţi”.....188
1968 – Marea Sfidare.....193
„Dacă era protejat de Securitate, Kennedy murea de bătrâneţe!".....200
Pacepa şi alţi trădători de Neam.....201
Polonia – repetiţii pentru ’89.....205
Reagan – actorul din „Războiul stelelor”.....212
Capitolul IV: SERVICIILE DE SPIONAJ ALE SECOLULUI XXI. PERSPECTIVE.....216
Comunitatea serviciilor de informaţii ale S.U.A.....226
Strategii şi obiective pentru secolul XXI.....229
Comunitatea serviciilor de informaţii ale Federaţiei Ruse 234
Serviciile secrete ale Marii Britanii.....248
M.I.-5.....252
Serviciile secrete ale Franţei.....263
Serviciile secrete ale Israelului.....270
Alte servicii de spionaj pentru secolul XXI.....277
România în angrenajele spionajului străin.....281
ANEXE.....293
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ.....315